VISIT…

LANZAROTE
Caliente.COM

JOHN ROBISON

ILLUMINATI

ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΛΟΝΔΙΝΟ 1797

ΕΣΟΠΤΡΟΝ

ILLUMINATI

ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ
ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ
ΚΑΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΛΟΝΔΙΝΟ 1797

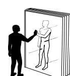
JOHN ROBISON

ILLUMINATI

ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ
ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ
ΚΑΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΛΟΝΔΙΝΟ 1797

Εισαγωγή: Μαρία Σ. Λυσάνδρου
Μετάφραση: Σύλια Ν. Ζωιοπούλου

ΕΣΟΠΤΡΟΝ
ΑΘΗΝΑ 2006

Τίτλος πρωτοτύπου:
«Proofs of a Conspiracy against all the Religions and Governments of Europe, carried on in the Secret Meetings of Free Masons, Illuminati and Reading Societies», by John Robison, A. M.

ISBN 960-8317-71-1

Εκδόσεις ΕΣΟΠΤΡΟΝ
Αρμοδίου 14, Αθήνα 105 52
Τηλ.: 210.32.36.852
Fax: 210.32.10.472
E-mail: esoptron@otenet.gr
www.esoptronpublications.gr

Επιμέλεια κειμένου: Βάσω Ηλιοπούλου
Εξώφυλλο - Σελιδοποίηση: Νάσος Βάγιας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΗ

Διανύουμε μία περίοδο η οποία χαρακτηρίζεται από ένα διαρκώς αυξανόμενο ενδιαφέρον –σε διεθνή κλίμακα– για τις μυστικές οργανώσεις και εταιρείες και τον ρόλο που διαδραμάτισαν και διαδραματίζουν στη διαμόρφωση των ιστορικών εξελίξεων ανά τους αιώνες.

Σε αυτό το πλαίσιο, θεωρούμε ότι η παρούσα έκδοση αποτελεί πραγματικά παγκόσμια πρωτοπορία. Και αυτό, επειδή το *Illuminati – Αποδείξεις για την Συνωμοσία εναντίον όλων των Θρησκειών και Κυβερνήσεων της Ευρώπης*, του Τζον Ρόμπισον, είναι το μοναδικό αυθεντικό ιστορικό ντοκουμέντο σχετικά με τη δράση της περιβόητης αδελφότητας των Illuminati, και παρά το ότι όταν εκδόθηκε, στα 1797, σημείωσε σε σύντομο χρονικό διάστημα τέσσερις απανωτές επανεκδόσεις, όταν εξαντλήθηκε παρέμεινε, παραδόξως, εκτός κυκλοφορίας μέχρι και σήμερα!

Από αυτή τη σκοπιά, η ανά χείρας ελληνική απόδοση του έργου, δύο ολόκληρους αιώνες μετά τη συγγραφή του, είναι αναμφίβολα ένα κορυφαίο εκδοτικό γεγονός και μια ανεκτίμητη προσφορά σε κάθε αναζητητή της αλήθειας...

ΕΣΟΠΤΡΟΝ
Μάιος 2006

*Η Μεγάλη Σφραγίδα των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής
που απεικονίζεται στο χαρτονόμισμα του ενός δολαρίου.
Ο αποσυμβολισμός της αποκαλύπτει την άμεση σύνδεσή της
με το Τάγμα των Illuminati.*

Ε Ι Σ Α Γ Ω Γ Η

Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ILLUMINATI ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ

ΤΖΟΝ ΡΟΜΠΙΣΟΝ

Ο Τζον Ρόμπισον (John Robison, 1739-1805) γεννήθηκε στη Γλασκώβη και διετέλεσε για χρόνια καθηγητής Φυσικής Φιλοσοφίας στο πανεπιστήμιο του Εδιμβούργου στη Σκωτία, καθώς και Γραμματέας της Βασιλικής Εταιρείας της ίδιας πόλης.

Συγγραφέας αρχικά του βιβλίου *Treatise on Mechanical Philosophy* (*Πραγματεία πάνω στη Μηχανική Φιλοσοφία*) το οποίο, σύμφωνα με τον Τέκτονα συγγραφέα Ρόμπερτ Μακέι (Robert Mackey), έτυχε πολλών επαίνων, ο Ρόμπισον έγινε διάσημος κυρίως από το αντι-τεκτονικό του έργο, με τίτλο *Proofs of a Conspiracy against all the Religions and Governments of Europe carried on in the Secret Meetings of Freemasons, Illuminati and Reading Societies* (*Αποδείξεις μιας Συνωμοσίας εναντίον όλων των θρησκειών και των κυβερνήσεων της Ευρώπης, που σχεδιάστηκε στις Μυστικές Συναντήσεις των Ελευθεροτεκτόνων, των Illuminati και των Λογοτεχνικών Συλλόγων*), το οποίο εκδόθηκε το 1797.

Ο ίδιος ο Ρόμπισον υπήρξε τέκτονας. Η μύησή του στο Τάγμα έλαβε χώρα στη Λιέγη σε πολύ νεαρή ηλικία και, για αρκετό καιρό, ήταν ενεργό μέλος του – ο πολιτικός ιστορικός Ρίτσαρντ Χόεφσταντερ (Richard Hoefstader) κάνει λόγο περί σύντομης ανάμειξής του, γεγονός που επιβεβαιώνεται και από την *Εγκυκλοπαίδεια του Τεκτονισμού* του Μακόι (Macoy). Το έργο του έγινε αποδεκτό σε πολλές περιοχές της Αγγλίας λόγω των έντονων αντι-ιακωβινιστικών θέσεων που υπεράσπιζε και οι οποίες κυριαρχούσαν εκείνη την εποχή (οι Ιακωβίνοι ήταν μέλη μιας ορθολογιστικής πολιτικής ομάδας, η οποία είχε ασκήσει επιρροή στη Γαλλική Επανάσταση).

Σύμφωνα με την *Εγκυκλοπαίδεια του Τεκτονισμού* του Μακόι:

> «Το έργο [ενν. του Ρόμπισον] είναι κυρίως αφιερωμένο στην ιστορία της εμφάνισης των Ελευθεροτεκτόνων στην Ήπειρο [ενν. την Ευρώπη], στη διαφθορά που τους χαρακτήριζε και, ένα μεγάλο μέρος του, σε μια εντονότατη επίθεση κατά των Illuminati. Ωστόσο, παρά το γεγονός ότι προτείνει την αναστολή της λειτουργίας των Στοών της Αγγλίας, δεν κάνει καμία νύξη περί διαφθοράς εναντίον τους [ενν. των Άγγλων Τεκτόνων), αλλά παραδέχεται τις αγαθοεργίες του Τάγματος, καθώς και την ευσέβεια της φύσης του. Ένα μεγάλο μέρος του έργου πάνω στην ιστορία των Ελευθεροτεκτόνων στην Ήπειρο είναι πράγματι ενδιαφέρον... αλλά... η “σταυροφορία” του κατά του Θεσμού δεν συνοδεύτηκε από κανένα πρακτικό αποτέλεσμα».

Μέσα από τον αναβρασμό που επικρατούσε στα τέλη του 18ου αιώνα, μετά την Αμερικανική, αρχικά, και, ακολού-

θως, τη Γαλλική Επανάσταση, το βιβλίο του Ρόμπισον ήρθε να ενισχύσει το μυστήριο που προϋπήρχε γύρω από τους Illuminati. Σε σύντομο χρονικό διάστημα, το βιβλίο εξαντλήθηκε κάνοντας τέσσερις εκδόσεις και αποκτώντας φανατικό αναγνωστικό κοινό, που το διάβαζε μανιωδώς.

Πέρα από την τεκτονική του δράση, ο Τζον Ρόμπισον υπήρξε και ένας λαμπρός επιστήμονας, με γνώσεις που σπάνια συναντούσε κανείς σε έναν λόγιο άνδρα εκείνη την εποχή. Συνέγραψε διάφορες πραγματείες και άρθρα σχετικά με θέματα επιστημονικά, όπως ο *Ηλεκτρισμός* και ο *Μαγνητισμός*, ενώ οι διαλέξεις του ως καθηγητή θεωρούνταν ιδιαίτερα δυσνόητες από όσους τις παρακολουθούσαν, λόγω του υψηλού τους επιπέδου.

Τον Δεκέμβριο του 1785, ο Ρόμπισον χτυπήθηκε από μια χρόνια και βασανιστική ασθένεια, η οποία οδήγησε στη σταδιακή εξασθένιση του οργανισμού του, χωρίς ωστόσο να αφήσει να τον καταβάλει για μεγάλο διάστημα. Πέθανε δέκα χρόνια αργότερα, το 1805. Σήμερα, 200 και πλέον χρόνια από τον θάνατό του, το έργο του εξακολουθεί να επηρεάζει έναν πολύ μεγάλο αριθμό συνωμοσιολόγων ερευνητών σε κάθε γενιά και στην ουσία εξακολουθεί να αποτελεί την κύρια βιβλιογραφική αναφορά κάθε συνωμοσιολόγου!

Σύμφωνα με τον βιογράφο του: «Ο Ρόμπισον κατείχε πολλές αρετές, τις οποίες σπάνια συναντούσε κανείς σε έναν λόγιο ή επιστήμονα. Είχε μεγάλες μουσικές ικανότητες, παίζοντας μάλιστα διάφορα μουσικά όργανα. Επιπλέον, ήταν πολύ ταλαντούχος στο σχέδιο, μεταμορφώνοντας ένα απλό μολύβι σε πολύτιμο όργανο – είτε για κάποια σημείωση, είτε για κάποια εφεύρεση...»

ILLUMINATI – ΠΕΦΩΤΙΣΜΕΝΟΙ

Η ιδέα της ύπαρξης μιας μυστικής οργάνωσης με την επωνυμία *Illuminati* (*Πεφωτισμένοι*) έχει τους τελευταίους αιώνες τροφοδοτήσει με υλικό αμέτρητες θεωρίες συνωμοσίας σχετικά με τις «υπόγειες» προσπάθειες για την εξασφάλιση της παγκόσμιας κυριαρχίας και έχει αποτελέσει τη βάση για τη συγγραφή χιλιάδων βιβλίων και αναλύσεων. Είναι χαρακτηριστικό ότι, σε κάθε πρωτοεμφανιζόμενη σύγχρονη θεωρία συνωμοσίας, οι Illuminati περιλαμβάνονται στους συνήθεις υπόπτους – πάντα μαζί με τη Λέσχη Μπίλντερμπεργκ, την Τριμερή Επιτροπή, το Συμβούλιο Εξωτερικών Υποθέσεων κ.λπ.

Ωστόσο, είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι, ενώ οι συνωμοσιολόγοι συχνά είναι σε θέση να ονομάσουν πολλά από τα μέλη των υπόλοιπων οργανώσεων, στην περίπτωση των Illuminati υπάρχει πάντα ένα πέπλο μυστηρίου και μια «ομιχλώδης» εικόνα που κινείται μεταξύ μύθου και πραγματικότητας. Είναι δε εξαιρετικά ενδιαφέρον το ότι κανένας δεν μπορεί με βεβαιότητα να αποδώσει στο Τάγμα αυτό συγκεκριμένες ενέργειες, γεγονός που συνεχίζεται για 230 χρόνια, χωρίς να έχουν αποκαλυφθεί τα σκοτεινά μυστικά του. Παρόλο που η πλειοψηφία των πηγών θέλει τους Illuminati να διαλύονται στο τέλος του 18ου αιώνα, ο μύθος περί αδιαλείπτου ύπαρξής τους εξακολουθεί να υφίσταται μέχρι σήμερα.

Όπως επισημαίνει και ο Ρόμπερτ Άντον Ουίλσον (Robert Anton Wilson) στο βιβλίο του *The Illuminati Papers*, η επιτυχία της μυστικής αυτής οργάνωσης γίνεται φανερή από ένα απλούστατο γεγονός: οι ανακαλύψεις των ερευνητών σχετικά με τους σκοπούς των Illuminati δεν συμφωνούν ποτέ πλήρως μεταξύ τους.

Οπότε, μεταξύ πολλών άλλων, τα βασικά ερωτήματα που προκύπτουν είναι δύο: *Έχει υπάρξει ποτέ αυτή η υπερμυστική οργάνωση των Illuminati και, αν ναι, εξακολουθεί να υπάρχει και σήμερα;*

ΟΙ ILLUMINATI ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ

Είναι γεγονός ότι ομάδες Illuminati υπήρξαν αρκετές, οι οποίες δημιουργήθηκαν και έδρασαν ανεξάρτητα σε διάφορες χώρες, έχοντας διαφορετική ιδιοσυγκρασία και σκοπούς, χωρίς όμως να ταυτίζονται απόλυτα με το προφίλ της μυστικής αδίστακτης οργάνωσης, όπως αυτή σκιαγραφείται από τη συνωμοσιολογία των τελευταίων αιώνων.

Όπως αναφέρει ο Σάιμον Κοξ, στο βιβλίο του *Φωτίζοντας τους Illuminati,* η πρώτη καταγεγραμμένη ομάδα που έφερε την ονομασία Illuminati παρουσιάζεται να έχει ιδρυθεί τον 2ο αιώνα μ.Χ. από έναν ιερέα με το όνομα *Μοντανός*, σχετικά με τον οποίο όμως δεν έχουν βρεθεί πολλά στοιχεία. Οι πηγές μιλούν για έναν ιερέα της λατρείας της θεάς της γονιμότητας Κυβέλης, ο οποίος σε κάποια στιγμή στράφηκε προς τον Χριστιανισμό, προχωρώντας ακολούθως στην ίδρυση της αιρετικής αυτής ομάδας.

Σύμφωνα με τον εκκλησιαστικό ιστορικό Ευσέβιο (4ος αι. μ.Χ.), ο Μοντανός άρχισε να βλέπει οράματα τα οποία τον έφερναν σε μια κατάσταση έκστασης, με αποτέλεσμα να λειτουργεί και ως προφήτης στην τότε περιοχή της Φρυγίας, στην κεντρική Τουρκία. Πέρα από τον ίδιο, στους Illuminati υπήρχαν και γυναίκες-προφήτες, μεταξύ των οποίων η *Πρισίλα* ή *Πρίσκα* και η *Μαξιμίλα*, ενώ τα διάφορα μέλη φέρονται να βίωναν θρησκευτικές εμπειρίες που συνοδεύονταν από παραλήρημα, σπασμούς και, τελικά, έκσταση –

καταστάσεις που εκλαμβάνονταν ως μηνύματα από το Άγιο Πνεύμα.

Η ομάδα ακολουθούσε έναν ιδιαίτερα αυστηρό κώδικα ηθικής, προκειμένου να επιτύχει τον εξαγνισμό της χριστιανικής ψυχής μέσω της αποχής από τα υλικά αγαθά. Σύμφωνα με τη διδασκαλία του Μοντανού, το τέλος του κόσμου ήταν κοντά, γι᾽ αυτό ο καθένας θα έπρεπε να φροντίσει έγκαιρα για τη σωτηρία της ψυχής του. Ωστόσο, η εν λόγω διδασκαλία και πρακτική προσέκρουσε στο τυπικό της πρώιμης Χριστιανικής Εκκλησίας, η οποία επέκρινε τους Illuminati του Μοντανού για τη θέσπιση δικών τους δογμάτων και τη μη συμμόρφωση με τους δικούς της –θεϊκά καθορισμένους– νόμους δικαίου. Η ομάδα αυτή έδρασε στη Μικρά Ασία και τη Βόρειο Αφρική για επτά σχεδόν αιώνες, έως και τον 9ο αιώνα, οπότε και εξέλιπε.

Επτακόσια χρόνια αργότερα, τον 16ο αιώνα, εμφανίστηκε στο προσκήνιο μια ισπανική μυστικιστική κίνηση που αυτοαποκαλούνταν *Alubrados* (*Illuminati* ή *Πεφωτισμένοι*) και ισχυριζόταν ότι η ανθρώπινη ψυχή είχε τη δυνατότητα να δει το θείο και να επικοινωνήσει με το Άγιο Πνεύμα, εάν κατάφερνε προηγουμένως να φτάσει σε ένα επίπεδο τελειότητας. Όσο η ψυχή βρισκόταν σε αυτή την κατάσταση τελειότητας, δεν μπορούσε ούτε να προαχθεί ούτε να εκπέσει. Για την επίτευξη αυτού του σκοπού, προβλεπόταν αυστηρή παρακολούθηση των λειτουργιών, χωρίς όμως να θεωρούνται απολύτως απαραίτητες οι υπόλοιπες εκδηλώσεις θρησκευτικής αφοσίωσης.

Η διδασκαλία των Alubrados θεωρήθηκε επίσης αιρετική και μη αποδεκτή από την Εκκλησία, η οποία τους καταδίωξε ανελέητα, με αποτέλεσμα τα έτη 1568, 1574 και 1623 η Ιερά Εξέταση να εκδώσει εναντίον τους τρία διατάγματα.

Τον 17ο αιώνα (1623), καταγράφεται στην περιοχή Πι-

καρντί της Γαλλίας, χωρίς ιδιαίτερες λεπτομέρειες, η άνθηση μιας ομάδας που έφερε την ονομασία *Illumines*, η οποία προερχόταν από τη Σεβίλη της Ισπανίας, συγκεντρώνοντας αρκετούς ακόλουθους.

Ως σχετική με την παραπάνω ομάδα εμφανίζεται και μια άλλη γαλλική κίνηση, οι *Gurinets*, ιδρυτής της οποίας υπήρξε ο Πιρς Γκερέν (Pearce Guerin), ένας Γάλλος ιερωμένος του Σεν Ζορζ ντε Ρουά. Το 1634, οι Gurinets ενώθηκαν με τους Illumines, όμως μόλις έναν χρόνο αργότερα κατεστάλησαν από την Εκκλησία και τις τοπικές Αρχές. Με την επωνυμία *Illumines* εμφανίστηκε στη Γαλλία και μία μικρή ομάδα το 1722, η οποία φαίνεται να είχε επίσης σύντομη διάρκεια ζωής, δεδομένου ότι τα σχετικά με αυτήν καταγεγραμμένα στοιχεία σταματούν στο 1794.

ΟΙ ΒΑΥΑΡΟΙ ILLUMINATI

Η μυστική αδελφότητα στην οποία ο Ρόμπισον αφιέρωσε ένα πολύ μεγάλο μέρος του βιβλίου του είναι οι Βαυαροί *Illuminati,* που έδρασαν στη νότια Γερμανία, με ιδρυτή τον –δαιμόνιο και αδίστακτο, σύμφωνα με τις περιγραφές του Ρόμπισον– Ελευθεροτέκτονα Άνταμ Βάισχαουπτ και δεξί του χέρι τον, επίσης Ελευθεροτέκτονα, βαρώνο Άντολφ Φραντζ Φρίντριχ Λούτβιχ φον Κνίγκε, ο οποίος συνετέλεσε στη μύηση πολλών ευγενών και εξεχουσών προσωπικοτήτων στην οργάνωση. Η εν λόγω οργάνωση είναι ίσως η διασημότερη από όλες τις συνονόματές της, αλλά και η πιο «εναρμονισμένη», ως προς τους σκοπούς και τις τακτικές της, με τη μυστική αδελφότητα που περιγράφουν οι θεωρίες συνωμοσίας των τελευταίων τριών αιώνων.

Ο Βάισχαουπτ είχε γεννηθεί στις 6 Φεβρουαρίου του 1748

στο Ίγκολσταt της Βαυαρίας και μορφώθηκε από Ιησουίτες ιερείς. Ωστόσο, από πολύ νωρίς δέχτηκε επιρροές από τον φιλελεύθερο νονό του, ο οποίος εργαζόταν ως διευθυντής σχολείου στο Ίκσταt, με αποτέλεσμα να αρχίσει να αλλάζει φρονήματα. Εργάστηκε ως καθηγητής Φυσικού και Κανονικού Δικαίου στο πανεπιστήμιο του Ίγκολσταt, μια θέση την οποία λέγεται ότι εξασφάλισε διά της πλαγίας οδού, με τη μεσολάβηση του τοπικού κλήρου. Σύμφωνα με άλλες πηγές, ο Βάισχαουπτ υπήρξε ο πρώτος λαϊκός που ανέλαβε την εν λόγω έδρα, χάρη στις γνωριμίες του νονού του.

Άνδρας με υψηλή μόρφωση και προοδευτικές ιδέες, ο Βάισχαουπτ άρχισε να αναδεικνύει από τα φοιτητικά του χρόνια την ηγετική του προσωπικότητα, οργανώνοντας μια κίνηση κατά των Ιησουιτών, των οποίων έγινε ο χειρότερος εχθρός, παρά τη μόρφωση και τη βοήθεια που του προσέφεραν στα πρώτα του βήματα. Έτσι, από πολύ νωρίς, ήρθε σε ρήξη με το εκκλησιαστικό και το πολιτικό κατεστημένο, προσπαθώντας να μεταδώσει και στους φοιτητές του τις ανατρεπτικές ιδέες και τις ριζοσπαστικές απόψεις του σχετικά με τη φιλοσοφία, την πολιτική και τη θρησκεία. Όπως ο ίδιος ο Βάισχαουπτ έλεγε χαρακτηριστικά:

> «Τι πιο ποταπό από τον φανατισμό· ονόμασέ τον όμως "ενθουσιασμό"· έπειτα πρόσθεσε τη λέξη "ευγενής" και θα μπορέσεις να τον κατευθύνεις σε ολόκληρο τον κόσμο!»

Ως ημερομηνία ίδρυσης των *Illuminati* φέρεται η 1η Μαΐου 1776, μια ημερομηνία καθόλου τυχαία, καθώς η Πρωτομαγιά θεωρείται σημαντική μέρα στο ημερολόγιο του Διαβόλου. Επιπλέον, από το 1886, η 1η Μαΐου καθιερώθηκε και γιορτάζεται ως μέρα της παγκόσμιας εργατικής τά-

ξης, ένα γεγονός πίσω από το οποίο οι συνωμοσιολόγοι διακρίνουν μια σύνδεση μεταξύ των Illuminati και της εργατικής τάξης και, κατ᾽ επέκταση, του κομμουνισμού.

Παρ᾽ όλα αυτά, τα στοιχεία που αφορούν στην ίδρυση και στον πραγματικό χαρακτήρα τής εν λόγω ομάδας είναι ποικίλα και συχνά συγκεχυμένα, ενώ η δράση της φέρεται να είχε ξεπεράσει τα στενά γεωγραφικά όρια της Βαυαρίας, με αποτέλεσμα να αποκτήσει μέλη σε πολλές χώρες της Ευρώπης, όπως η υπόλοιπη Γερμανία, η Αυστρία, η Γαλλία, η Ολλανδία, το Βέλγιο, η Ιταλία, η Σουηδία, η Δανία, η Ουγγαρία και η Πολωνία.

Σύμφωνα με τον θρύλο, όταν ένας αγγελιαφόρος ονόματι Λαντζ, που εργαζόταν στη νεοσύστατη οργάνωση των Illuminati, χτυπήθηκε από κεραυνό, βρέθηκαν πάνω του ορισμένα έγγραφα με ιδιαίτερα αποκαλυπτικό περιεχόμενο σχετικά με την οργάνωση. Τα έγγραφα –τα οποία αποδόθηκαν στον Βάισχαουπτ– παρουσίαζαν τους Illuminati ως παρακλάδι του Τεκτονισμού, περιέχοντας επιπλέον ενδιαφέροντα στοιχεία που αφορούσαν στην πολιτική της οργάνωσης.

Οι Illuminati είχαν οργανωθεί, πράγματι, βάσει των προτύπων του Ελευθεροτεκτονισμού και του τάγματος των Ιησουιτών. Όπως έγραφε τότε χαρακτηριστικά ο βαρώνος Κνίγκε, ο οποίος είχε αναλάβει και τον σχεδιασμό της οργάνωσης: «Θα αξιοποιήσουμε για αγαθούς σκοπούς όλα τα μέσα, τα οποία το τάγμα (των Ιησουιτών) χρησιμοποίησε για την επίτευξη του κακού». Για την επίτευξη των σχεδίων του, ο ίδιος θεωρούσε άκρως απαραίτητο τον «δεσποτισμό των ανωτέρων» και την «τυφλή, άνευ όρων υπακοή των κατωτέρων», ενώ η πλήρης μυστικότητα και η δημιουργία ενός σκοτεινού μυστηρίου γύρω από τους Illuminati θα αποτελούσαν ουσιαστικά στοιχεία για την καθιέρωση και την αποτελεσματικότητά τους.

Με την ένταξη στους Illuminati και του Μπόντε, ενός Ελευθεροτέκτονα ο οποίος, όπως και ο βαρώνος Κνίγκε, τύγχανε μεγάλου σεβασμού και παραδοχής στους τεκτονικούς κύκλους, τέθηκε σε εφαρμογή το σχέδιο της ένταξης όλου του τεκτονικού σώματος στους *Πεφωτισμένους Ελευθεροτέκτονες*, όπως αποκάλεσαν χαρακτηριστικά τους εαυτούς τους οι Illuminati κατά το μεγάλο τεκτονικό συνέδριο του Βίλχελμπσμπαντ (16 Ιουλίου-29 Αυγούστου 1782), όπου έλαβαν μέρος ως σύνεδροι.

Το αρχικό σχέδιο ήταν η οργάνωση να βασίζεται σε θέσεις περί της ανθρώπινης φύσης, ενώ οι βαθμίδες μυήσεως, οι τελετές και οι κανόνες της θα αναπτύσσονταν και θα τροποποιούνταν σταδιακά, παράλληλα με την εξέλιξή της. Ωστόσο, στην πορεία, εφαρμόστηκε ένα αυστηρά ιεραρχικό μοντέλο. Τα υποψήφια μέλη φαίνεται ότι δεν γνώριζαν ακριβώς τους στόχους τήςοργάνωσης και μυούνταν σε αυτούς σταδιακά, ανάλογα με τη βαθμίδα στην οποία προάγοντο.

Στο πλαίσιο αυτής της μυστικότητας, η οργάνωση ήταν δομημένη βάσει ενός εσωτερικού κύκλου, ενώ καθένα από τα υπόλοιπα μέλη γνώριζε μόνο δύο από τους «αδελφούς» που ανήκαν στην ίδια βαθμίδα μύησης με εκείνον. Τα νεότερα αυτά μέλη βρίσκονταν σε επαφή ανά τρία και καθοδηγούνταν από έναν «αδελφό» που ανήκε σε ανώτερη τάξη, ο οποίος ηγούνταν και ορισμένων άλλων παρόμοιων τριάδων.

Αξιοπρόσεκτο είναι και το γεγονός ότι οι υποψήφιοι καλούνταν να παρακολουθούν συστηματικά ανθρώπους και γεγονότα, προκειμένου να παρέχουν στην οργάνωση χρήσιμες γι' αυτήν πληροφορίες. Οι πληροφορίες αυτές αφορούσαν σε όλα τα θέματα που, ενδεχομένως, επηρέαζαν τους ίδιους τους υποψηφίους ή την οργάνωση και, όπως όριζε το τυπικό, παραδίδονταν στους ανωτέρους τους υπό τη μορφή

σφραγισμένης γραπτής αναφοράς. Οι αναφορές ανοίγονταν και διαβάζονταν από ανώτερα μέλη, άγνωστα στους συντάκτες τους.

Σκοπός της παραπάνω τακτικής ήταν η διασφάλιση πλήρους ελέγχου προς όλες τις κατευθύνσεις, θέτοντας έτσι το όλο κίνημα του Διαφωτισμού στην υπηρεσία της οργάνωσης. Όπως προέβλεπε το σχέδιο, όλα τα επίσημα όργανα που είχαν τη δυνατότητα να διαμορφώνουν τις απόψεις της Κοινής Γνώμης –ο Τύπος, οι σχολές και εκκλησιαστικοί φορείς– θα ακολουθούσαν τις οδηγίες της οργάνωσης, ενώ οι εκάστοτε άρχοντες θα πλαισιώνονταν από ομάδες «πεφωτισμένων» ανδρών, προκειμένου όχι μόνο να αφοπλιστεί κάθε αντίθεσή τους προς την οργάνωση, αλλά και να εξασφαλιστεί η συνεργασία τους μαζί της.

ΠΡΟΣ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΤΑΞΗ

Μέσα από τις διακηρύξεις των Illuminati περί Διαφωτισμού, Ηθικής και ελευθερίας των ανθρώπων, ως πραγματικός σκοπός τους διαγραφόταν η προπαρασκευή και δημιουργία μιας νέας λαϊκής θρησκείας και, μέσα από τη σφαίρα της πολιτικής, η σταδιακή εγκαθίδρυση μιας οικουμενικής δημοκρατικής κυβέρνησης. Μέσω του *Διαφωτισμού*, οι άνθρωποι θα απελευθερώνονταν από τις «ανόητες προκαταλήψεις» τους και θα ωρίμαζαν, αποκηρύττοντας την ισχύ Εκκλησίας και Κράτους – του «ιερέα και του ηγεμόνα».

Η Ηθική παρουσιαζόταν ως η επιστήμη που συντελεί στην ωρίμανση του ανθρώπου και τον καθιστά συνειδητοποιημένο απέναντι στην αξιοπρέπεια, το πεπρωμένο και τη δύναμή του. Το κλειδί για την πραγματοποίηση των διακηρύξεων της οργάνωσης βρισκόταν στην *οικουμενικότητα*, η ο-

ποία θα καθιερωνόταν μέσα από τις «μυστικές σχολές της σοφίας» όπου, σύμφωνα με τα γραφόμενα του Βάισχαουπτ:

> «Ο άνθρωπος θα ανακτήσει τις δυνάμεις που έχασε με την Πτώση του, οι ηγεμόνες και τα έθνη θα εξαφανιστούν χωρίς βία από τον πλανήτη, η ανθρώπινη φυλή θα γίνει μια οικογένεια και ο κόσμος θα γίνει τόπος διαμονής έλλογων όντων».

Αυτή η «σωτηρία» της Ανθρωπότητας, η οποία θα προερχόταν από την αποκατάσταση της αυθεντικής «ελευθερίας και ισότητας», μέσω της *φώτισης* και της οικουμενικής αγαθοεργίας, της αδελφοποίησης και της αμνηστίας, παρουσίαζε πολλά κοινά σημεία με τις διδασκαλίες του Χριστού και των Αποστόλων. Κατ' επέκταση, οι Illuminati παρουσιάζονταν ως εκείνοι στους οποίους λειτουργεί ενεργά η χάρη της Φώτισης του Ιησού.

Μέσω των εντυπωσιακών αυτών διακηρύξεων εκ μέρους της οργάνωσης, οι ηγεμόνες των λαών θα βρίσκονταν τελικά περικυκλωμένοι από πολλούς πεφωτισμένους άνδρες, η Κοινή Γνώμη θα υφίστατο πλέον πλήρη έλεγχο, άρχοντες και ιερείς θα βρίσκονταν «με δεμένα χέρια» και οι ίδιοι οι Illuminati θα εξελίσσονταν σε μια δύναμη που θα προκαλούσε τρόμο σε κάθε αντίπαλό τους.

«Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», υποστήριζε ο Βάισχαουπτ ο οποίος, μέσα από τις διακηρύξεις και τα γραφόμενά του, εμφανιζόταν αποφασισμένος να εξαντλήσει κάθε μέσο προς επίτευξη των στόχων του, χωρίς να υπολογίζει ηθικούς φραγμούς. Σε αυτό το πλαίσιο, αποφάσισε να προχωρήσει σε μια ριζοσπαστική για την τότε εποχή κίνηση: στην «επιστράτευση» των γυναικών.

Η εν λόγω πτυχή της δράσης της οργάνωσης απασχόλη-

σε έντονα τον Ρόμπισον, ο οποίος δήλωσε εξαρχής τη δυσαρέσκειά του για την προσπάθεια αυτή των Illuminati να διαφθείρουν την ευγενική γυναικεία ψυχή. Η εμπλοκή των γυναικών στην οργάνωση σήμαινε γι' αυτόν αποδυνάμωση των ιερών δεσμών της οικογένειας και της αμοιβαίας εμπιστοσύνης μέσα σε κάθε σπίτι και πλήρη αποσύνθεση της ευπρεπούς συμπεριφοράς.

Σχετικά με την επίτευξη των σκοπών των Illuminati, ο ίδιος ο Βάισχαουπτ είχε ορίσει πέντε βασικούς τρόπους δράσης:

1. Τη χρηματική και σεξουαλική δωροδοκία ανδρών που βρίσκονταν σε υψηλά αξιώματα, ώστε να αποκτήσουν την εύνοιά τους και να εξυπηρετούν τους σκοπούς τους.

2. Την επιλογή και μύηση στην οργάνωση των πιο αξιόλογων και φερέλπιδων φοιτητών των μεγάλων κολεγίων και πανεπιστημίων, ώστε το «υλικό» της οργάνωσης να είναι υψηλού επιπέδου.

3. Την προώθηση μελών της οργάνωσης –προφανώς, μέσω των υψηλά ιστάμενων ανδρών που θα τύγχαναν δωροδοκίας– σε κυβερνητικούς και μεγάλους οικονομικούς οργανισμούς, ως πρακτόρων.

4. Τον έλεγχο των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης της εποχής, με σκοπό να περάσουν στην Κοινή Γνώμη –με συγκεκαλυμμένο τρόπο, φυσικά– οι ιδέες της οργάνωσης και να προετοιμαστεί έτσι το κοινό για την επιβολή μιας παγκόσμιας υπερκυβέρνησης.

Όπως επισημαίνει και ο Ρόμπισον, βασικός στόχος των Illuminati ήταν η απόρριψη των Αρχόντων από τον λαό και η απομάκρυνση του λαού από την Εκκλησία – παρά τις επιφανειακές διακηρύξεις τους περί αγνών χριστιανικών φρονημάτων. Τα Μέσα Ενημέρωσης αποτελούσαν ένα δυνατό «όπλο» για τη διάδοση των ιδεών τους.

5. Την πραγματοποίηση στρατιωτικών πραξικοπημάτων, με κάθε μέσο, κατά των κυβερνήσεων που θα αντιτίθεντο στον σκοπό της οργάνωσης, δηλαδή στην εγκαθίδρυση της Νέας Παγκόσμιας Τάξης.

Παρόλο που η ιστορία με τον αγγελιαφόρο και τα έγγραφα που μετέφερε δεν επιβεβαιώθηκε ποτέ, είναι γεγονός ότι οι Illuminati άρχισαν να αποκτούν πολλούς οπαδούς και να αυξάνουν τη δημοτικότητά τους από τα πρώτα κιόλας χρόνια της ίδρυσής τους. Η οργάνωση αποτέλεσε την πρώτη ομάδα προοδευτικών ρεπουμπλικανών της εποχής, οι οποίοι υποστήριζαν τις ιδέες του Διαφωτισμού και αυτοαποκαλούνταν *Order of the Perfectibilists* (*Τάγμα των Τελείων*).

Σύμφωνα με το βιβλίο του Αλέξανδρου Ρολίδη *Αι Αφανείς Ρίζαι του Κακού*, ο όρκος που έδιναν τα υποψήφια μέλη της οργάνωσης ήταν ο εξής:

> «Διαρρηγνύω τους δεσμούς, τους ενούντας με μέ οποιανδήποτε αρχήν, εις οποιανδήποτε και αν υπεσχέθην πίστιν, υποταγήν ή υπηρεσίαν.
>
> »Ομνύω να αποκαλύπτω εις τους ιδικούς μου ελευθέρως εκλεγέντας αρχηγούς, παν ό,τι ίδω ή αναγνώσω ή ακούσω ή γνωρίσω ή αποκαλύψω και επίσης να ερευνώ παν το μη προσπίπτον εις τους ιδίους μου οφθαλμούς.
>
> »Ομνύω να υπακούσω εις τας διαταγάς, τας οποίας θα λαμβάνω, όπως εκκαθαρίσωμεν την Γην από τους τυράννους και εχθρούς του Τάγματος.
>
> »Απαλλάσσω εμαυτόν από κάθε όρκον, τον οποίον έδωσα εις την πατρίδα ή τους νόμους».

Στα μέλη των Illuminati συμπεριλαμβάνονταν σημαντικές προσωπικότητες της εποχής, καθώς και μερικά από τα

σπουδαιότερα μέλη του Ελευθεροτεκτονισμού. Όλοι έφεραν αρχαιοελληνικά μυητικά ονόματα. Ο ίδιος ο Βάισχαουπτ έφερε το μυητικό όνομα *Σπάρτακος* που, όπως επισημαίνει και ο Ρόμπισον, είχε ιδιαίτερη φόρτιση, καθώς παρέπεμπε στον άνδρα που ηγήθηκε της εξέγερσης των σκλάβων στην αρχαία Ρώμη, χρίζοντας έτσι τον εαυτό του «σωτήρα» των ανθρώπων από την καταπίεση των πολιτικών και εκκλησιαστικών Αρχόντων. Είναι δε αξιοσημείωτο ότι από το ψευδώνυμο του Βάισχαουπτ φέρεται να είχε πάρει το όνομά του και το αριστερό *Κίνημα των Σπαρτακιστών*, το οποίο εμφανίστηκε στη Γερμανία στις αρχές του 20ού αιώνα (περί το 1910).

Σύμφωνα, λοιπόν, με το τυπικό της οργάνωσης αλλά και την αλληλογραφία των μελών της, ένα σύντομο και άκρως αποκαλυπτικό μέρος της οποίας παρουσιάζει και ο Ρόμπισον στο βιβλίο, ο βαρώνος Κνίγκε είχε υιοθετήσει το μυητικό όνομα *Φίλων*, ο Μπόντε λεγόταν *Αμέλιος*, ένα άλλο σημαντικό μέλος ονόματι φον Τσβάικ καλούνταν *Κάτων*, ο Μαρκήσιος Κονστάντσα καλούνταν *Διομήδης* κ.λπ. Στη μυστική αυτή οργάνωση φέρεται να συμμετείχε και ο Γκαίτε, έχοντας το μυητικό όνομα *Άβαρις*.

Κατά τον ίδιο τρόπο, τα μέλη της οργάνωσης αρέσκονταν να δίνουν αρχαία ονόματα –ελληνικών κυρίως– πόλεων και περιοχών στις μεγάλες πόλεις και περιοχές της Ευρώπης· για παράδειγμα, το Μόναχο ονομαζόταν *Αθήνα*, η Φρανκφούρτη *Έδεσσα*, η Βαυαρία ήταν η *Ελλάδα*, η Βιέννη ήταν η *Ρώμη* κ.ο.κ.

Το 1784, η βαυαρική κυβέρνηση, η οποία τελούσε υπό τη μεγάλη επιρροή της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, απαγόρευσε όλες τις τότε γνωστές «μυστικές» οργανώσεις, συμπεριλαμβανομένων των Illuminati και των Ελευθεροτεκτόνων, γεγονός στο οποίο αποδίδεται και η κάμψη που παρα-

τηρήθηκε στους Illuminati εκείνη την περίοδο, οδηγώντας τελικά στην –αμφιλεγόμενη– διάλυσή τους.

Κατ' άλλους, η διάλυση των Illuminati είχε ήδη «δρομολογηθεί» όταν άρχισαν οι έντονες διαφωνίες μεταξύ βαρώνου Κνίγκε και Βάισχαουπτ σχετικά με διοικητικά θέματα, καθώς και με το τυπικό και τελετουργικό κομμάτι της οργάνωσης. Λέγεται ότι ο Κνίγκε δεν μπορούσε να αντέξει άλλο τη σχολαστική καταδυνάστευση του Βάισχαουπτ, η οποία συχνά γινόταν προσβλητική. Επιπλέον, ο Κνίγκε κατηγόρησε τον Βάισχαουπτ για «Ιησουιτισμό», υποπτευόμενος ότι ήταν ένας «μεταμφιεσμένος Ιησουίτης» και προσθέτοντας: «Και θα καθόμουν εγώ να κοπιάζω κάτω από τη δική του παντιέρα για την Ανθρωπότητα, βλέποντας άνδρες να πορεύονται υπό τον ζυγό ενός τόσο στριφνού τύπου; Ποτέ!» Το αποτέλεσμα ήταν ο Κνίγκε να αποχωρήσει το 1784.

Το απαγορευτικό διάταγμα της βαυαρικής κυβέρνησης και οι σκληρές διώξεις και φυλακίσεις των μελών των Illuminati που ακολούθησαν φαίνεται ότι έδωσαν απλώς τη χαριστική βολή. Ο ίδιος ο Βάισχαουπτ κατόρθωσε να γλυτώσει τη σύλληψη και, σύμφωνα με τα λεγόμενα του Ρόμπισον, κατέφυγε στην αυλή του Δούκα του Saxe Gotha. Ωστόσο είναι γεγονός ότι από τότε ο ίδιος δεν εμφανίστηκε ποτέ ξανά στο προσκήνιο. Παρ' όλα αυτά, η ίδια η οργάνωση (ή ο μύθος της) αποδείχτηκε τόσο ισχυρή, ώστε φέρεται να συνέχισε το έργο της λειτουργώντας πλέον υπογείως – εξάλλου, και ο ίδιος ο Βάισχαουπτ θεωρούσε την άκρα μυστικότητα ως τον καταλληλότερο τρόπο δράσης.

Ο Θωμάς Τζέφερσον, ο πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών των αρχών του 19ου αιώνα, είχε σχολιάσει ότι οι Illuminati δρούσαν με μυστικότητα «εξαιτίας της τυραννίας ενός δεσπότη και κάποιων ιερέων», διατεινόμενοι ότι πρόθεσή τους ήταν να εξαπλώσουν την αληθινή *Ηθική* που, όπως

γράφει και ο Σπάρτακος σε μια επιστολή του προς τον Κάτωνα:

> «Είναι εκείνη που διδάσκει να είμαστε ώριμοι, να μην αστυνομευόμαστε, να αναπτυσσόμαστε πλήρως και να πορευόμαστε χωρίς την καθοδηγητική κυριαρχία ιερέων και αρχόντων».

Σε έγγραφο που βρέθηκε στα χέρια των γερμανικών Αρχών, το οποίο περιείχε κείμενα από τη διδασκαλία του Βάισχαουπτ, αναφέρονται χαρακτηριστικά και τα εξής:

> «Ισότης μεταξύ των ανθρώπων και ελευθερία εις τα γενετήσια ένστικτα αυτών. Κτύπημα κατά της ιδιοκτησίας. Τα μόνα στηρίγματα της ιδιοκτησίας και των αστικών Κρατών είναι η Θρησκεία και οι Νόμοι. Ως εκ τούτου, διά να επαναφέρη τις τον άνθρωπον εις τα φυσικά του ένστικτα, πρέπει να καταστρέψη πάσαν θρησκευτικήν πίστιν και να καταργήση την ιδιοκτησίαν.
>
> »Κάθε υποταγή εκ μέρους του ανθρώπου είναι αδυναμία. Αυτή πρέπει να παύση συγχρόνως με την αιτίαν εξ ης πηγάζει. Η εξουσία του πατρός επί των τέκνων πρέπει να παύση από της παιδικής ηλικίας των. Ο ενήλιξ πρέπει ν' ακολουθή τα φυσικά του ένστικτα.
>
> »Μόνον όταν οι άνθρωποι μετεπήδησαν από της φυσικής καταστάσεως εις την δουλείαν, τότε ανεφάνησαν και Κράτη και Ηγεμόνες. Ο κόσμος έπαυσε ν' αποτελή μίαν ενιαίαν οικογένειαν. Ο εθνικισμός κατέλαβε την θέσιν της γενικής αγάπης, επετράπη δε εις τους ανθρώπους να περιφρουρούν και να βλάπτουν

τους άλλους. Τούτο οι φιλάνθρωποι το ονόμασαν πατριωτισμόν. Το καθήκον των ανθρώπων είναι να εφαρμόσουν όλα τα μέσα, όπως ελαττώσουν την αγάπην προς την πατρίδα, ίνα ο άνθρωπος εκμάθη εκ νέου ν' αγαπά τον άλλον».

Βάσει της παραπάνω διακήρυξης, αποκτούν νόημα οι θεωρίες που έχουν διατυπωθεί κατά καιρούς και παρουσιάζουν τους Illuminati ως ενεργά συμμετέχοντες σε μεγάλες Επαναστάσεις της Ιστορίας όπως η Γαλλική Επανάσταση το 1789, η Ρωσική Επανάσταση το 1917, καθώς και άλλες μικρότερες επαναστάσεις σε άλλες χώρες, χωρίς όμως να αφήνουν να γίνεται ποτέ αισθητή η παρουσία τους.

Αξιοσημείωτη είναι η πληροφορία ότι μέλος των Illuminati υπήρξε και ο Μουσταφά Κεμάλ, ο οποίος παρουσιάζεται να δρα αποκλειστικά για λογαριασμό «των πραγματικών του αδελφών», χωρίς να εκτιμά ιδιαιτέρως ούτε τον τουρκικό λαό, αλλά ούτε και τα τεμένη του Ισλαμισμού – ως απόδειξη αναφέρεται από τον Αλέξανδρο Ρολίδη η προσπάθειά του να πείσει γνωστό του δημοσιογράφο να προωθήσει με τα γραφόμενά του τη μετατροπή του τεμένους της Αγίας Σοφίας σε μουσικό κέντρο με εξωτικές χορεύτριες, ένα γεγονός που προκάλεσε την έντονη αντίδραση του λαού.

ILLUMINATI ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ

Σύμφωνα με τις περισσότερες θεωρίες που αφορούν στους Illuminati, τα μέλη τους είχαν προσχωρήσει στην οργάνωση μέσα από τον Ελευθεροτεκτονισμό ή είχαν υπάρξει κάποτε Τέκτονες. Ωστόσο, παρά τη συχνή αναφορά σε αυτό το γεγονός, δεν έχει βρεθεί κανένα στοιχείο που να αποδει-

κνύει επίσημα την υποστήριξη των Ελευθεροτεκτόνων προς τους Illuminati.

Επιπλέον, πολλοί είναι οι μελετητές της οργάνωσης που έγραψαν περί σύνδεσής της με τον Γαλλικό Τεκτονισμό. Στις 20 Δεκεμβρίου 1781, ο Βάισχαουπτ και ο βαρώνος Κνίγκε φέρονται να συζήτησαν με Γάλλους ομολόγους τους, προκειμένου να προχωρήσουν στην ένωση της οργάνωσης με τον Γαλλικό Τεκτονισμό, γεγονός που οριστικοποιήθηκε στις 16 Ιουλίου 1782, στο συνέδριο του Βίλχελμσμπαντ, με τη διεξαγωγή του οποίου ο Ρόμπισον κάνει αρχή στα γραφόμενά του περί Illuminati.

Στο εν λόγω συνέδριο συμμετείχαν, πέραν των Illuminati, Τέκτονες εκπρόσωποι διαφόρων μεγάλων Στοών και Μαρτινιστές από όλη την Ευρώπη. Οι Γάλλοι Μαρτινιστές (σημειώνεται ότι υπήρχαν και Ρώσοι) είχαν ιδρυθεί το 1754 από τον Μαρτίνεζ Πασκουάλις (Martinez Pasqualis) και αποτελούσαν μια οργάνωση καμπαλιστική, η οποία αντλούσε εκλεκτικές ιδέες από τον Γιάκομπ Μπέμε (Jacob Boehme) και τον Εμάνουελ Σουέντεμποργκ (Emanuel Swedenborg). Το όνομά τους συνδέθηκε με τους Illuminati, με αποτέλεσμα να θεωρηθούν τελικά παρακλάδι τους.

Σε σύντομο χρονικό διάστημα, το αρχηγείο των Illuminati μεταφέρεται στη Φρανκφούρτη, μια πόλη στην οποία παρατηρούνταν έντονη επαναστατική δραστηριότητα και λάμβαναν χώρα πολιτικές ζυμώσεις. Φυσικό επακόλουθο της κίνησης αυτής ήταν πολλά από τα μέλη να αρχίσουν να συμμετέχουν σε συνεδριάσεις της Μεγάλης Στοάς της Φρανκφούρτης. Ωστόσο, η οργάνωση παρουσίαζε πολύ βαθύτερες ρίζες σε σχέση με τον Ελευθεροτεκτονισμό, ο οποίος φαίνεται ότι λειτούργησε από παλιά ως φυτώριο για τη δημιουργία των Illuminati.

Οι Ελευθεροτέκτονες αποτελούν μια οργάνωση –αίρεση,

κατά τη Χριστιανική Εκκλησία– η οποία διαθέτει σήμερα εκατομμύρια μέλη σε όλο τον κόσμο. Από τον 18ο αιώνα και εξής, οι Ελευθεροτέκτονες συμπεριέλαβαν στους κόλπους τους πολλές και σημαντικές προσωπικότητες που διαδραμάτισαν καθοριστικό ρόλο στην Ιστορία του πλανήτη: πρόεδροι των ΗΠΑ, γερουσιαστές, δικαστές, Βρετανοί πρωθυπουργοί, στρατιωτικοί, αρχηγοί Αστυνομίας, ενώ ως μέλη παρουσιάζονται και ορισμένα από τα μέλη της Βασιλικής Οικογένειας της Βρετανίας.

Η αρχική προέλευση τής εν λόγω οργάνωσης παραμένει ένα πραγματικό μυστήριο. Οι αναφορές που αφορούν στον πρώιμο Ελευθεροτεκτονισμό (περ. 14ος αι.) είναι πολύ φτωχές, χωρίς ιδιαίτερα αξιόπιστες γραπτές αποδείξεις.

Σύμφωνα με κάποιες θεωρίες, οι ρίζες του Ελευθεροτεκτονισμού συναντώνται στην αρχαία Αίγυπτο, σε μια συντεχνία λαξευτών πέτρας, τα μέλη της οποίας κατείχαν ειδικές γνώσεις μαθηματικών, απαραίτητες για την κατασκευή των πυραμίδων. Άλλες –ανεπιβεβαίωτες ιστορικά– θεωρίες θέλουν τους Τέκτονες να διδάσκονται την αρχαία μυστική γνώση (π.χ. Αλχημεία και Ιερή Γεωμετρία) από τους πρόσφυγες Ναΐτες Ιππότες, οι οποίοι φέρονται να κατέφυγαν στη Σκωτία στις αρχές του 14ου αιώνα (1307), για να γλυτώσουν από τους διωγμούς που είχε εξαπολύσει εναντίον τους η Εκκλησία.

Η επικρατέστερη θεωρία, πάντως, τούς θέλει να αναπτύσσονται από τις παραδόσεις του μεσαιωνικού σωματείου των οικοδόμων-τεκτόνων, οι οποίοι κατασκεύαζαν κάστρα, καθεδρικούς ναούς και εκκλησίες στην Ευρώπη, αποτελώντας τεχνίτες υψηλής υπόληψης. Λόγω του ότι η φήμη τους ήταν τόσο μεγάλη και οι ίδιοι θεωρούνταν εξαιρετικά ταλαντούχοι, με εξειδικευμένες γνώσεις, η εισαγωγή στα σωματεία τους ήταν πολύ δύσκολη για τους υποψηφίους. Προ-

κειμένου να ενταχθεί ένας περιπλανώμενος οικοδόμος στους κόλπους τους, έπρεπε να επιβεβαιωθεί το ταλέντο και η εμπειρία του. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να δημιουργήσουν μυστικά σύμβολα, κώδικες και κανόνες, ώστε οι οικοδόμοι-τέκτονες να αναγνωρίζουν ο ένας τον άλλο.

Ένας από τους βασικότερους μύθους του Ελευθεροτεκτονισμού αφορά στον *Χιράμ Αμπίφ*, τον αρχιτέκτονα του Ναού του Σολομώντα στην Ιερουσαλήμ, για τον οποίο γίνονται κάποιες αναφορές και στο βιβλίο του Ρόμπισον. Η Βίβλος αναφέρει ότι, όταν ο βασιλιάς Σολομώντας αποφάσισε να κτίσει τον Ναό του, απευθύνθηκε στον βασιλιά της Τύρου, ο οποίος του έστειλε κέδρους από τον Λίβανο μαζί με τον Χιράμ, έναν αρχιτέκτονα που κατείχε ειδικές εσωτερικές γνώσεις.

Κάποτε, επιτέθηκαν στον Χιράμ τρεις ταξιδιώτες, οι οποίοι απαιτούσαν να τους αποκαλύψει όλα τα μυστικά που γνώριζε. Όταν, παρά την επιμονή τους, ο Χιράμ αρνήθηκε να τους αποκαλύψει οτιδήποτε, οι ταξιδιώτες τον σκότωσαν και, στη συνέχεια, έκρυψαν το πτώμα του σε ένα μυστικό μέρος. Ο θρύλος αυτός έχει εξελιχθεί στο κεντρικό «μυστήριο» της αδελφότητας και φέρεται να αναπαριστάται με πρωτόγονες τελετουργίες στις τεκτονικές στοές σε όλο τον κόσμο, κατά την ανάδειξη κάποιου μέλους στον βαθμό του *Διδασκάλου* του Ελευθεροτεκτονισμού.

Η πρώτη *Μεγάλη Στοά* στο Λονδίνο δημιουργήθηκε στις 24 Ιουνίου του 1717 –την ημέρα της γιορτής του Αγίου Ιωάννη– με τη συνένωση τεσσάρων στοών που έως τότε λειτουργούσαν ανεξάρτητα. Η Μεγάλη Στοά αποτέλεσε έναν οργανισμό που θα επέβλεπε τη διοίκηση και θα φρόντιζε για τη δημιουργία πολιτικής για τις τεκτονικές στοές.

Ήταν πλέον θέμα χρόνου να εξαπλωθεί ο Ελευθεροτεκτονισμός σε ολόκληρη την Ευρώπη, «μυώντας» νέα μέλη

με πολύ ταχείς ρυθμούς. Το αποτέλεσμα ήταν, κατά τη δεκαετία του 1730, να περάσει τον Ατλαντικό και να φτάσει στις αποικίες της Βορείου Αμερικής ενώ, μέχρι τα μέσα του 18ου αιώνα, η αδελφότητα είχε πλέον καθιερωθεί, διαθέτοντας πολυάριθμες στοές με αξιόλογα μέλη.

Κατά τη διάρκεια του Πολέμου για την Ανεξαρτησία στην Αμερική, οι Ελευθεροτέκτονες έπαιξαν σημαντικό ρόλο στις εξελίξεις, αφού πολλοί από τους επικεφαλής των Αμερικανών αποικιοκρατών, όπως ο Βενιαμίν Φραγκλίνος και ο Στρατηγός Λαφαγιέτ, ανήκαν στους κόλπους τους. Διασημότερος Ελευθεροτέκτονας εκείνης της περιόδου υπήρξε ο στρατηγός Τζορτζ Ουάσινγκτον, Ανώτατος Διοικητής των αποικιακών δυνάμεων, ο οποίος είχε ενταχθεί στην Αδελφότητα το 1753. Όταν η χώρα κέρδισε την ανεξαρτησία της από τη Μεγάλη Βρετανία, ο Ουάσινγκτον ορκίστηκε πρώτος *πρόεδρος* των ΗΠΑ.

Είναι δε αξιοσημείωτο ότι ο Τζορτζ Ουάσινγκτον φέρεται να γνώριζε το βιβλίο του Ρόμπισον σχετικά με τη «συνωμοσία των Illuminati», απέναντι στην οποία τηρούσε αρνητική στάση, συμμεριζόμενος τις απόψεις του συγγραφέα. Μάλιστα, σε μια επιστολή που έλαβε σχετικά με τις *Αποδείξεις* του Ρόμπισον απαντά τα παρακάτω, δημιουργώντας όμως σύγχυση σχετικά με την ανάμειξή του στους Ελευθεροτέκτονες:

> «Έχω ακούσει πολλά για τα αίσχη, το επικίνδυνο σχέδιο και τις διδασκαλίες των Illuminati, αλλά δεν είχα δει ποτέ το Βιβλίο έως τώρα, που είχατε την καλοσύνη να μου το στείλετε. Είναι γεγονός ότι δεν προεδρεύω καμιάς Αγγλικής Στοάς, ούτε και βρέθηκα σε καμία, παρά μόνο μία ή δύο φορές τα τελευταία τριάντα χρόνια. Πιστεύω όμως ακράδαντα ότι καμία από

τις Στοές αυτής της Χώρας δεν έχει μολυνθεί από τις αρχές που αποδίδονται στους Illuminati».

Τέτοιες επιστολές επιφανών ανδρών του 18ου αιώνα φανερώνουν τη μεγάλη αίσθηση που προκάλεσε ο Ρόμπισον γράφοντας το βιβλίο του περί μιας... πεφωτισμένης συνωμοσίας, σηματοδοτώντας την άνθηση και πολλών άλλων συνωμοσιολογικών θεωριών. Το βιβλίο αυτό, εξάλλου, υπήρξε και ένας από τους λόγους που οι μοναρχικές κυβερνήσεις της Ευρώπης προχώρησαν στην έκδοση περιοριστικών μέτρων κατά των διαφόρων μυστικών αδελφοτήτων, οι οποίες βρίσκονταν σε έξαρση εκείνη την περίοδο.

Μετά τον Τζορτζ Ουάσινγκτον, ως προέδροι των ΗΠΑ υπηρέτησαν και άλλοι Ελευθεροτέκτονες, όπως ο Τζέιμς Μονρόε, ο Άντριου Τζάκσον, ο Τζέιμς Νοξ Πολκ, ο Τζέιμς Μπιουκάναν, ο Άντριου Τζόνσον, ο Τζέιμς Γκάρφιλντ, ο Ουίλιαμ ΜακΚίνλεϊ, ο Γούντροου Ουίλσον, ο Θίοντορ Ρούσβελτ, ο Γουίλιαμ Χάουαρντ Ταφτ, ο Γουόρεν Τζ. Χάρντινγκ και ο Φραγκλίνος Ρούσβελτ – άλλος ένας Διδάσκαλος.

Ειδικά ο πρόεδρος Ουίλσον συνδέθηκε άμεσα με τους Illuminati, μέσα από τα γραφόμενά του περί ύπαρξης μιας μυστικής δύναμης με πολλές διασυνδέσεις, την οποία ισχυρίστηκε ότι φοβούνταν οι μεγάλοι άνδρες των ΗΠΑ. Επιπλέον, η ανάμειξή του στη δημιουργία της *Κοινωνίας των Εθνών* (του μετέπειτα *Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών*) ενίσχυσε τις παραπάνω υποψίες, καθώς ο εν λόγω Οργανισμός αποτελεί για τους συνωμοσιολόγους την απαρχή της Παγκόσμιας Κυβέρνησης.

Μελετώντας κανείς την Αμερικανική Ιστορία, διαπιστώνει ότι ο Ελευθεροτεκτονισμός έπαιξε, πράγματι, έναν πολύ ουσιαστικό ρόλο στα μεγάλα πολιτικά γεγονότα που καθόρισαν τη μετέπειτα πορεία της χώρας. Είναι χαρακτηριστικό ότι, το 1776, η Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας υπεγράφη

από εννέα άτομα, δύο εκ των οποίων ήταν Ελευθεροτέκτονες – ο Βενιαμίν Φραγκλίνος και ο Τζον Χάνκοκ. Επιπλέον, δέκα από τους υπογράφοντες τα Άρθρα της Συνομοσπονδίας, το 1777, ήταν επίσης Ελευθεροτέκτονες, ενώ δεκατρείς Ελευθεροτέκτονες συμμετείχαν και στην υπογραφή του Συντάγματος των Ηνωμένων Πολιτειών το 1788.

Ο Μάνλι Χολ (Manly Hall), στο βιβλίο του *The Secret Destiny of America*, ισχυρίζεται ότι η δημιουργία των Ηνωμένων Πολιτειών αποτελούσε τον πρωταρχικό στόχο του λεγόμενου *Τάγματος της Αναζήτησης*, μιας μυστικής οργάνωσης που υφίστατο από τα αρχαία χρόνια, την οποία στελέχωναν διανοούμενοι και φιλόσοφοι της εκάστοτε εποχής. Σύμφωνα με τον Χολ, η δημιουργία των ΗΠΑ ήταν ένα βήμα προς τον υπέρτατο στόχο της παγκόσμιας δημοκρατίας:

> «Όλες αυτές οι ομάδες (Ιππότες του Αγίου Γκράαλ, Χριστιανοί και Ιουδαίοι Καμπαλιστές, Ροδόσταυροι και Illuminati) ανήκουν στο λεγόμενο Τάγμα της Αναζήτησης. Όλες τους αναζητούσαν ένα και το αυτό πράγμα, ακολουθώντας μια ποικιλία τελετών και συμβόλων. Αυτό που αναζητούσαν ήταν μια τελειοποιημένη κοινωνική Τάξη, η Κοινοπολιτεία του Πλάτωνα, η κυβέρνηση του φιλοσόφου-βασιλιά».

Ο Θωμάς Τζέφερσον, επιφανής Ελευθεροτέκτονας και ο ίδιος, υπήρξε ο βασικός συντάκτης της Διακήρυξης της Ανεξαρτησίας, διατελώντας αργότερα και πρόεδρος των ΗΠΑ – ο τρίτος κατά σειρά. Το αξιοσημείωτο σχετικά με τον Τζέφερσον ήταν ότι, σε αντίθεση με τους υπόλοιπους γνωστούς Ελευθεροτέκτονες, εκείνος αναφέρθηκε ανοιχτά στους Illuminati και στον Βάισχαουπτ, στον οποίο φαίνεται ότι έτρεφε ιδιαίτερη εκτίμηση. Σε επιστολή του προς τον Επίσκοπο Τζέιμς

Μάντισον το 1800, αναφέρει –μεταξύ άλλων– και τα εξής:

> «[...] Καθώς ο Βάισχαουπτ έζησε υπό την τυραννία ενός δεσπότη και ιερέων, γνώριζε ότι χρειαζόταν προσοχή ακόμα και στη διάδοση πληροφοριών σχετικά με τις αρχές της αγνής ηθικής. Γι' αυτό τον λόγο, πρότεινε να οδηγήσει τους Ελευθεροτέκτονες προς την υιοθέτηση αυτού του σκοπού και στον ορισμό της εξαπλώσεως της επιστήμης και της αρετής ως βασικού αντικειμένου της οργάνωσης...
>
> »... Αυτή η ανατροπή του τεκτονικού τάγματος έδωσε μια πνοή μυστηρίου στις απόψεις του και υπήρξε ο βασικός λόγος για τον εκτοπισμό του, καθώς και για το παραλήρημα εναντίον του από τους Ρόμπισον, Μπαρουέλ και Μορς, των οποίων οι πραγματικοί φόβοι ήταν ότι το τάγμα κινδύνευε από τη διάδοση πληροφοριών, τη λογική και την εφαρμογή ηθικής συμπεριφοράς σε όλους τους ανθρώπους...»

Ο Ελευθεροτεκτονισμός έχει συνδεθεί με πολλές θεωρίες συνωμοσίας, κι αυτό κυρίως επειδή στα μέλη του συγκαταλέγονταν ανέκαθεν μεγάλες προσωπικότητες της πολιτικής και υψηλόβαθμοι αξιωματούχοι. Μια τέτοια χαρακτηριστική θεωρία συνωμοσίας αφορά στη δολοφονία του προέδρου Τζον Φ. Κέννεντι, στη διερεύνηση της οποίας φαίνεται να συμμετείχε ένας μεγάλος αριθμός Ελευθεροτεκτόνων, με αποτέλεσμα να κυκλοφορήσουν πολλά σενάρια περί προσπάθειας συγκάλυψης της υπόθεσης.

Επιπλέον, Ελευθεροτέκτονας υπήρξε και ο Χάρι Τρούμαν, ο οποίος έφτασε στις υψηλές βαθμίδες της αδελφότητας και μάλιστα το 1959, του απονεμήθηκε βραβείο για τα 50 χρόνια συνεχούς και ενεργής συμμετοχής του.

Σχετικά τώρα με τη σημερινή ηγεσία των ΗΠΑ, παρόλο που ο νυν πρόεδρος, Τζορτζ Μπους ο νεότερος δεν φέρεται να είναι Ελευθεροτέκτονας, είναι τουλάχιστον αξιοσημείωτο το ότι έχει ορκιστεί πρόεδρος πάνω στη Βίβλο στην οποία είχε ορκιστεί και ο Τζορτζ Ουάσινγκτον και η οποία ανήκει στη Στοά του Αγίου Ιωάννη της Νέας Υόρκης.

Στους διάσημους Ελευθεροτέκτονες συγκαταλέγονται ο Βρετανός πρωθυπουργός σερ Ουίνστον Τσόρτσιλ, οι βασιλιάδες Εδουάρδος Ζ΄ και Η΄, ο δεύτερος άνθρωπος στη σελήνη, Έντουιν «Μπαζ» Όλντριν, ο σερ Άρθουρ Κόναν Ντόιλ, δημιουργός του Σέρλοκ Χολμς, οι Λούντβιχ Βαν Μπετόβεν και Βόλφγκανγκ Αμαντέους Μότσαρτ, οι Κλαρκ Γκέιμπλ και Τζον Γουέιν, ο Τσαρλς Χίλτον, ιδρυτής της αλυσίδας ξενοδοχείων Χίλτον, ο στρατηγός και Διοικητής της Καταιγίδας της Ερήμου Νόρμαν Ζβάρτσκοφ και πολλοί άλλοι.

Όπως προαναφέρθηκε, λίγα χρόνια αφότου εμφανίστηκε ο Ελευθεροτεκτονισμός στην Αγγλία (1717), εξαπλώθηκε με γοργούς ρυθμούς στη Γαλλία και, από εκεί, σε όλη την Ευρώπη. Ωστόσο, με την εξάπλωσή του, το τάγμα υπέστη αρκετές τροποποιήσεις. Το βασικό ενδιαφέρον δεν αφορούσε πλέον στη Βίβλο –η οποία θεωρούνταν από τους Τέκτονες ως θεμελιώδες στοιχείο της Στοάς– με αποτέλεσμα στις συγκεντρώσεις των μελών να αρχίσουν να γίνονται συζητήσεις σχετικά με την πολιτική και τη θρησκεία, κάτι όμως που απαγορευόταν στον Αγγλικό Ελευθεροτεκτονισμό. Η δομή των γαλλικών και ευρωπαϊκών γενικότερα Στοών προέκυψε αρκετά διαφοροποιημένη σε σχέση με τις αρχές του Ελευθεροτεκτονισμού, όπως αυτές εμφανίζονται στην Αγγλία και σε άλλες χώρες, συμπεριλαμβανομένων της Σκωτίας και Ιρλανδίας, οι οποίες τότε ενστερνίζονταν το αγγλικό πρότυπο.

Μέσα από τις διαφορετικές αυτές δομές, τα «πιστεύω»

και τις διαφορετικές ημερήσιες διατάξεις, προέκυψε ο λεγόμενος Ελευθεροτεκτονισμός της Μεγάλης Ανατολής, ο οποίος εμφάνιζε έναν καθαρά πολιτικοποιημένο χαρακτήρα, που όμως δεν αναγνωριζόταν από τις Μεγάλες Στοές της Αγγλίας, της Σκωτίας, της Ιρλανδίας και των αποικιών που είχαν δημιουργηθεί στις ΗΠΑ.

Αυτός ήταν ο *Ελευθεροτεκτονισμός* για τον οποίο έγραψε ο Ρόμπισον και ο οποίος λειτούργησε ως φυτώριο για τη δημιουργία των Illuminati.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΦΡΑΓΙΔΑ ΤΩΝ ΗΠΑ

Η μεγάλη επίδραση των Ελευθεροτεκτόνων Illuminati στη διαμόρφωση της ιστορίας των Ηνωμένων Πολιτειών, πέρα από τη συμβολή τους στην Αμερικανική Επανάσταση και στην υπογραφή της Διακήρυξης της Ανεξαρτησίας, επικεντρώνεται σε ένα ιδιαίτερα κρίσιμο στοιχείο που αποτέλεσε και τη βάση για τη γέννηση πολυάριθμων θεωριών συνωμοσίας: στη *Μεγάλη Σφραγίδα των ΗΠΑ*, η οποία βρίσκεται τυπωμένη στο αμερικανικό χαρτονόμισμα του ενός δολαρίου από το 1935.

Πάνω στα χαρτονομίσματα του ενός δολαρίου που βρίσκονται σήμερα σε κυκλοφορία στις ΗΠΑ, απεικονίζονται στην μπροστινή πλευρά ο Τζορτζ Ουάσινγκτον και η σφραγίδα του Αμερικανικού Θησαυροφυλακίου, ενώ στην πίσω πλευρά διακρίνεται η πολυσυζητημένη *Μεγάλη Σφραγίδα*, η οποία, κατά πολλούς, δηλώνει την «υπόγεια» σύνδεση της χώρας και της διακυβέρνησής της με τη μυστική οργάνωση των Illuminati.

Μορφολογικά, πρόκειται για μια κόλουρη πυραμίδα, πάνω από την οποία βρίσκεται ο Παντεπόπτης Οφθαλμός,

ενώ η όλη σύνθεση πλαισιώνεται από τις λατινικές φράσεις *Annuit Coeptis* και *Novus Ordo Seclorum*.

Από πλευράς αμερικανικής κυβέρνησης, η επίσημη εξήγηση θέλει τη Μεγάλη Σφραγίδα να αποτελεί εθνικό σύμβολο που συνδέεται με την ισχύ και τη διάρκεια των Ηνωμένων Πολιτειών και, ως τέτοιο, βρίσκεται στην κατοχή του αμερικανικού Υπουργείου Εξωτερικών. Τώρα, σχετικά με την εξήγηση του συμβόλου:

Σύμφωνα πάντα με την επίσημη αμερικανική εκδοχή, η κόλουρη πυραμίδα υποδεικνύει τη συνεχή ανάπτυξη και εξέλιξη των ΗΠΑ, ενώ ο Παντεπόπτης Οφθαλμός που βρίσκεται στην κορυφή της συμβολίζει τη συνεχή καθοδήγηση του Θεού στον δρόμο για την επίτευξη του Αμερικανικού Σκοπού.

Ως προς τις δύο επιγραφές, η μεν *Annuit Coeptis* μεταφράζεται ως «Εκείνος (ο Θεός) ευνόησε τα εγχειρήματά μας» και αναφέρεται στις πολλές περιπτώσεις που η Θεία Πρόνοια υπήρξε ευνοϊκή κατά τη μορφοποίηση του αμερικανικού κράτους, η δε *Novus Ordo Seclorum* σημαίνει «Νέα Τάξη εις τους Αιώνες» και σηματοδοτεί μια νέα αμερικανική εποχή. Η φράση αυτή πρωτοακούστηκε από τον πρόεδρο Τζορτζ Μπους τον πρεσβύτερο όταν, μιλώντας κάποτε στον αμερικανικό λαό, είχε πει: «We are coming to a New World Order. The 21st century is arriving like an Illumination of a thousand lights!» [«Εισερχόμαστε σε μια Νέα Παγκόσμια Τάξη. Ο 21ος αιώνας καταφθάνει ως μια Φωταψία (Φώτιση) από χίλια φώτα!»]

Την απόφαση για την απεικόνιση της Μεγάλης Σφραγίδας πάνω στο χαρτονόμισμα του ενός δολαρίου φέρεται να πήρε ο τότε (1935) υπουργός της Αμερικανικής Κυβέρνησης και δεδηλωμένος Τέκτονας Χένρι Άγκαρντ Γουάλας, ο οποίος στη συνέχεια διετέλεσε αντιπρόεδρος υπό τον πρόεδρο Ρούσβελτ, από το 1940 έως το 1944.

Ωστόσο, παρά τη σύνδεση της Μεγάλης Σφραγίδας με τον Ελευθεροτεκτονισμό, η ίδια προϋπήρχε της απεικόνισής της πάνω στο χαρτονόμισμα. Λέγεται ότι ο ίδιος ο Τζορτζ Ουάσινγκτον είχε το σύμβολο του οφθαλμού μέσα στην πυραμίδα πάνω στην τεκτονική του ποδιά και, μαζί με τον Βενιαμίν Φραγκλίνο, επίσης μέλος της αδελφότητας, είχαν αναλάβει να μορφοποιήσουν τη Μεγάλη Σφραγίδα των Ηνωμένων Πολιτειών, χωρίς όμως να καταλήξουν σε κάποιο ουσιώδες αποτέλεσμα.

Τελικά, τα σημερινά σύμβολα ενσωματώθηκαν στη Μεγάλη Σφραγίδα από τον Τσαρλς Τόμπσον, Γραμματέα του Κογκρέσου το 1782, και τον Γουίλιαμ Μπάρτον, χωρίς όμως να έχει γίνει γνωστό εάν υπήρξαν ποτέ Ελευθεροτέκτονες. Η Μεγάλη Σφραγίδα καθιερώθηκε επίσημα ως εθνικό σύμβολο των Ηνωμένων Πολιτειών στις 20 Ιουνίου του 1782.

Οι θεωρίες συνωμοσίας θέλουν τον συμβολισμό του χαρτονομίσματος του δολαρίου να παραπέμπει στους Illuminati, υποστηρίζοντας ότι η τόσο εμφανής καθιέρωσή του αποδεικνύει και την ύπαρξη ενός ευφυούς προγράμματος τής μυστικής αυτής οργάνωσης, με σκοπό την κυριαρχία στη χώρα που προοριζόταν να κυβερνήσει τον κόσμο. Εξάλλου, ένα ιδιαίτερα σημαντικό στοιχείο που συνδέει συνωμοσιολογικά το χαρτονόμισμα του ενός δολαρίου με την οργάνωση του Βάισχαουπτ είναι και η εμφάνιση των γραμμάτων MDCCLXXVI κάτω από την κόλουρη πυραμίδα της Μεγάλης Σφραγίδας, τα οποία, βάσει του λατινικού τρόπου αρίθμησης, δηλώνουν τον αριθμό 1776 . Η χρονολογία αυτή δηλώνει μεν το έτος έναρξης της Αμερικανικής Επανάστασης, παράλληλα όμως παραπέμπει σε κάτι πιο σκοτεινό: στο *έτος ίδρυσης των Illuminati*.

Ωστόσο, οι συνωμοσιολόγοι συχνά υπογραμμίζουν άλλο ένα αξιοσημείωτο χαρακτηριστικό που φαίνεται να εμφανί-

ζει και η Μεγάλη Σφραγίδα, αλλά και το ίδιο το χαρτονόμισμα γενικότερα: την *επανειλημμένη εμφάνιση του αριθμού 13*, ο οποίος αποτελούσε τον κωδικό αριθμό των Illuminati και αναφερόταν στους 13 βαθμούς της μύησής τους.

Έτσι, η πυραμίδα της Μεγάλης Σφραγίδας έχει 13 σκαλιά, ενώ 13 είναι και τα γράμματα της φράσης *Annuit Coeptis*. Επιπλέον, από 13 γράμματα αποτελείται και η λατινική φράση *E Pluribus Unum* («*Ένα* [έθνος] *από πολλούς* [ανθρώπους]») που κρατάει στο ράμφος του ο αετός στη Μεγάλη Σφραγίδα. 13 είναι τα φύλλα ελιάς πάνω στο κλαδί που κρατά ο αετός, 13 και οι ράβδοι πάνω στην ασπίδα πίσω από την οποία βρίσκεται ο αετός, ο οποίος έχει 13 φτερά πάνω σε κάθε σπιθαμή της φτερούγας του και κρατά 13 βέλη με το άλλο του νύχι.

Σύμφωνα με την τεκτονική παράδοση, το 13 αποτελεί έναν αριθμό που δηλώνει μεγάλη δύναμη, ενώ οι αποκρυφιστικοί κύκλοι θεωρούν το 13 αντιπροσωπευτικό του Διαβόλου.

Ως άλλος κωδικός αριθμός των Illuminati φέρεται και το 5, το οποίο παραπέμπει στο πεντάγωνο, ένα από τα βασικότερα σύμβολα της οργάνωσης, καθώς και της αμερικανικής ισχύος – «Πεντάγωνο» ονομάζεται (συμπτωματικά;) το αμερικανικό Υπουργείο Άμυνας στην Ουάσινγκτον. Ακόμα, συνωμοσιολογική απόχρωση έχει και το γεγονός ότι το 5 συμβολίζεται στα λατινικά με το γράμμα V, το οποίο έχει συνδεθεί με το σύμβολο της νίκης («Victory»), που συνήθιζε να σχηματίζει ο Ουίνστον Τσόρτσιλ.

Η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΝΩΣΗ

Θα ήταν πραγματικά παράδοξο εάν μια οργάνωση τόσο αμφιλεγόμενη και με τόσο μεγάλη απήχηση όπως οι Illu-

minati διαλυόταν εν μια νυκτί, όπως παρουσιάζουν τα «επίσημα» αρχεία. Εξάλλου, ο ίδιος ο Βάισχαουπτ, διορατικός ων και βλέποντας τις εντονότατες επιθέσεις που δεχόταν η οργάνωση, είχε δηλώσει ευθαρσώς ότι: «Εάν το Τάγμα ανακαλυφθεί και κατασταλεί, εγώ θα το επανιδρύσω με δεκαπλάσια ενέργεια μέσα σε έναν χρόνο!»

Μετά το 1784, ακόμα και στις χώρες όπου η οργάνωση είχε επίσημα «διαλυθεί», δεν υπήρχε ουσιαστικά κανένα πρακτικό εμπόδιο στη συνέχιση της –κρυφής– εγγραφής νέων μελών και της υλοποίησης των σκοπών των Illuminati. Στον Βάισχαουπτ δεν άρεσαν ποτέ τα παιχνίδια. Μετά και την αποχώρηση του βαρώνου Κνίγκε, ο ίδιος φαίνεται ότι είχε βρει τρόπους να συνεχίσει τη δράση του: οι οδηγίες προς τα μέλη, καθώς και οι βαθμοί που θα αποκτούσαν ανάλογα με τον χρόνο παρουσίας τους θα στέλνονταν πλέον μέσω αλληλογραφίας, χωρίς την πραγματοποίηση καμίας τελετής.

Η μεγάλη πίστη στις διακηρύξεις των «διαλυμένων» Illuminati, η οποία εξακολουθούσε να υφίσταται και μετά το 1784, αποδεικνύεται από τη θερμή υποδοχή της οποίας έτυχαν οι αμφιλεγόμενες *Επιστολές σχετικά με το σύνταγμα των Πρωσικών Κρατών*, συντάκτης των οποίων φέρεται να είναι ο Μιραμπό. Ο ίδιος θεωρούσε ότι διαθέτει τα προσόντα να υπηρετήσει σε οποιοδήποτε υψηλό αξίωμα του κράτους, ακόμα και να διαχειριστεί όλες τις υποθέσεις του βασιλιά. Ωστόσο, την άποψή του αυτή δεν φάνηκε να την ενστερνίζεται και η κυβέρνηση, με αποτέλεσμα ο ίδιος να απογοητευτεί και να λειτουργήσει εκδικητικά, κάνοντας ό,τι περνούσε από το χέρι του για να αμαυρώσει την εικόνα των αρχόντων της Πρωσίας.

Στο πλαίσιο της προσπάθειας αυτής, συνέγραψε και τις –επαναστατικού περιεχομένου και θετικά διακείμενες προς τον Αθεϊσμό– επιστολές σχετικά με το σύνταγμα των Πρωσικών Κρατών, τα οποία έγιναν αμέσως ανάρπαστα και σχο-

λιάστηκαν από πολλούς με ενθουσιασμό. Το γεγονός αυτό τράβηξε την προσοχή του Βάισχαουπτ, ο οποίος έσπευσε να το εκμεταλλευτεί.

Ήδη, η οργάνωση των Illuminati είχε αρχίσει να αναδιοργανώνεται, ακολουθώντας πλέον άλλες, πιο συγκεκαλυμμένες τακτικές. Ο βασικότερος στόχος τώρα φαίνεται να ήταν η κατάπνιξη της ελευθερίας του Τύπου μέσα από λογοτεχνικές ομάδες, οι οποίες θα επιχειρούσαν να επηρεάσουν το πνευματικό υπόβαθρο της χώρας. Άνθρωποι άρχισαν να συναντιούνται σε καφέ στη Λειψία και στη Χάγη με τα χαρακτηριστικά δημόσιων βιβλιοθηκών, στις οποίες μπορούσαν, έναντι κάποιου αντιτίμου, να γίνουν μέλη και να περάσουν έτσι στον «κόσμο της μάθησης».

Τα άτομα που κατεύθυναν το νέο αυτό ρεύμα, άρχισαν πολύ σύντομα να μιλούν περί μιας γενικής *Εταιρείας*, η οποία θα δρούσε ενορχηστρωμένα σε όλη τη Γερμανία, δημιουργώντας ένα δίκτυο από νεοϊδρυθέντες Λογοτεχνικούς Συλλόγους, τους οποίους θα προμήθευε με δικές της εκδόσεις που θα προωθούσαν τις ιδέες της. Παράλληλα, θα κυκλοφορούσαν φυλλάδια και διακηρύξεις που θα δήλωναν τη μεγάλη χρησιμότητα μιας τέτοιας Εταιρείας, η οποία θα *διαφώτιζε* ολόκληρο το έθνος.

Η εν λόγω εταιρεία έφερε την επωνυμία *Γερμανική Ένωση* (*German Union*) και είχε ως επίσημο σκοπό της *την εξάλειψη των προκαταλήψεων και την προώθηση του αληθινού Χριστιανισμού*. Η πρόσβαση στην εν λόγω Ένωση ήταν εφικτή μόνο μέσω των Λογοτεχνικών Συλλόγων, ενώ τα μέλη υποχρεώνονταν να δώσουν όρκους μυστικότητας και πίστης. Εν ολίγοις, η νέα αυτή εταιρεία διέθετε όλα τα βασικά χαρακτηριστικά των Illuminati.

Με την εμφάνιση της Γερμανικής Ένωσης, άρχισαν να κυκλοφορούν διάφορες σχετικές πραγματείες και αναλύ-

σεις, με πιο σημαντικό ένα έργο με τον τίτλο *Περισσότερες Σημειώσεις παρά Κείμενο ή Η Γερμανική Ένωση των XXII (22), μια νέα Μυστική Εταιρεία για το Καλό της Ανθρωπότητας* (*More Notes than Text, or the German Union of XXII, a new Secret Society for the Good of Mankind*), το οποίο κυκλοφόρησε στη Λειψία το 1789. Ο συγγραφέας του κειμένου είναι άγνωστος, καθώς ο εκδότης του ισχυρίστηκε ότι το έλαβε από ανώνυμη πηγή και αποφάσισε να το εκδώσει αμέσως.

Το έργο αυτό περιλαμβάνει σχέδια και επιστολές, τα οποία οι είκοσι δύο Ενωμένοι Αδελφοί επέτρεψαν να γίνουν ευρέως γνωστά, το μεγαλύτερο μέρος των οποίων τυπώθηκε και μοιράστηκε μόνο στα επιβεβαιωμένα μέλη.

Σύμφωνα με το περιεχόμενο της πρώτης επιστολής, είκοσι δύο άτομα –δημόσιοι εκπαιδευτές/δάσκαλοι, αλλά και άτομα σε ιδιωτικά πόστα– είχαν ενωθεί, σύμφωνα με ένα καλά μελετημένο από αυτούς σχέδιο, εδώ και ενάμισυ χρόνο (δηλ. από το 1787), με σκοπό την προώθηση της διαφώτισης και μορφοποίησης τής Ανθρωπότητας και την εξάλειψη όλων των εμποδίων που η προκατάληψη και ο φανατισμός επέβαλλαν με τη βία στους ανθρώπους. Εάν ο αναγνώστης της επιστολής ενστερνιζόταν τις απόψεις που αναφέρονταν σε αυτήν και εξέφραζε την επιθυμία να εγγραφεί στην Ένωση κατόπιν καταβολής ενός συγκεκριμένου ποσού εγγραφής, τότε λάμβανε την επόμενη επιστολή κ.ο.κ.

Στις επόμενες επιστολές, αποκαλύπτεται το σχέδιο των είκοσι δύο βασικών στελεχών της οργάνωσης, βάσει του οποίου η Ένωση θα στόχευε αρχικά στη «μύηση» όλων των αξιόλογων και διάσημων συγγραφέων και, ακολούθως, των υπευθύνων και γραμματέων στα Ταχυδρομεία, ώστε να διευκολύνεται η επικοινωνία μεταξύ των μελών. Η Ένωση δεν απέκλειε όμως και ανθρώπους διαφόρων επαγγελμάτων και θέσεων, θέτοντας απαγορευτικό μόνο σχετικά με τους

άρχοντες και τους υπουργούς τους. Ωστόσο, οι ευνοούμενοι των αρχόντων γίνονταν δεκτοί, εφόσον θα μπορούσαν να φανούν ιδιαίτερα χρήσιμοι ως προς τον επηρεασμό των υψηλά ιστάμενων «χάριν της *Αλήθειας* και της *Αρετής*».

Η Γερμανική Ένωση σχεδίαζε τη διαίρεση των μελών της σε δέκα ή δώδεκα Επαρχίες ή «Διοικήσεις», κάθε μία από τις οποίες θα διοικούνταν από έναν Διοικητή, ενώ όλη η δουλειά θα ερχόταν στον *Οίκο της Ένωσης*, ο οποίος θα αποτελούσε και τον κεντρικό κόμβο όλης της οργάνωσης.

Τα δε μέλη θα χωρίζονταν σε δύο τάξεις: τους *Κοινούς* Αδελφούς και τους *Διευθύνοντες* Αδελφούς, με τους τελευταίους μόνο να γνωρίζουν τον Σκοπό της Εταιρείας και όλα τα μέσα που χρησιμοποιούνται προς επίτευξή του.

Τα μέλη δεν θα μιλούσαν σε κανένα από τους συμπολίτες τους περί της Ενώσεως, ούτε περί Διαφωτίσεως των ανθρώπων, αλλά θα δρούσαν ως Λογοτεχνικοί Σύλλογοι που θα καλούσαν στους κόλπους τους όλους τους εραστές της αναγνώσεως και της χρήσιμης Γνώσης. Σε αυτό ακριβώς το επίπεδο θα κινούνταν οι Κοινοί Αδελφοί, οι οποίοι θα γνώριζαν απλά ότι ο εκάστοτε Λογοτεχνικός Σύλλογος υπήρχε μόνο στη δική τους περιοχή, έχοντας ως βασικό σκοπό την ενθάρρυνση των λογίων και των εραστών της Γνώσης· σε καμία όμως περίπτωση δεν θα έπρεπε να μάθουν τίποτα περί μιας ευρύτερης Εταιρείας, στην οποία ενώνονταν όλοι οι Σύλλογοι. Αντιθέτως, οι πιο ενεργοί Αδελφοί θα παρατηρούσαν μυστικά τις εξελίξεις και τα άτομα του περιβάλλοντός τους και θα επέλεγαν εκείνους που οι ίδιοι θα θεωρούσαν ως χρήσιμους για την Ένωση.

Αφού θα διασφαλιζόταν η παρουσία της Ένωσης στις διάφορες περιοχές και θα είχε ήδη «προσυλητίσει» έναν ικανό αριθμό πιστών στους σκοπούς της, θα έμπαιναν σε εφαρμογή τα εξής άμεσα σχέδια:

1. Η δημιουργία μιας γενικής, λογοτεχνικής φύσεως Εφημερίδας ή Επιθεώρησης, η οποία, ενώνοντας όλους τους διάσημους Αδελφούς και κρίνοντας τα ταλέντα και γραφόμενά τους, σύμφωνα πάντα με το προδιαγεγραμμένο σχέδιο, θα μπορούσε σταδιακά να παρέχει υλικό και σε κάθε άλλη εφημερίδα, επηρεάζοντας το κοινό της.

2. Η εκλογή ενός Γραμματέως, ο οποίος θα αναλάβει τη διακίνηση των βιβλίων που θα επιλεγούν για την προώθηση του Μεγάλου Σκοπού της Ένωσης, καθώς και τη διακίνηση ορισμένων άλλων βιβλίων, προκειμένου να «ρίξει στάχτη στα μάτια» των «περίεργων» συμπολιτών του που, ενδεχομένως, θα αντιμετωπίσουν με καχυποψία τους Λογοτεχνικούς Συλλόγους.

Βάσει των υπολογισμών των εγκεφάλων της Γερμανικής Ένωσης, πολύ σύντομα όλο το εμπόριο βιβλίων θα περνούσε στα χέρια τους, ενώ κάθε συγγραφέας που θα προσχωρούσε στην Ένωση θα τριπλασίαζε τις πωλήσεις του και θα γινόταν αγαπητός σε κάθε περιοχή που θα προωθούνταν τα βιβλία του.

Το σύγγραμμα *Πληρέστερες Πληροφορίες* (*Fuller Information*) σκιαγραφεί μια πιο καθαρή εικόνα σχετικά με τις τάξεις των Λογίων Αδελφών ή των συγγραφέων-μελών της Ένωσης, οι οποίοι χωρίζονταν σε *Μεσοπολίτες* ή *Μητροπολίτες*, *Κοινοτικούς Συμβούλους*, *Άνδρες* και *Ενέλπιδες*.

– Οι *Μεσοπολίτες* απορροφούνταν στο γραφείο του Αρχείου και βρίσκονταν υπό την προστασία του Οίκου της Ενώσεως σε περίπτωση κακοτυχίας ή προχωρημένης ηλικίας. Απασχολούνταν κυρίως στο Τμήμα των Επιστημών ή των Τεχνών και ανήκαν στον 3ο βαθμό του Σκωτικού Ελευθεροτεκτονισμού.

– Οι *Κοινοτικοί Σύμβουλοι* κατείχαν υψηλές θέσεις σε Δημόσιες Υπηρεσίες και ασκούσαν το ταλέντο τους στον το-

μέα των Επιστημών. Και αυτοί, όπως και τα μέλη της προηγούμενης τάξης, ανήκαν στον 3ο βαθμό του Σκωτικού Ελευθεροτεκτονισμού.

– Τα μέλη που είχαν απλά την επωνυμία *Άνδρες* ανήκαν στον 2ο βαθμό του Τεκτονισμού και καταπιάνονταν επίσης με επιστημονικές απασχολήσεις.

– Οι *Ενέλπιδες* ήταν συγγραφείς που δεν είχαν ακόμα αναγνωριστεί από το ευρύ αναγνωστικό κοινό, αλλά χαρακτηρίζονταν από εξαιρετικές προδιαγραφές και ταλέντα για μια ξεχωριστή λογοτεχνική παραγωγή.

Μέχρι το τέλος της δεκαετίας του 1780, η Γερμανική Ένωση φέρεται να περιελάμβανε στους κόλπους της, μεταξύ άλλων, περισσότερες από 200 μεγάλες προσωπικότητες της Γερμανίας, κάθε τάξης και κατάστασης. Σύμφωνα με μία από τις επιστολές της Ένωσης, με τίτλο *Το Προοδευτικό Σχέδιο* (*The Progressive Plan*): «Ο Μεγάλος Σκοπός της Γερμανικής Ένωσης είναι το καλό της Ανθρωπότητας, το οποίο θα επιτευχθεί μόνο μέσω της πνευματικής Φώτισης και της εκθρόνισης του φανατισμού και του ηθικού δεσποτισμού» – μια διακήρυξη πολύ γνώριμη, η οποία παραπέμπει κατευθείαν στους Illuminati της Βαυαρίας.

Επιπλέον, τα σχέδια της Ένωσης προέβλεπαν τη διοργάνωση μιας Γενικής Συνόδου, από την οποία το κάθε μέλος θα έφευγε πλήρες δυνάμεων, με σκοπό να κάνει περιοδεία σε κάθε περιοχή όπου υπήρχαν ορκισμένοι Αδελφοί και να ιδρύσει μια Στοά μέσα από ένα αρχαίο απλό τελετουργικό, γνωστοποιώντας κατόπιν στα εκεί μέλη το *σχέδιο μυστικών επιχειρήσεων* της Ένωσης. Στη συνέχεια, κάθε Στοά θα οργάνωνε ένα σχέδιο διαχείρισης και θα ίδρυε έναν Λογοτεχνικό Σύλλογο, ο οποίος θα τελούσε υπό τη διεύθυνση ενός βιβλιοπώλη της περιοχής ή ενός προσώπου που θα είχε κάποια γνώση των αγοραπωλησιών αυτής της φύσεως. Ακόμα,

θα έπρεπε να οριστεί ένας πράκτορας διακίνησης, μέσω του γραφείου του οποίου η Ένωση θα διεξήγε το εμπόριο των βιβλίων της.

Ωστόσο, πέρα από το λογοτεχνικό ένδυμα με το οποίο καλύπτεται η Γερμανική Ένωση, τα ανώτερα μυστήριά της είναι σχεδόν ταυτόσημα με αυτά των Illuminati, ενώ οι διακηρύξεις της προτείνουν και μια ενδιαφέρουσα/διαφορετική εκδοχή περί Χριστιανισμού: ο Χριστιανισμός παρουσιάζεται ως μια Μυστικιστική Εταιρεία, η οποία έχει ως ιδρυτή της τον Μεγάλο Μάγιστρο μιας Στοάς. Οι Απόστολοι Πέτρος, Ιάκωβος, Ιωάννης και Ανδρέας ήταν οι *Εκλεγμένοι* και Αδελφοί 3ου Βαθμού, μυημένοι σε όλα τα μυστήρια. Οι υπόλοιποι Απόστολοι ήταν 2ου Βαθμού, ενώ οι εβδομήντα δύο Μαθητές του Χριστού ήταν 1ου Βαθμού.

Τα νέα μέλη θα μυούνταν στην Ένωση μέσα από την ανάγνωση των κατάλληλων βιβλίων, ανάμεσα στα οποία προτείνονται ιδιαίτερα τα: *Πρακτική Γνώση* (*Practical Knowledge*) του Μπέιζντοου (Basedow), *Απολογία για τον Σωκράτη* (*Apology for Socrates*) του Έμπερχαρντ (Eberhard), *Απολογία για τον Λόγο* (*Apology for Reason*) του Μπαρτ (Bahrdt), *Σύστημα Ηθικής Εκπαίδευσης* (*System of Moral Education*) του Στάινμπαρντ (Steinbardt) κ.ά.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΕΠΙΚΡΙΤΕΣ ΤΩΝ ILLUMINATI

Οι Illuminati είχαν αποκτήσει και αρκετούς εχθρούς, χάρη στις γραπτές επιθέσεις των οποίων γνωρίζουμε σήμερα αρκετά στοιχεία για τη μυστηριώδη αυτή οργάνωση.

Από τους βασικούς πολέμιους των Illuminati υπήρξαν οι Τζον Ρόμπισον, αλλά και ο Αβάς Ογκουστίν Μπαρουέλ, οι οποίοι αναφέρθηκαν σε θεωρίες συνωμοσίας –μερικές από

τις οποίες ίσως ιδιαίτερα υπερβολικές– κατά των κυβερνήσεων και των θρησκειών της Ευρώπης που αφορούσαν, πέρα από τους Illuminati, και σε άλλες παρεμφερείς μυστικές οργανώσεις, όπως οι *Ροδόσταυροι* και οι *Ιππότες του Ναού*.

Η ιδέα σχετικά με μια τεκτονική συνωμοσία πρωτοεμφανίστηκε στην Ευρώπη περί τα τέλη του 18ου αιώνα και άνθησε στις ΗΠΑ κατά τον 19ο αιώνα. Είναι γεγονός ότι στην ανάπτυξη τής εν λόγω θεωρίας συνέβαλε σημαντικά και ο ίδιος ο Τζον Ρόμπισον, καθώς και ο Αβάς Μπαρουέλ, ο οποίος ασχολήθηκε με το θέμα των Illuminati στους δύο πρώτους τόμους του τετράτομου έργου του *Memoirs Illustrating the History of Jacobinism* (*Απομνημονεύματα που παρουσιάζουν την Ιστορία του Ιακωβινισμού*).

Ο Αβάς Μπαρουέλ είχε μορφωθεί από τους Ιησουίτες –εμφανίζοντας έτσι ένα κοινό με τον ιδρυτή των Illuminati, Άνταμ Βάισχαουπτ– ενώ τις πληροφορίες στις οποίες βασίστηκε το έργο του τις οφείλει σε έναν Ελευθεροτέκτονα και Λουθηρανό πάστορα, τον Ζαν Ογκίστ Σταρκ (Jean Auguste Starcke), καθώς και στον Βιεννέζο δημοσιογράφο Λεοπόλδο Αλόις Χόφμαν (Léopold Aloys Hoffman).

Αμφότεροι οι Ρόμπισον και Μπαρουέλ παρουσιάζουν στα έργα τους την προσπάθεια του Άνταμ Βάισχαουπτ να διαδώσει τις ιδέες του Διαφωτισμού μέσω της «μυστικοπαθούς» εταιρείας του. Ο Βάισχαουπτ, οι Illuminati, ο Ελευθεροτεκτονισμός, αλλά και άλλες μυστικές εταιρείες παρουσιάζονται από τους δύο συγγραφείς να στοχεύουν σε μια δεσποτική παγκόσμια κυριαρχία μέσω μιας μυστικής συνωμοσίας, χρησιμοποιώντας ομάδες-βιτρίνες για τη διάδοση των ιδεών τους.

Ο Μπαρουέλ ισχυρίζεται ότι οι συνωμότες «είχαν ορκιστεί αιώνιο μίσος για την Εκκλησία και τον Θρόνο, είχαν ορκιστεί να συνθλίψουν τον Θεό των χριστιανών...» Για τον

ίδιο, η μεγάλη συνωμοσία έγκειται στον τρόπο με τον οποίο οι Illuminati, «ειδήμονες στην επαναστατική Ισότητα και Ελευθερία "θάφτηκαν" μέσα στις Τεκτονικές Στοές», απ' όπου μεθόδευσαν τη Γαλλική Επανάσταση (1789) μέσω των Ιακωβίνων και, κατόπιν, διέταξαν «όλους τους ειδήμονες να προωθήσουν μέσα από τα γραπτά τους την Επανάσταση και τις αρχές της». Με αυτό τον τρόπο, πολύ σύντομα, κάθε έθνος είχε αποκτήσει έναν «απόστολο της Ισότητας, της Ελευθερίας και της Κυριαρχίας του Λαού».

Επιπλέον, πέρα από τη Γαλλική Επανάσταση, και η Ρωσική Επανάσταση (1917) παρουσιάζεται ως έργο των Illuminati από τους σύγχρονους συνωμοσιολόγους, μια άποψη όμως που δεν γίνεται δεκτή από πολλούς ιστορικούς, οι οποίοι τη θεωρούν αποκύημα της φαντασίας των ένθερμων υποστηρικτών των διαφόρων θεωριών συνωμοσίας.

Η κυριότερη άμεση πολιτική επίπτωση των υποθέσεων περί μιας τεκτονικής συνωμοσίας των Illuminati στην Ευρώπη υπήρξε η επίθεση αναδομιστικών και επαναστατικών κινημάτων κατά των αυταρχικών ελίτ που βρίσκονταν στην εξουσία, απαιτώντας αυξημένα πολιτικά δικαιώματα.

Οι ιδέες του Διαφωτισμού προωθούνταν από τους ηγέτες και της Γαλλικής και της Αμερικανικής Επανάστασης και, κατά μία έννοια, αυτές υπήρξαν πράγματι ανατρεπτικές προς την καθεστηκυία κοινωνική τάξη, παρά το ότι ουσιαστικά δεν αποτέλεσαν ποτέ, τουλάχιστον σύμφωνα με τα ιστορικά στοιχεία, μια μυστική συνωμοσία. Ωστόσο, είναι γεγονός ότι το κύρος της Καθολικής Εκκλησίας στα ευρωπαϊκά έθνη-κράτη απειλήθηκε από τις ιδέες που συζητούσαν οι Illuminati, καθώς και η μερίδα των πραγματιστών Τεκτόνων.

Πολλές από τις θεωρίες συνωμοσίας πηγάζουν από τα δύο αυτά βιβλία των Ρόμπισον και Μπαρουέλ. Οι αρχές του Διαφωτισμού για Ισότητα και Ελευθερία φέρονται να στο-

χεύουν στην καταστροφή κάθε αισθήματος σεβασμού προς την προσωπική περιουσία και τη φυσική κοινωνική ιεραρχία. Ο ορθόδοξος Χριστιανισμός παρουσιάζεται να απειλείται, με σκοπό να αντικατασταθεί από τον οικουμενισμό και τον Αθεϊσμό. Τα δε άτομα που διατηρούν ένα κοσμοπολίτικο στυλ ζωής, ενθαρρύνοντας την ελεύθερη σκέψη και τη διεθνή συνεργασία, παρουσιάζονται ως ύποπτοι για προδοσία, οι οποίοι υπονομεύουν την εθνική κυριαρχία μέσα από την προώθηση της αναρχίας.

Είναι δε χαρακτηριστικό ότι, λίγο καιρό μετά την κυκλοφορία του βιβλίου του Μπαρουέλ, οι θεωρίες συνωμοσίας σχετικά με τους Τέκτονες Illuminati άρχισαν να αναμειγνύονται στην Ευρώπη με τον αντισημιτισμό, ένα μίγμα που στις ΗΠΑ προέκυψε πολύ αργότερα.

Όπως επισημαίνουν πολλοί ερευνητές, τόσο ο Ρόμπισον όσο και ο Μπαρουέλ επιχειρούν με το έργο τους να συνδέσουν τους Illumines της Λιόν και του Στρασβούργου με τους Βαυαρούς Illuminati, παρουσιάζοντας αμφότερους ως άθρησκες και αντι-κοινωνικές οργανώσεις. Βασικό σύνδεσμο και για τους δυο συγγραφείς αποτελεί η υποτιθέμενη αποστολή, από τους Illuminati, των Μπόντε και Μπους στη Γαλλία, μια αποστολή που ο Μπαρουέλ τοποθετεί το 1787, ενώ ο Ρόμπισον ισχυρίζεται ότι έλαβε χώρα γύρω στα τέλη του 1788.

Ωστόσο, πολλοί ερευνητές υποστηρίζουν ότι και οι δύο φαίνεται να έχουν λάθος στα ονόματα των Στοών και στους τόπους συναντήσεων: τον Ιούλιο του 1784, ο Βάισχαουπτ ίδρυσε το Τάγμα των Illuminati· το 1786, τα μυστικά των Illuminati είχαν αποκαλυφθεί σε ένα αγανακτισμένο κοινό, με αποτέλεσμα ο επικεφαλής του Τάγματος να εκδιωχθεί. Επομένως φαίνεται αδύνατο, ειδικά εκείνη την περίοδο, να σταλεί οποιοσδήποτε σε αποστολή στο Παρίσι.

Επιπλέον, ως Ελευθεροτέκτονες παρουσιάζονται ο Μιραμπό και ο Ταλεϋράνδος, γεγονός όμως για το οποίο δεν υπάρχει καμία σχετική απόδειξη. Παρόλο που ο Σταρκ υποστηρίζει ότι ο Μιραμπό ως μέλος του Τάγματος των Illuminati κατείχε το μυητικό όνομα *Λεωνίδας*, αυτό δεν τεκμηριώνεται από κανένα στοιχείο.

Σύμφωνα με τους επικριτές των Ρόμπισον και Μπαρουέλ, και οι δύο αποτυγχάνουν να παρουσιάσουν έναν ουσιαστικό σύνδεσμο μεταξύ των Βαυαρών Illuminati και του Γαλλικού Τεκτονισμού και, πολύ περισσότερο, να εντοπίσουν οποιοδήποτε στοιχείο που να συνδέει τη Γαλλική Επανάσταση με τις Στοές του Παρισιού.

Παρόλο που η λίστα των Ελευθεροτεκτόνων που ασπάστηκαν τις αξίες της Ελευθερίας, της Ισότητας και της Δημοκρατίας είναι πραγματικά μεγάλη (Jacques Millanois, Pierre Marie Bruyset, Jean Andre Perisse du Luc κ.ά.), δεν υπάρχει καμία απόδειξη ότι οι Τεκτονικές Στοές ή η Μεγάλη Στοά της Γαλλίας είχαν ενεργό ρόλο στον χώρο της πολιτικής.

Ωστόσο, είναι γεγονός ότι πολλοί Ελευθεροτέκτονες (Adrien Nicolas, Deleutre, αβάς Bartolio κ.ά.) συμμετείχαν στη διεκδίκηση της κυριαρχίας του λαού κατά την περίοδο των ταραχών, ενώ πολλοί ήταν και οι Ελευθεροτέκτονες που στάλθηκαν στην γκιλοτίνα ή σφαγιάστηκαν από τον όχλο. Οι περισσότερες Στοές, πάντως, είχαν διακόψει τις συναντήσεις τους κατά την περίοδο της Επανάστασης.

ΟΙ ΣΥΝΩΜΟΣΙΕΣ ΤΩΝ ΠΕΦΩΤΙΣΜΕΝΩΝ

Παρά το γεγονός ότι οι Illuminati ως οργάνωση φέρονται να εξαφανίστηκαν από το ιστορικό προσκήνιο το 1784, το όνομά τους συνδέθηκε με πολλά σημαντικά, πάσης φύσεως

γεγονότα που καθόρισαν –άλλα σε μεγαλύτερο και άλλα σε μικρότερο βαθμό– την παγκόσμια Ιστορία.

Σύμφωνα με τον Άντονι Σάτον (Anthony C. Sutton), η περιβόητη μυστική λέσχη *Scull and Bones* (*Κρανίο και Οστά*) του πανεπιστημίου του Γέιλ είχε ιδρυθεί με σκοπό να αποτελέσει το αμερικανικό παράρτημα των Illuminati, στοχεύοντας στην εγκαθίδρυση μιας παγκόσμιας κυβέρνησης μέσω δολοφονιών, δωροδοκιών και εκβιασμών. Την παραπάνω άποψη στηρίζει και το γεγονός ότι ο άνθρωπος που ίδρυσε τη λέσχη Scull and Bones το 1832, ο Ουίλιαμ Χ. Ράσελ (William H. Russel), φέρεται να είχε μυηθεί σε μία από τις εναπομείνασες στοές των Βαυαρών Illuminati όταν βρέθηκε τα έτη 1831-1832 στη Γερμανία, δηλαδή λίγο πριν ιδρύσει την πολυσυζητημένη λέσχη του.

Η σύνδεση Illuminati και Scull and Bones, πέρα από τη θεωρία, φαίνεται ότι αποδεικνύεται και στην πράξη. Όπως αναφέρει και ο Ρόμπισον, κατά την τελετή μύησης των νέων μελών των Illuminati, τους παρουσιαζόταν ένας σκελετός, στα κάτω άκρα του οποίου παρατίθεντο ένα στέμμα και ένα σπαθί. Τότε, οι υποψήφιοι ερωτούντο εάν ο σκελετός εκείνος ήταν ενός βασιλιά, ενός ευγενή ή ενός ζητιάνου. Καθώς οι υποψήφιοι αδυνατούσαν να αποφασίσουν, ο επικεφαλής της τελετής έλεγε: «Το μόνο που έχει σημασία είναι το να είσαι άνθρωπος».

Αυτή η δήλωση είναι, ουσιαστικά, η ίδια με την επιγραφή στον «Τύμβο» («tomb»), το αρχηγείο της οργάνωσης Scull and Bones:

> «Wer war der Thor, wer Weiser, Bettler oder Kaiser? Ob Arm, ob Reich, im Tode gleich» («Ποιος ήταν ο ανόητος, ποιος ο σοφός, ποιος ο ζητιάνος ή ο βασιλιάς; Φτωχοί και πλούσιοι είναι όλοι ίδιοι στον θάνατο»).

Σύμφωνα με την περιβόητη λέσχη του Γέιλ, η επίτευξη ενός στόχου όπως η διακυβέρνηση του πλανήτη προϋποθέτει την ανάληψη του ελέγχου των τραπεζών, το «φιλτράρισμα» των κυβερνήσεων, τον έλεγχο του Νου, καθώς και την πρόκληση πολέμων και επαναστάσεων, ώστε να προωθηθούν τα μέλη της οργάνωσης σε υψηλές θέσεις στην πολιτική ιεραρχία.

Εκτός από τους Scull and Bones, στις αρχές του 20ού αιώνα, διατυπώθηκε από τον Σεντ Ιβ ντ' Αλβέρντ, βάσει των προτύπων των Illuminati και των Ναϊτών, μια θεωρία περί *Συναρχίας* που στηριζόταν στην ιδέα της δημιουργίας μιας ισχυρής «συγκυβέρνησης» του πλανήτη, την οποία θα απάρτιζαν μεγάλες προσωπικότητες της Πολιτικής, της Οικονομίας και των Εσωτεριστικών Ταγμάτων.

Επιπλέον, τις τελευταίες δεκαετίες, ορισμένοι ερευνητές ισχυρίζονται ότι οι μη κυβερνητικές οργανώσεις και τα think tanks που είναι σήμερα γνωστά *ως Λέσχη Μπίλντερμπεργκ*, *Τριμερής Επιτροπή* και *Συμβούλιο Εξωτερικών Υποθέσεων* αποτελούν επίσης μέτωπα των Illuminati, χωρίς ωστόσο να υπάρχουν χειροπιαστές αποδείξεις που να στηρίζουν την άποψη αυτή, παρά τον εντυπωσιακό όγκο θεωριών που έχουν κυκλοφορήσει με αυτόν τον προσανατολισμό.

Έχουν δε εμφανιστεί διάφορες ομάδες που χρησιμοποίησαν το όνομα *Illuminati*, ισχυριζόμενες ότι αποτελούσαν τους συνεχιστές της περιβόητης μυστικής οργάνωσης. Τέτοιες ομάδες ήταν η *Μεγάλη Στοά Ροκφέλερ* του Ντέιβιντ Γκόλντμαν (David Goldman) στις ΗΠΑ, το *Τάγμα των Illuminati* του Γκαμπριέλ Λόπεζ ντε Ρόχας (Gabriel Lopez de Rojas) που ιδρύθηκε το 1995 στην Ισπανία, αλλά και το Τάγμα των Illuminati του Σόλομον Τούλμπουρ (Solomon Tulbure).

Ωστόσο, το αξιοσημείωτο δεν είναι τόσο το γεγονός ότι,

κατά καιρούς, έχουν εμφανιστεί πολλές ομάδες που διεκδικούν τον τίτλο των συνεχιστών των Illuminati, όσο το ότι η οργάνωση εξακολούθησε να θεωρείται «ηθικός αυτουργός» και «εγκέφαλος» πολλών επαναστάσεων και σημαντικών γεγονότων που καθόρισαν την παγκόσμια Ιστορία: των δύο παγκοσμίων πολέμων· των επαναστάσεων σε Γαλλία, ΗΠΑ και Ρωσία· των μυστικών οργανώσεων που στοχεύουν σε μια παγκόσμια υπερκυβέρνηση· του κομμουνισμού· του σατανισμού· των Μυστικών Υπηρεσιών· του λαθρεμπορίου όπλων και ναρκωτικών· των επαφών με εξωγήινους κ.ο.κ.

Το συνωμοσιολογικό υπόβαθρο της μυστικής αυτής οργάνωσης φαίνεται ότι αποτέλεσε και το πιο δυνατό της σημείο, καθώς ερευνητές σε όλο τον κόσμο τη θέλουν να εμπλέκεται στις πιο «σκοτεινές» πτυχές του κλάδου της συνωμοσιολογίας, δρώντας πάντοτε μυστικά και μεθοδευμένα και μέσω υπεράνω πάσης υποψίας αντιπροσώπων...

Μία από τις πιο απρόσμενες συνδέσεις των Illuminati με τη σύγχρονη εποχή υπήρξε και εκείνη που παρουσίαζε ως δημιούργημά τους το κίνημα των Παιδιών των Λουλουδιών. Το βασικό επιχείρημα για την άποψη αυτή βασίστηκε σε ένα από τα μότο της οργάνωσης, το «Ewige Blumenkraft» («Αιώνια Δύναμη των Λουλουδιών»), το οποίο συνδέθηκε με το «Flower Power» («Δύναμη των Λουλουδιών») των χίπις. Σύμφωνα με τους συνωμοσιολόγους, οι χίπις δημιουργήθηκαν από τους Illuminati προκειμένου να συμβάλουν στη διάδοση των ναρκωτικών, ενός μέσου αδρανοποίησης και αναισθητοποίησης του ανθρώπου, που θα διευκόλυνε το σχέδιο περί χειραγώγησης των πολιτών.

Εξαιρετικά σημαντικός θεωρείται και ο παραλληλισμός ενός από τα συνθήματα των Illuminati με τις διακηρύξεις του Χίτλερ, προσάπτοντας έτσι στην οργάνωση την «κατηγορία» της λειτουργίας της ως σημείο έμπνευσης για τον να-

ζισμό. Συγκεκριμένα, το περίφημο σύνθημα του Χίτλερ «Σήμερα η Γερμανία, Αύριο ο Κόσμος» θεωρήθηκε απλή παράφραση του γνωστού συνθήματος της οργάνωσης «Heute die Welt, Morgens das Sonnesystem» («Σήμερα ο κόσμος, Αύριο το Ηλιακό Σύστημα»).

ΟΙ ILLUMINATI ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΛΑΪΚΗ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ

Το μυστήριο που καλύπτει την ιστορία των Illuminati, καθώς και το μελάνι που έχει χυθεί για να γραφτούν αμέτρητα βιβλία με τις πιο απίθανες θεωρίες συνωμοσίας, φαίνεται ότι επηρέασαν βαθιά τη λαϊκή ψυχή, προκαλώντας μια «μανία» σχετικά με την περιβόητη αυτή μυστική οργάνωση. Κι αυτό αφού η σύγχρονη –δυτική κυρίως– κουλτούρα έχει να παρουσιάσει πολλά δείγματα στα οποία εμπλέκονται, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, οι Illuminati – από μυθιστορήματα, μέχρι βιντεοπαιχνίδια και παιδικές τηλεοπτικές σειρές. Κάποιες φορές, οι αναφορές στην οργάνωση είναι φανταστικές, άλλες είναι χιουμοριστικές και ενίοτε είναι βασισμένες σε αυτό που ο εκάστοτε δημιουργός θεωρεί ως αληθινό.

Σύμφωνα με την ηλεκτρονική *Catholic Encyclopaedia*, οι Illuminati σχετίζονται άμεσα με τα παρακάτω:

• Τη σειρά τριών βιβλίων επιστημονικής φαντασίας με τίτλο *Illuminatus!* των Ρόμπερτ Σι (Robert Shea) και Ρόμπερτ Άντον Ουίλσον (Robert Anton Wilson), τα οποία κυκλοφόρησαν τη δεκαετία του 1970 και θεωρούνται ως κλασικό έργο λαϊκής δημουργίας, κυρίως στην κοινότητα των χάκερς. Ενδεχομένως δε, η αποκρυφιστική ομάδα *Illuminates of Thanateros* να έχει εμπνευστεί το όνομά της από την εν λόγω σειρά βιβλίων, με τα μέλη της να ισχυρίζονται ότι εί-

ναι οι συνεχιστές της κληρονομιάς των Illuminati, τουλάχιστον της πνευματικής.

• Το βιβλίο *The Historical Illuminati Chronicles* που έγραψε ο ένας εκ των δύο συγγραφέων του *Illuminatus!*, Ρόμπερτ Άντον Ουίλσον, στις αρχές της δεκαετίας του 1980, το οποίο, παρά το ότι αποτελεί ένα επίσης φανταστικό έργο σχετικά με τη ζωή ενός νεαρού Ιταλού Ελευθεροτέκτονα, περιλαμβάνει πολλές ιστορικές υποσημειώσεις.

• Ένα από τα διασημότερα έργα της παγκόσμιας λογοτεχνίας, *Το Εκκρεμές του Φουκό* του Ουμπέρτο Έκο, το οποίο αποτελεί ένα περίπλοκο μυθιστόρημα που αναφέρεται σε όλα τα είδη μυστικών εταιρειών, συμπεριλαμβανομένων των Illuminati και των Ροδόσταυρων.

• Το παγκόσμιο μπεστ-σέλερ του Νταν Μπράουν *Angels and Demons* (στα ελληνικά *Illuminati - Οι Πεφωτισμένοι*), το οποίο περιγράφει μια μεγάλη συνωμοσία της μυστικής οργάνωσης των Illuminati κατά της Καθολικής Εκκλησίας. Στο μυθιστόρημα αυτό, η οργάνωση φέρεται να έχει ιδρυθεί από τον Γαλιλαίο και άλλους ανθρώπους της Επιστήμης, ως μια πεφωτισμένη αντίδραση στις διώξεις στις οποίες προέβαινε η Καθολική Εκκλησία. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι η επιτυχία του βιβλίου τού Μπράουν πυροδότησε μια φρενήρη παραγωγή επεξηγηματικών βιβλίων του μυθιστορήματος, τα οποία παρουσίαζαν με λεπτομέρειες τα όσα –ιστορικά και μη– στοιχεία είναι σήμερα γνωστά για τους Illuminati.

• Το *Principia Discordia*, το φοβερό ιερό βιβλίο των Ντισκορντιανών, μιας σέκτας οπαδών του Χάους, όπου οι Illuminati παρουσιάζονται ως μία από τις Γκρίζες δυνάμεις με τις οποίες οι Ντισκορντιανοί έρχονται αντιμέτωποι.

• Τις θεωρίες μιας μικρής ομάδας ατόμων, σύμφωνα με τις οποίες οι Illuminati είναι εξωγήινοι που «παίζουν» την ανθρωπότητα σαν μαριονέτα και έχουν τον έλεγχο των ό-

σων λαμβάνουν χώρα στον πλανήτη. Ένας από τους διασημότερους εκπροσώπους των θεωριών αυτών είναι ο πολυγραφότατος Βρετανός Ντέιβιντ Άικ, ο οποίος παρουσιάζει την οργάνωση ως μια φυλή εξωγήινων που ελέγχουν πολλές από τις κυβερνήσεις του πλανήτη, τις μεγάλες επιχειρήσεις, τις τράπεζες και μέλη βασιλικών οικογενειών.

- Τη σειρά κινουμένων σχεδίων *Serial Experiments Lain*, η οποία περιλαμβάνει κάποιες αναφορές στους Illuminati και στη Majestic 12.
- Τα δύο παιχνίδια από τη σειρά *Steve Jackson Games* στις ΗΠΑ που είναι βασισμένα στον μύθο *Illuminati: New World Order*. Σύμφωνα δε με τη σχετική διαφήμιση: «Οι μυστικές συνωμοσίες είναι παντού και πού μπορείτε να βρείτε τη μόνη αλήθεια; Σίγουρα όχι στο παιχνίδι των Illuminati!»
- Το βιντεοπαιχνίδι *Deus Ex*, όπου βασικοί ήρωες είναι οι Illuminati.
- Το βιντεοπαιχνίδι *Resident Evil 4*, η βασική πλοκή του οποίου στηρίζεται στην προσπάθεια αποτροπής μιας θρησκευτικής σέκτας, των Los Illuminatos, από την ανάληψη του πλήρους ελέγχου του πλανήτη.
- Το βιντεοπαιχνίδι *Area 51*, στο οποίο περιέχονται αρκετές αναφορές στη μυστική οργάνωση των Illuminati.
- Το επικό έργο *Imajica* του Βρετανού Κλάιβ Μπάρκερ (Clive Barker), σύμφωνα με το οποίο το Illuminati είναι ένα μέρος όπου συλλέγονται και κρύβονται ή καταστρέφονται υπερφυσικά αντικείμενα, ώστε να μη γίνουν ποτέ γνωστά στο ευρύ κοινό. Πολλά από αυτά τα υπερφυσικά αντικείμενα, τα οποία ονομάζονται *χρονίρ*, φέρονται να προέρχονται από άλλες διαστάσεις, οι οποίες και περιγράφονται λεπτομερώς.
- Τη βασική γραμμή της ιστορίας του *Street Fighter III,* που κινείται γύρω από μια οργάνωση με το όνομα Illuminati, η οποία στοχεύει στη δημιουργία μιας καινούργιας *ουτοπίας*.

• Το σύμπαν των *DC Comics*, στο οποίο συναντώνται τουλάχιστον δύο μυστικές εταιρείες βασισμένες στους Illuminati. Η πρώτη εκ των δύο φέρεται να έχει ιδρυθεί από τους Βέινταλ Σάβατζ (Vandal Savage) και Γκαρν Ντάνουουθ (Garn Danuuth) στην αρχαία Ατλαντίδα, ενώ η δεύτερη είναι γνωστή ως *Fiatlux* (από το λατινικό *Fiat Lux* - *Γεννηθήτω Φως*) και παρουσιάζεται αφοσιωμένη στην προσπάθεια ελευθέρωσης ενός δαίμονα, γνωστού ως Hellrazer.

• Τις πρώτες εκδόσεις του *Warthammer 40.000*, ενός επιτραπέζιου παιχνιδιού με μινιατούρες, στο οποίο οι Illuminati αποτελούν μια ομάδα ανθρώπων που ελέγχονταν από δαίμονες του Χάους, από τους οποίους καταφέρνουν τελικά να ξεφύγουν.

• Την ταινία *Lara Croft: Tomb Raider*, όπου μία ομάδα «κακών» που αυτοαποκαλούνται *Illuminati* καταστρώνει ένα σχέδιο για να κυβερνήσει τον πλανήτη.

• Το τραγούδι *No Purpose, No Design* των Meat Beat Manifesto, στο οποίο υπάρχουν αναφορές στους Βαυαρούς Illuminati.

• Τη γερμανική ταινία με τίτλο *23*, η οποία επίσης περιέχει σχετικές αναφορές.

• Το τραγούδι του Fat Boy Slim, με τίτλο *Illuminati*.

• Το τραγούδι της ταινίας *Jurrasic Park 5* με τίτλο *Concrete Schoolyard*, όπου αναφέρονται φευγαλέα οι Illuminati.

• Αρκετά από τα επεισόδια της σειράς κινουμένων σχεδίων *Gargoyles* του Γουόλτ Ντίσνεϊ. Ένας από τους βασικούς χαρακτήρες, ο David Xanatos, αποκαλύπτεται ότι είναι μέλος των Illuminati, οι οποίοι φέρονται να έχουν ιδρυθεί το 948 μ.Χ., οκτώ αιώνες πριν από την ίδρυση των Βαυαρών Illuminati. Η σειρά τελείωσε χωρίς να δώσει πολλά στοιχεία για την οργάνωση αυτή, ωστόσο οι φήμες λένε ότι, εάν συνεχιζόταν, θα αποκαλύπτετο τελικά ότι οι Illuminati της

σειράς είχαν ιδρυθεί από τον αθάνατο ιππότη της Στρογγυλής Τραπέζης σερ Πέρσιβαλ.

• Το άλμπουμ του συγκροτήματος GammaRay, το οποίο είχε τίτλο *New World Order* και περιείχε πολλές αναφορές στους Illuminati, συμπεριλαμβανομένων των τραγουδιών *Induction* και *New World Order*.

Μαρία Σ. Λυσάνδρου
Αθήνα, Απρίλιος 2006

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ - ΠΗΓΕΣ

Berlet, Chip and Lyons, Matthew N., *Right-Wing Populism in America: Too Close to Comfort*, Guildford Publications, New York 2000

Cox, Simon, *Φωτίζοντας τους Illuminati*, εκδ. Έσοπτρον, Αθήνα 2005

Γράβιγγερ, Πέτρος, *Εγκυκλοπαίδεια Εσωτερισμού και Αποκρύφου Γνώσεως*, Βιβλιοθήκη της «Σφιγγός», Αθήναι 1975 (τόμοι 79, 81, 82)

Ρολίδης, Αλεξάνδρος, *Αι Αφανείς Ρίζαι του Κακού*, Διαφωτιστικαί Εκδόσεις, 1971

Sutton, Anthony C., *America's Secret Establishment: An Introduction to the Order of Skull & Bones*, Trine Day, 2003

Taylor, Greg, *The Guide to Dan Brown's "The Solomon's Key"*, DeVorss Publications, 2005

Wilson, Robert Anton, *The Illuminati Papers*, Ronin Publishing, 1997

www.newadvent.org
www.publiceye.org
www.meta-religion.com
www.masonicinfo.com
www.electricscotland.com

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΝΤΙΜΟΤΑΤΟ ΚΑΙ ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟ

WILLIAM WYNDHAM,

ΥΠΟΥΡΓΟ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΚΥΡΙΕ,

Ήταν μεγάλη η ικανοποίησή μου όταν έμαθα από έναν Φίλο ότι συμφωνείτε μαζί μου ως προς την άποψη ότι οι πληροφορίες που περιέχονται σε αυτό το Έργο θα προκαλέσουν χρήσιμη εντύπωση στον νου των Συμπατριωτών μου.

Πήρα το θάρρος να το κοσμήσω με το Όνομά σας, ώστε να εκφράσω δημοσίως τη χαρά που αισθάνθηκα, όταν ανακάλυψα ότι ούτε ο αποχωρισμός των τριάντα ετών, ούτε η πίεση των πιο σημαντικών υποθέσεων έσβησαν από τον νου σας την ανάμνηση ενός Γνωστού από το Κολέγιο, ούτε και μετρίασαν εκείνη την ευγενική και γεμάτη φροντίδα προσοχή με την οποία με ευνοήσατε εκείνες τις πρώτες μέρες της ζωής.

Η φιλία των επιτυχημένων και των αξίων αποτελεί την υπέρτατη τιμή· και για κάποιον που είναι απομονωμένος, λόγω ασθένειας, από σχεδόν κάθε άλλη απόλαυση, αποτελεί μια ανεκτίμητη ευλογία. Συνεπώς, προσεύχομαι να δεχτείτε τις γεμάτες ευγνωμοσύνη ευχαριστίες μου και τις πιο ειλικρινείς ευχές μου για την Υγεία, την Ευημερία και την Τιμή σας.

Με αισθήματα βαθύτατης Εκτίμησης και Σεβασμού,

Παραμένω,

ΚΥΡΙΕ,

Ο πιο υπάκουος

και ο πιο πιστός σας Δούλος.

JOHN ROBISON

Εδιμβούργο,
5 Σεπτεμβρίου 1797

OI ILLUMINATI

α μιλήσω τώρα γι' αυτό που θα ονόμαζα μεγάλη εποχή του Κοσμοπολιτισμού, το οργανωμένο σχέδιο που παρουσιάστηκε στον Βαρώνο Κνίγκε από τον Μαρκήσιο της Κονστάντσα. Αυτό με υποχρεώνει να αναφέρω μια εξέχουσα Στοά Εκλεκτικού Τεκτονισμού, ιδρυθείσα στο Μόναχο της Βαυαρίας, το 1775, υπό τον σεβάσμιο Διδάσκαλο, Καθηγητή Μπάαντερ. Ονομαζόταν *Στοά Θεόδωρος της Ευγενούς Δράσεως*. Είχε δανειστεί τη θεσμική δομή της Βασιλικής Υόρκης του Βερολίνου, αλλά είχε αναπτύξει μια ιδιαίτερη, δική της μέθοδο οργάνωσης, με βάση τις οδηγίες της *Στοάς των Ιπποτών του Ελέους* της Λιόν, με την οποία διατηρούσε επικοινωνία. Τούτος ο σεβασμός απέναντι στη Στοά της Λιόν είχε προκύψει λόγω της υπερίσχυσης της γαλλικής μερίδας στη συνέλευση του Βίλεμσμπαντ[1]. Οι εκπρόσωποι των Ροδο-

1. Συνέλευση του Βίλεμσμπαντ, 16 Ιουλίου 1782. Η σημαντικότερη Τεκτονική Συνέλευση του 18ου αιώνα. Τη συγκάλεσε ο Φερδινάνδος, Δούκας του

σταυρικών[1] Στοών, όπως επίσης οι εναπομείναντες των Ναϊτών και του *Δόγματος της Αυστηράς Τηρήσεως*[2], όλοι τη θεωρούσαν ως μητρική Στοά εκείνης που αποκαλούσαν *Μεγάλη Ανατολή της Γαλλίας*, η οποία αποτελείτο (το 1782) από 266 ανανεωμένες Στοές, ενωμένες υπό τον Δούκα της Σαρτρ. Συμφώνως, η Στοά της Λιόν έστειλε τον κύριο Γουίλερμουζ[3] ως εκπρόσωπο σε εκείνη τη συνέλευση του Βίλεμσμπαντ. Βελτιώνοντας σταδιακά τον απλό Βρετανικό Τεκτονισμό, η Στοά είχε αναπτύξει ένα σύστημα πρακτικής ηθικής για το οποίο ισχυριζόταν ότι αποτελούσε τον σκοπό του γνήσιου Τεκτονισμού και σύμφωνα με το οποίο ένας πραγματικός Τέκτων και ένας ενάρετος άνδρας ακέραιου χαρακτήρα είναι ένα και το αυτό, ενώ ο απώτερος σκοπός του Ελευθεροτεκτονισμού είναι να προάγει την ευτυχία της ανθρωπότητας με κάθε μέσο που έχουμε στη διάθεσή μας. Σε αναζή-

---

Brunswick, Μέγας Διδάσκαλος του Τάγματος της Αυστηράς Τηρήσεως. Συμμετείχαν εκπρόσωποι από τη Γερμανία, την Ολλανδία, τη Ρωσία, την Ιταλία, τη Γαλλία και την Αυστρία. Το Τάγμα των Illuminati εκπροσώπησε ο Βαρώνος φον Κνίγκε (Σ.τ.Μ).

1. Στο παρόν κείμενο ο όρος «Ροδοσταυρικές στοές» παραπέμπει στο σύστημα του Ελευθεροτεκτονισμού το οποίο δίδασκε ο Φίλιπ Σάμιουελ Ρόζα στις Στοές που ίδρυσε στη Γερμανία και την Ολλανδία. Ο Ρόζα είχε προσθέσει στο σύστημα αυτό πολλές αλχημικές και θεοσοφικές αντιλήψεις, δικής του επινόησης. Στην αρχή το σύστημα ήταν δημοφιλές, αλλά τελικά έχασε έδαφος από το Δόγμα της Αυστηράς Τηρήσεως, το οποίο είχε εισάγει στη Γερμανία ο Βαρώνος φον Χουντ (Σ.τ.Μ).
2. Σύμφωνα με το Δόγμα της Αυστηράς Τηρήσεως κάθε αληθινός Τέκτονας ήταν Ναΐτης Ιππότης (Σ.τ.Μ).
3. Πρόσωπο-κλειδί του Γαλλικού Τεκτονισμού, ο Jean-Baptiste Willermoz (1730-1824) ίδρυσε και κωδικοποίησε το δικό του σύστημα σκέψης: το αναθεωρημένο Σκωτικό Τυπικό. Αυτό το τυπικό, που δημιουργήθηκε το 1778, ήταν εμπνευσμένο από τους Ναΐτες Ιππότες. Οι κανόνες του καθορίστηκαν το 1782, στη Συνέλευση του Βίλεμσμπαντ. Το σημαντικό που κατόρθωσε ο Willermoz ήταν το ότι ανέπτυξε σχέσεις με τα διάφορα ελευθεροτεκτονικά δόγματα της Ευρώπης, κυρίως με το γερμανικό Δόγμα της Αυστηράς Τηρήσεως. Η πρώτη στοά που ιδρύθηκε επίσημα στη Λιόν, στις 24 Ιουνίου 1753, από τον Willermoz ήταν η «Parfaite Amitié» (Σ.τ.Μ).

τηση αυτών των αρχών, η Στοά «Θεόδωρος» ασχολείτο ομολογουμένως με οικονομικά, στατιστικά και πολιτικά θέματα και όχι μόνον εξέδιδε από καιρού εις καιρόν διατριβές του αδελφού Ρήτορα επάνω σε θέματα τέτοιου είδους, αλλά τα Μέλη θεωρούσαν ότι είχαν καθήκον να διαδίδουν και να εμφυσούν τα ίδια δόγματα και σε άτομα εκτός Στοάς.

Από τα γεμάτα ζήλο μέλη της Στοάς «Θεόδωρος», το πλέον εξέχον ήταν ο δόκτωρ Άνταμ Βάισχαουπτ, Καθηγητής Κανονικού Δικαίου στο Πανεπιστήμιο του Ίνγκολστατ. Αυτό το πρόσωπο είχε γαλουχηθεί ως Ιησουίτης· αλλά η κατάργηση του τάγματος των Ιησουιτών τον έκανε να αναθεωρήσει τις απόψεις του και από μαθητής τους έγινε ο πιο χολωμένος εχθρός τους. Είχε αποκτήσει σπουδαία φήμη στον επαγγελματικό του χώρο και τον παρακολουθούσαν όχι μόνον όσοι σκόπευαν να ασχοληθούν με τα νομικά, αλλά και νεαροί ευγενείς γενικότερα, στο πλαίσιο της ευρύτερης εκπαίδευσής τους· και εκείνος προσέλκυε πολλά άτομα από γειτονικά κράτη στο πανεπιστήμιο αυτό, προσδίδοντας *χαρακτήρα* στις εκεί σπουδές. Άδραξε με μεγάλο ενθουσιασμό τούτην την ευκαιρία να διαδώσει τα ευνοούμενα δόγματα της Στοάς και οι διαλέξεις του μετατράπηκαν σε σεμινάριο περί του Κοσμοπολιτισμού. Οι ευχάριστες εικόνες της πιθανής ευδαιμονίας μιας κοινωνίας όπου κάθε αξίωμα καταλαμβάνεται από ανθρώπους με χαρίσματα και αρετές και όπου κάθε χάρισμα έχει τοποθετηθεί σε ένα πλαίσιο κατάλληλο για την πιο αποδοτική του εκμετάλλευση παρασύρουν ορμητικά τα πληθωρικά και ανυποψίαστα νεανικά μυαλά και σε ένα Ρωμαιοκαθολικό κράτος, βαθιά βυθισμένο στην ανεξέλεγκτη δεισιδαιμονία (χαρακτηριστικό που προσέδιδαν στη Βαυαρία οι γείτονές της) και όπου αφθονούν οι μοναχοί και οι οκνηροί προεστοί, πρέπει να είναι πολύ συχνές οι ευκαιρίες παρατήρησης της ασύνετης κυριαρχίας του

κλήρου και της δουλικής και νωθρής υποταγής του λαού. Συμφώνως, ο Καθηγητής Βάισχαουπτ αναφέρει, στην Απολογία του περί των Illuminati, ότι ο Θεϊσμός, η Έλλειψη Πίστης και η Αθεΐα είναι πιο διαδεδομένα στη Βαυαρία από ό,τι σε οποιαδήποτε χώρα έχει ο ίδιος γνωρίσει. Διαλέξεις, συνεπώς, μέσα από τις οποίες περιγράφονταν με γλαφυρότητα ο παραλογισμός και η φρίκη της δεισιδαιμονίας και της πνευματικής τυραννίας, δεν θα μπορούσαν παρά να προκαλέσουν βαθιά εντύπωση. Και όταν το ακροατήριο βρίσκεται υπό τούτη την επήρεια, η μετάβαση σε μια γενικότερη έλλειψη πίστης και στον αθεϊσμό είναι πολύ εύκολη και πολύ ελκυστική για την αιματώδη νιότη –υποκινούμενη ίσως από μια άδηλη επιθυμία να αποδειχθεί μέσα από την έρευνα ότι οι περιορισμοί που η θρησκεία επιβάλλει σε όσους αναμένουν μια μελλοντική κατάσταση δεν είναι τίποτε άλλο παρά αβάσιμοι φόβοι– κάτι που φαντάζομαι ότι απαιτεί την πιο προσεκτική φροντίδα από μέρους του δημοσίου ομιλητή προκειμένου να παραμείνει το πνεύμα του ακροατηρίου του με την εντύπωση του ρεαλισμού και της σπουδαιότητας των μεγάλων αληθειών της θρησκείας, ενώ εκείνος τους απελευθερώνει από τα δεσμά της τυφλής και παράλογης δεισιδαιμονίας. Φοβούμαι ότι τούτος ο διάσημος διδάσκαλος δεν είχε τέτοιου είδους ανησυχίες, αλλά ότι ήταν ικανοποιημένος με την τεράστια επιτυχία του τελευταίου σκέλους της ομιλίας του, δηλαδή την απελευθέρωση των νεαρών ακροατών του από τη φρίκη της δεισιδαιμονίας. Υποθέτω επίσης ότι αυτό ήταν το πιο ευχάριστο για εκείνον, καθώς τον έκανε να θριαμβεύει έναντι των Ιησουιτών, τους οποίους από καιρό μαχόταν για τη διεύθυνση του πανεπιστημίου.

Αυτά συνέβαιναν το 1777. Ο Βάισχαουπτ σχεδίαζε από καιρό την ίδρυση μιας Εταιρείας ή ενός Τάγματος το οποίο κάποια στιγμή θα κυβερνούσε τον κόσμο. Μέσα στον αρχικό

του ενθουσιασμό και τις υψηλές του προσδοκίες, υπαινίχθηκε σε ορισμένους πρώην Ιησουίτες την πιθανότητα να ανακτήσουν, κάτω από νέα ονομασία, την επιρροή που κατείχαν παλαιότερα και να προσφέρουν ξανά σπουδαίες υπηρεσίες στην κοινωνία, κατευθύνοντας την εκπαίδευση διακεκριμένων νέων που έχουν πλέον απελευθερωθεί από όλες τις πολιτικές και θρησκευτικές προκαταλήψεις. Έπεισε ορισμένους να συμμετάσχουν, όμως όλοι αποχώρησαν εκτός από δύο. Μετά από τούτη την απογοήτευση, ο Βάισχαουπτ έγινε αδυσώπητος εχθρός των Ιησουιτών· όμως η αιματώδης ιδιοσυγκρασία του τον ανάγκαζε συχνά να ανοίγεται στο διεισδυτικό βλέμμα τους και προκάλεσε τη βαθύτατη περιφρόνησή τους, καθιστώντας τον τελικά θύμα της εχθρότητάς τους.

Η Στοά «Θεόδωρος» ήταν ο χώρος όπου τα προαναφερθέντα δόγματα διαδίδονταν με τον μεγαλύτερο ζήλο. Όμως οι απεσταλμένοι του Βάισχαουπτ είχαν ήδη αποκτήσει την υποστήριξη πολλών άλλων Στοών· και ο Εκλεκτικός Τεκτονισμός είχε εισέλθει στο προσκήνιο κυρίως χάρη στις προσπάθειές τους στο συνέδριο του Βίλεμσμπαντ. Η Στοά «Θεόδωρος» ήταν πιθανώς λιγότερο επιφυλακτική με τις υποθέσεις της, διότι ξεχώρισε λόγω των τολμηρότατων θέσεών της όσον αφορά στην πολιτική και τη θρησκεία, τις οποίες συχνά γνωστοποιούσε στις διαλέξεις της· και τα μέλη της ήταν γνωστά για τον ζήλο τους στον προσηλυτισμό. Πολλές πικρόχολες σάτιρες και άλλα χυδαία φυλλάδια κυκλοφορούσαν μυστικά, καθώς και ακόμη μεγαλύτερα έργα πολύ επικίνδυνης φύσεως· ορισμένα από αυτά προέρχονταν από τη συγκεκριμένη Στοά. Ο Εκλέκτωρ[1] εξέφραζε συχνά την

1. Εκλέκτωρ: τίτλος Γερμανών ηγεμόνων, που είχαν το προνόμιο να εκλέγουν τον αυτοκράτορα της Γερμανίας. Αρχικά οι εκλέκτορες ήταν 7, όμως ο αριθμός τους αυξήθηκε αργότερα. Ο Εκλέκτορας στον οποίο αναφέρεται το βιβλίο ήταν ο Δούκας Κάρολος Θεόδωρος (Σ.τ.Μ).

αποδοκιμασία του απέναντι σε τέτοιες μεθόδους και τους έστελνε ευγενικά μηνύματα, ζητώντας τους να προσέχουν να μη διαταράσσουν την ηρεμία της χώρας και συγκεκριμένα να θυμηθούν ξανά την ιερή διακήρυξη που γινόταν σε κάθε νέο μέλος της Στοάς των Ελευθεροτεκτόνων, ότι «κανένα ζήτημα θρησκείας ή πολιτικής δεν θα πρέπει να θίγεται μέσα στη Στοά»· μια διακήρυξη η οποία από μόνη της μπορούσε να αποσπάσει την άδειά του για οποιουδήποτε είδους μυστική συνέλευση, και στην εντιμότητα και την ακεραιότητα της οποίας είχε στηριχθεί όταν επικύρωσε το ίδρυμά τους. Όμως, επανειλημμένες αναφορές ίδιου τύπου αύξησαν την ανησυχία και ο Εκλέκτωρ διέταξε δικαστική έρευνα των υποθέσεων της Στοάς «Θεόδωρος».

Αποκαλύφθηκε τότε ότι εκείνη και ορισμένες άλλες Στοές που σχετίζονταν μαζί της αποτελούσαν την κοιτίδα ή την προπαρασκευαστική σχολή για ένα άλλο Τάγμα Τεκτόνων οι οποίοι αυτοαποκαλούνταν ILLUMINATI (ΠΕΦΩΤΙΣΜΕΝΟΙ) και ότι ο άμεσος στόχος αυτού του Τάγματος ήταν η κατάλυση του Χριστιανισμού και η ανατροπή κάθε πολιτικής κυβέρνησης. Όμως το αποτέλεσμα της έρευνας ήταν ατελές και καθόλου ικανοποιητικό. Δεν βρέθηκε κανένας Illuminatus. Δεν τους γνώριζε κανείς στη Στοά. Ορισμένα από τα μέλη είχαν κατά καιρούς ακούσει για κάποιους υποψήφιους για τη φώτιση που ονομάζονταν MINERVALS[1] και οι οποίοι είχαν θεαθεί κάποιες φορές ανάμεσά τους. Όμως το εάν είχαν γίνει δεκτοί ή από ποιους, το γνώριζαν μόνο οι ίδιοι. Ορισμένοι από αυτούς εξετάστηκαν ιδιαιτέρως από τον ίδιο τον Εκλέκτορα. Έλεγαν ότι, για λόγους τιμής, δεσμεύονταν να τηρήσουν μυστικότητα. Όμως διαβεβαίωναν τον Εκλέ-

1. Το όνομα θεωρείται από κάποιους ότι σχετίζεται με τη θεά Αθηνά (Minerva) (Σ.τ.Μ).

κτορα, στον λόγο της τιμής τους, ότι ο στόχος του Τάγματος ήταν αξιέπαινος στον μέγιστο βαθμό και ωφέλιμος για την Εκκλησία αλλά και για το Κράτος. Αυτό όμως δεν μπορούσε να μετριάσει την ανησυχία του απλού λαού· και γνωστοποιήθηκε επανειλημμένα στον Εκλέκτορα ότι μέλη της Στοάς «Θεόδωρος» είχαν αναφερθεί απρόσεκτα στο Τάγμα, περιγράφοντάς το σαν ένα Τάγμα το οποίο εν καιρώ έπρεπε να κυβερνήσει τον κόσμο. Τότε εκείνος εξέδωσε ένα διάταγμα[1] βάσει του οποίου απαγορεύθηκαν, κατά τη διάρκεια της θητείας του, όλες οι μυστικές συγκεντρώσεις και έκλεισαν οι Τεκτονικές Στοές. Δεν υπήρχε πρόθεση να εφαρμοστεί αυστηρά, αλλά να αποτελέσει κάτι σαν δοκιμασία της υπακοής αυτών των Εταιρειών απέναντι στην κρατική εξουσία. Η Στοά «Θεόδωρος» ξεχώρισε με την απροκάλυπτη αντίθεσή της, συνεχίζοντας τις συνεδριάσεις της· και τα μέλη, εκτός Στοάς, αποδοκίμαζαν ανοιχτά την απαγόρευση ως παράλογη και αδικαιολόγητη τυραννία.

Στις αρχές του 1783, τέσσερις καθηγητές της Ακαδημίας Marianen, την οποία είχε ιδρύσει η χήρα του μακαρίτη Εκλέκτορα, δηλαδή οι Ουτσνάιντερ, Κοσάντεϊ, Ρένερ και Γκρουνμπέργκερ, μαζί με άλλους δύο, κλήθηκαν ενώπιον του Εξεταστικού Δικαστηρίου και ανακρίθηκαν σχετικά με την αφοσίωσή τους στο Τάγμα των Illuminati. Εκείνοι παραδέχθηκαν ότι ανήκαν σε αυτό και όταν ανακρίθηκαν πιο επισταμένα, ανέφεραν αρκετές λεπτομέρειες γύρω από τους θεσμούς και τις αρχές του. Οι δηλώσεις τους δημοσιοποιήθηκαν αμέσως και ήταν ιδιαίτερως δυσμενείς. Ειπώθηκε ότι το Τάγμα αποκήρυσσε τον Χριστιανισμό και ότι δεν γινόταν δεκτή η προσχώρηση στους υψηλότερους βαθμούς ό-

1. Το πρώτο διάταγμα εκδόθηκε στις 22 Ιουνίου 1784 (Σ.τ.Μ).

σων συμμερίζονταν οποιαδήποτε από τις τρεις ομολογίες. Οι σαρκικές ηδονές είχαν ανακτήσει τη θέση που κατείχαν στην Επικούρεια φιλοσοφία. Η αυτοκτονία δικαιολογείτο σύμφωνα με τις αρχές των Στωικών. Στις Στοές, ο θάνατος θεωρείτο αιώνιος ύπνος· ο πατριωτισμός και η πίστη αποκαλούνταν στενόμυαλες προκαταλήψεις και έννοιες ασύμβατες με την οικουμενική καλοσύνη· πραγματοποιούνταν διαρκώς διαλέξεις σχετικά με την ελευθερία και την ισότητα ως απαράγραπτα δικαιώματα του ανθρώπου. Η βλαβερή επίδραση του συσσωρευμένου πλούτου θεωρείτο αξεπέραστο εμπόδιο στην ευημερία οποιουδήποτε έθνους του οποίου η βασική νομοθεσία αποσκοπούσε στην προστασία και την αύξησή του. Τίποτε δεν συζητιόταν συχνότερα από το πόσο κατάλληλη είναι η επιστράτευση, για αγαθό σκοπό, μέσων που οι άνομοι χρησιμοποιούν για διεφθαρμένους σκοπούς· και διδασκόταν ότι η υπερίσχυση του καλού στο τελικό αποτέλεσμα αγίαζε οποιοδήποτε μέσο είχε επιστρατευθεί· και ότι η σοφία και η αρετή βασίζονταν στη σωστή διατήρηση τούτης της ισορροπίας. Αυτό έδειχνε να εγκυμονεί κινδύνους· διότι φαινόταν ότι δεν υπήρχε ενδοιασμός για οποιαδήποτε πράξη θα μπορούσε να παρουσιαστεί ως κάτι από το οποίο το Τάγμα ενδεχομένως να έχει όφελος, επειδή ο απώτερος σκοπός του Τάγματος ήταν το σημαντικότερο όλων. Ολοκλήρωσαν λέγοντας ότι η εκπαιδευτική μέθοδος καθιστούσε τους ίδιους κατασκόπους των υπολοίπων, αλλά και όλων όσων τους περιέβαλλαν. Όμως οι Illuminati τα αρνήθηκαν όλα αυτά. Ορισμένα κρίθηκαν απολύτως αναληθή· και τα υπόλοιπα κρίθηκαν λανθασμένα. Οι αποστάτες καθηγητές είχαν παραδεχθεί την άγνοιά τους σε αρκετά θέματα. Δύο από αυτούς ήταν απλοί Minervals, ένας άλλος ήταν Illuminatus της χαμηλότερης βαθμίδας και ο τελευταίος δεν ήταν παρά μία βαθμίδα ανώτερος. Φυλλά-

δια εκδόθηκαν και από τις δύο πλευρές, με ασήμαντο αποτέλεσμα. Ο Εκλέκτωρ κάλεσε έναν από τους ανώτερους, έναν νεαρό αριστοκράτη, ο οποίος αρνήθηκε αυτές τις εξευτελιστικές κατηγορίες και δήλωσε ότι ήταν έτοιμοι να παραδώσουν στη Μεγαλειότητά του ακέραια τα αρχεία τους και όλα τα θεσμικά τους έγγραφα.

Παρ' όλα αυτά, η κυβέρνηση είχε εισπράξει τόσο έντονα την αίσθηση των επικίνδυνων τάσεων του Τάγματος, που ο Εκλέκτωρ εξέδωσε νέο διάταγμα[1] το οποίο απαγόρευε κάθε είδους μυστική συγκέντρωση· και αργότερα ένα τρίτο[2] που καταργούσε ρητά το Τάγμα των Illuminati. Ακολούθησε έρευνα για τα έγγραφά τους. Η Στοά «Θεόδωρος» ερευνήθηκε αμέσως, αλλά δεν βρέθηκε κανένα έγγραφο. Εκείνοι δήλωσαν ότι τα είχαν κάψει όλα, καθώς ήταν πλέον άχρηστα, εφόσον το Τάγμα επρόκειτο να διαλυθεί.

Αποκαλύφθηκε τότε ότι ο Βάισχαουπτ ήταν ο επικεφαλής και ιδρυτής του Τάγματος. Τον καθαίρεσαν από το αξίωμα του Καθηγητή και τον εξόρισαν από το Βαυαρικό Κράτος· του προσφέρθηκε, ωστόσο, μια αποζημίωση 800 φιορινιών, την οποία αρνήθηκε. Πήγε στο Ρέγκενσμπουργκ, στο ελβετικό έδαφος. Δύο Ιταλοί, ο Μαρκήσιος Κονστάντσα και ο Μαρκήσιος Σαβιόλι εξορίστηκαν επίσης, με ανάλογες αποζημιώσεις (περίπου 40 λίρες), τις οποίες αποδέχθηκαν. Κάποιος Τσβακ, νομικός, ιδιοκτήτης νομικού γραφείου, εξορίστηκε επίσης. Άλλοι φυλακίστηκαν για ένα διάστημα. Κατόπιν, ο Βάισχαουπτ τέθηκε στην υπηρεσία του Δούκα του

1. Το δεύτερο διάταγμα εκδόθηκε στις 2 Μαρτίου 1785 και κατονόμαζε συγκεκριμένα τους Illuminati και τους Ελευθεροτέκτονες. Μετά από αυτό το διάταγμα ξεκίνησε η έρευνα για τα έγγραφα των Illuminati (Σ.τ.Μ).
2. Το τρίτο διάταγμα εκδόθηκε στις 16 Αυγούστου 1787 (Σ.τ.Μ).

Saxe Gotha, ενός ανθρώπου ρομαντικής ιδιοσυγκρασίας, τον οποίο θα συναντήσουμε ξανά παρακάτω. Ο Τσβακ τέθηκε στην υπηρεσία του Πρίγκιπα του Salms, ο οποίος πολύ σύντομα θα έπαιζε σπουδαιότατο ρόλο στις αναταραχές της Ολλανδίας.

Με την καταστροφή των εγγράφων, χάθηκε κάθε πιθανότητα πιστοποίησης της αθωότητας και της χρησιμότητας του Τάγματος. Μετά από πολλές διαμάχες και πόλεμο μέσω φυλλαδίων, ο Βάισχαουπτ, ασφαλής πλέον στο Ρέγκενσμπουργκ, δημοσιοποίησε μία έκθεση του Τάγματος, συγκεκριμένα μια έκθεση που δινόταν σε όλους τους *Δόκιμους,* σε μια ομιλία που γινόταν κατά τη μύησή τους. Σε τούτην προστέθηκαν τα θεσπίσματα και οι κανονισμοί της προαγωγής μέχρι τον βαθμό του *Illuminatus Minor* (*Ελάσσων Πεφωτισμένος*). Ο ίδιος βεβαίωνε ότι η έκθεση αντιστοιχούσε στις πραγματικές πρακτικές του Τάγματος. Όμως τούτη η δημοσίευση δεν κατάφερε να ικανοποιήσει ούτε στο ελάχιστο το λαϊκό πνεύμα. Διέφερε υπερβολικά από τις μαρτυρίες των τεσσάρων καθηγητών. Δεν έκανε καμία αναφορά στους υψηλότερους βαθμούς, τους οποίους εκείνοι είχαν κυρίως κατηγορήσει. Εκτός αυτού, κυκλοφορούσε η φήμη ότι επρόκειτο περί αποκυήματος της φαντασίας που γράφτηκε προκειμένου να καταλαγιάσει τις υποψίες που είχαν δημιουργηθεί (και αποδείχθηκε ότι αυτό ακριβώς είχε συμβεί, εκτός από όσα σχετίζονταν με τον πιο χαμηλό βαθμό). Οι πραγματικοί κανονισμοί ήρθαν στο φως βαθμηδόν και θα παρουσιαστούν στον αναγνώστη με τη σειρά με την οποία σταδιακά αποκαλύπτονταν, ώστε να εκτιμήσουμε καλύτερα τα στοιχεία, τα οποία δεν είχαν γνωστοποιηθεί πλήρως από τους αρχηγούς κατά τη διάρκεια της έρευνας. Η πρώτη έκθεση που δόθηκε από τον Βάισχαουπτ είναι ακριβής μέχρι το σημείο που θα τη χρησιμοποιήσω και παρουσιάζει ξεκά-

θαρα τις μεθόδους που ακολουθούνταν, προκειμένου να συστήσει κάποιος το Τάγμα σε ξένους.

Το Τάγμα των ILLUMINATI εμφανίζεται να συνδέεται με τον Ελευθεροτεκτονισμό. Στις Στοές των Ελευθεροτεκτόνων απαντώνται οι Minervals και εκεί τους προετοιμάζουν για τη Φώτιση. Οφείλουν προηγουμένως να έχουν αποκτήσει τους τρεις Αγγλικούς βαθμούς. Ο ιδρυτής λέει περισσότερα. Λέει ότι τα δικά του δόγματα αποτελούν τον μόνο πραγματικό Ελευθεροτεκτονισμό. Ήταν ο βασικός υποστηρικτής του *Εκλεκτικού Συστήματος*. Το πρόβαλλε ως την καλύτερη μέθοδο άντλησης πληροφοριών γύρω από τις εξηγήσεις που έχουν δοθεί για τα Τεκτονικά Μυστήρια. Υπήρξε επίσης μέλος του Δόγματος της Αυστηράς Τηρήσεως, καθώς και Ροδόσταυρος με βαθιά γνώση. Το αποτέλεσμα όλων των γνώσεών του αξίζει ειδική μνεία, συνεπώς πρέπει να αποδοθεί εκτεταμένα.

> «Δηλώνω», λέει, «και προκαλώ ολόκληρη την ανθρωπότητα να αντικρούσει τη δήλωσή μου, ότι κανένας άνδρας δεν μπορεί να δώσει οποιαδήποτε περιγραφή του Τάγματος των Ελευθεροτεκτόνων, της προέλευσής του, της ιστορίας του, του αντικειμένου του, ούτε καμία εξήγηση των μυστηρίων και των συμβόλων του, που να μην αφήνει τον νου στην απόλυτη αβεβαιότητα σχετικά με όλα αυτά τα θέματα. Ο καθένας έχει το δικαίωμα, συνεπώς, να παρουσιάσει οποιαδήποτε εξήγηση των συμβόλων και οποιαδήποτε ιεράρχηση των δογμάτων είναι ικανός να καταστήσει ελκυστική. Για τον λόγο αυτόν έχει προκύψει τέτοια ποικιλία συστημάτων, η οποία επί είκοσι έτη διασπά το Τάγμα. Η απλή εκδοχή των Άγγλων και οι πενήντα βαθμίδες των

Γάλλων και οι Ιππότες του Βαρώνου Χούντε είναι όλα τους εξίσου αυθεντικά και είχαν εξίσου την υποστήριξη των ευφυών και πρόθυμων Αδελφών. Αυτά τα συστήματα δεν είναι στην πραγματικότητα παρά ένα και το αυτό. Προέκυψαν όλα από την Κυανή Στοά των Τριών Βαθμών· αυτούς είχαν ως πρότυπό τους και βρήκαν σε αυτούς όλες τις βελτιώσεις πάνω στις οποίες προσαρμόστηκε αργότερα το κάθε σύστημα με βάση τον ιδιαίτερο σκοπό που είχε. Δεν υπάρχει κανένας άνθρωπος ή σύστημα στον κόσμο που να μπορεί να αποδείξει αδιαμφισβήτητα ότι μπορεί να σταθεί επικεφαλής του Τάγματος. Η άγνοιά μας στο συγκεκριμένο ζήτημα με εξοργίζει. Σας παροτρύνω να λάβετε υπ' όψιν τη σύντομη ιστορία μας των 120 ετών. Ποιος μπορεί να μου υποδείξει τη Μητρική Στοά; Ανακαλύψαμε ότι οι Λονδρέζικες αυτοδημιουργήθηκαν στα 1716. Ζητήστε τα αρχεία τους. Θα σας πουν ότι κάηκαν. Δεν έχουν τίποτα εκτός από τις αξιοθρήνητες σοφιστείες του Άγγλου Άντερσον και του Γάλλου Ντεζαγκιγιέ[1]. Πού είναι η Στοά της Υόρκης που ισχυρίζεται ότι προϋπήρχε, με τον Βασιλέα Μπάουντεν και τα αρχεία τα οποία εκείνος έφερε από την Ανατολή; Αυτά έχουν επίσης όλα καεί. Τι είναι το Περιστύλιο του Παλαιού Αμπερντίν και το Άγιο Ιερατείο του; Μήπως δεν ανακαλύψαμε ότι ήταν άγνωστο και ότι οι εκεί Τεκτονικές Στοές συνίσταντο από τους πιο αδαείς από όλους τους αδαείς, οι οποίοι διψούσαν να

1. Ο Βάισχαουπτ αναφέρεται στα λεγόμενα *Συντάγματα του Άντερσον*, του 1723, το πρώτο επίσημο τεκτονικό βιβλίο. Τα *Συντάγματα* συνέθεσαν ο John Th. Desaguilliers και ο James Anderson, και σε αυτά αναφέρεται ότι οι ιστορικές καταβολές του τεκτονισμού προέρχονται από τον ίδιο τον Αδάμ! (Σ.τ.Μ)

διδαχθούν από τους απεσταλμένους μας; Μήπως δεν συναντήσαμε την ίδια κατάσταση στο Λονδίνο; Και μήπως δεν βρέθηκαν τα δικά τους μέλη ανάμεσά μας, να μελετούν προσεκτικά τα μυστήριά μας, πρόθυμοι να διδαχθούν από εμάς τι είναι ο πραγματικός Ελευθεροτεκτονισμός; Είναι μάταιο, συνεπώς, να επικαλούμαστε κριτές· δεν υπάρχουν πουθενά· ο καθένας τους διεκδικεί για τον εαυτό του το σκήπτρο του Τάγματος· όλοι βρίσκονται πραγματικά στην ίδια θέση. Απέκτησαν οπαδούς όχι λόγω της αυθεντικότητάς τους, αλλά λόγω της συμβολής τους στον στόχο που είχαν θέσει και λόγω της σπουδαιότητας του εν λόγω στόχου. Με αυτά τα κριτήρια οφείλουμε να εξετάσουμε τις τρελές και διεστραμμένες ερμηνείες των Ροδόσταυρων, των Εξορκιστών και των Καβαλιστών. Αυτές απορρίπτονται από όλους τους πραγματικούς Τέκτονες, διότι δεν είναι συμβατές με την κοινωνική ευημερία. Μόνο τα συστήματα που προάγουν αυτόν τον σκοπό επιβιώνουν. Αλλά, αλλοίμονο, είναι όλα τους ελλιπή επειδή μας αφήνουν στο έλεος πολιτικών και θρησκευτικών προκαταλήψεων· και είναι τόσο αναποτελεσματικά όσο και ένα ληθαργικό θρησκευτικό κήρυγμα.

»Επινόησα όμως μια ερμηνεία η οποία έχει πολλά πλεονεκτήματα· είναι ελκυστική για τους Χριστιανούς οποιουδήποτε δόγματος· τους απελευθερώνει σταδιακά από όλες τις θρησκευτικές προκαταλήψεις· καλλιεργεί τις κοινωνικές αρετές· και τις ενθαρρύνει μέσω μιας σπουδαίας, μιας εφικτής και *ταχύτατης* προοπτικής οικουμενικής ευημερίας, σε ένα περιβάλλον ελευθερίας και ηθικής ισότητας, απελευθερωμένο από τα εμπόδια τα οποία η υποτέλεια, οι κοινωνικές τάξεις

και τα πλούτη βάζουν διαρκώς στον δρόμο μας. Η ερμηνεία μου είναι ακριβής και ολοκληρωμένη, τα μέσα μου είναι επαρκή και ακαταμάχητα. Η μυστική μας Εταιρεία λειτουργεί με μία μέθοδο στην οποία τίποτε δεν μπορεί να αντισταθεί *και ο άνθρωπος σύντομα θα καταφέρει να είναι ελεύθερος και ευτυχισμένος.*

»Τούτος είναι ο σπουδαίος σκοπός που προτείνει τούτη η Εταιρεία και τα μέσα για την πραγματοποίησή του είναι η Φώτιση, ο διαφωτισμός της αντίληψης από τον ήλιο της λογικής, ο οποίος θα διαλύσει τα σύννεφα της δεισιδαιμονίας και της προκατάληψης. Συνεπώς, οι γνώστες σε αυτό το Τάγμα δικαίως ονομάζονται Πεφωτισμένοι. Και από όλη τη Φώτιση που μπορεί να προσφέρει το ανθρώπινο πνεύμα, τίποτα δεν μπορεί να συγκριθεί με την ανακάλυψη εκείνου που πραγματικά είμαστε, της φύσης μας, των καθηκόντων μας, της ευτυχίας που μπορούμε να αποκτήσουμε και των μέσων για να την αποκτήσουμε. Σε σύγκριση με αυτό, οι πιο διακεκριμένες επιστήμες δεν είναι παρά διασκεδάσεις για τους αργόσχολους και τους πλουσίους. Να προετοιμάσουμε τον άνθρωπο μέσω της Φώτισης για την ενεργό αρετή, να τον κάνουμε ένα με τούτη μέσω των ισχυρότερων κινήτρων, να καταστήσουμε την επίτευξή της εύκολη και σίγουρη, βρίσκοντας απασχόληση για κάθε ταλέντο και θέτοντας κάθε ταλέντο στην κατάλληλη γι' αυτό σφαίρα δράσης, έτσι ώστε –χωρίς να αισθανόμαστε ότι καταβάλλουμε υπερβολική προσπάθεια και σε σύζευξη με τις συνηθισμένες δραστηριότητες και μέσα από την ολοκλήρωσή τους– να προάγουμε δυναμικά, με ενωμένες δυνάμεις, τον βασικό σκοπό. Αυτή θα είναι αναμφίβολα μια δραστηριότητα κατάλληλη για ευγενείς φύσεις, μεγα-

λοπρεπής ως προς τις προοπτικές της και απολαυστική κατά την ενασχόληση με αυτήν.

»Και ποιο είναι αυτό το βασικό αντικείμενο; Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΓΕΝΟΥΣ. Δεν είναι καταθλιπτικό για ένα γενναιόδωρο πνεύμα, αφ' ότου αναλογιστεί για πόσα είναι ικανή η ανθρώπινη φύση, να διαπιστώνει πόσο λίγα απολαμβάνουμε; Όταν κοιτάζουμε αυτόν τον όμορφο κόσμο και βλέπουμε ότι κάθε άνθρωπος *μπορεί* να είναι ευτυχισμένος αλλά ότι η ευτυχία του ενός εξαρτάται από τη διαγωγή του άλλου· όταν βλέπουμε τους διεφθαρμένους τόσο ισχυρούς και τους ενάρετους τόσο αδύναμους· και ότι είναι μάταιο να αγωνίζεται κανείς μοναχικά, μόνος εναντίον του επικρατούντος ρεύματος της διαφθοράς και της καταπίεσης· τότε γεννάται αυθόρμητα στον νου η επιθυμία ότι θα μπορούσε να είναι εφικτή η δημιουργία μιας σταθερής συνεργασίας των πλέον αξιόλογων προσώπων, που θα συνεργάζονταν προκειμένου να εξαλείψουν τα εμπόδια στην ανθρώπινη ευτυχία, να γίνουν σκληροί απέναντι στους διεφθαρμένους και να προσφέρουν αρωγή σε όλους τους ενάρετους χωρίς διάκριση, και θα μπορούσαν με τα πιο ισχυρά μέσα, κατά πρώτον να εμποδίσουν και, μέσω της παρεμπόδισης, να περιορίσουν τη διαφθορά· μέσα τα οποία, ταυτοχρόνως, θα πρέπει να προάγουν την αρετή καθιστώντας τη ροπή προς την εντιμότητα, που έως τώρα είναι υπερβολικά αδύναμη, πιο ισχυρή, ικανοποιητική. Δεν θα ήταν μια τέτοια εταιρεία ευλογία για τον κόσμο;

»Αλλά πού να βρεθούν τα κατάλληλα πρόσωπα, τα ενάρετα, τα γενναιόδωρα και τα άξια; Και πώς, αλλά και μέσω ποιων ισχυρών κινήτρων μπορούν να παρακινηθούν για να ασχοληθούν με έναν σκοπό κολοσσι-

αίο, τόσο διαχρονικό, τόσο δύσκολο και τόσο επίπονο; Τούτη η Εταιρεία πρέπει να υλοποιηθεί σταδιακά. *Υπάρχουν* ορισμένα τέτοια πρόσωπα μέσα σε κάθε κοινωνία. Τέτοιοι ευγενείς νόες θα προσελκυθούν από έναν σκοπό που ευφραίνει την καρδιά. Ο πρώτος στόχος για την Εταιρεία πρέπει συνεπώς να είναι η διάπλαση των νεαρών μελών. Καθώς εκείνα πληθαίνουν και εξελίσσονται, γίνονται οι απόστολοι της αγαθοεργίας και η δουλειά έχει πλέον ξεκινήσει και προχωρά με ταχύτητα που αυξάνεται καθημερινά. Η ελάχιστη παρατήρηση δείχνει ότι τίποτα δεν θα συνεισέφερε περισσότερο στην αύξηση του ζήλου των μελών από τη μυστική συνένωση. Βλέπουμε με πόσο ενθουσιασμό και ζήλο διεξάγεται το επιπόλαιο έργο του Ελευθεροτεκτονισμού από πρόσωπα που παραμένουν δεμένα μεταξύ τους λόγω της μυστικότητας της ένωσής τους. Είναι ανούσιο να μελετήσουμε τα αίτια αυτού του ζήλου που προκύπτει από τη μυστικότητα. Πρόκειται για μια οικουμενική πραγματικότητα που επιβεβαιώνεται από την ιστορία κάθε εποχής. Ας επιτραπεί λοιπόν στο ίδρυμά μας να κατευθυνθεί προς αυτόν τον ευγενή στόχο και τότε, όλες οι ενστάσεις που προβάλλονται εναντίον του από τη ζηλότυπη τυραννία και την έντρομη δεισιδαιμονία θα εξαφανιστούν. Το Τάγμα θα εργαστεί αθόρυβα και αξιόπιστα και παρόλο που οι γενναιόδωροι ευεργέτες του ανθρώπινου είδους θα στερηθούν τοιουτοτρόπως το χειροκρότημα του κόσμου, θα αντλούν υψηλή ικανοποίηση βλέποντας το έργο τους να ευδοκιμεί στα χέρια τους».

Τέτοιος είναι λοιπόν ο στόχος και τέτοιες οι προσδοκίες του Τάγματος των Illuminati. Ας εξετάσουμε τώρα πώς θα

μπορούσαν αυτά να επιτευχθούν. Δεν μπορούμε να βγάλουμε ακριβή συμπεράσματα από αυτά, διότι η κατάθεση σχετικά με τη σύσταση του Τάγματος από τον ιδρυτή του περιλαμβάνει μόνον τους χαμηλόβαθμους και ακόμα και αυτό φημολογείται ότι είναι προϊόν φαντασίας. Οι καταθέσεις που έδωσαν οι τέσσερις Καθηγητές, ακόμα και για το εν λόγω τμήμα του Τάγματος, δίνουν πολύ διαφορετική εντύπωση, παρά το γεγονός ότι διαφέρουν μόνο σε ορισμένες λεπτομέρειες.

Τα μοναδικά υποτιθέμενα μέλη του Τάγματος ήταν οι Minervals. Τους απαντούσε κανείς μόνο στις Στοές των Ελευθεροτεκτόνων. Κάθε υποψήφιος για εισαγωγή οφείλει να γνωστοποιήσει την επιθυμία του σε κάποιον Minerval· εκείνος το αναφέρει σε κάποιον Ανώτερο, ο οποίος, μέσω κάποιου καναλιού, στο οποίο θα αναφερθούμε παρακάτω, επικοινωνεί με το Συμβούλιο. Δεν γίνεται καμία επιπλέον κίνηση για κάποιο διάστημα. Ο υποψήφιος παρακολουθείται προσεκτικά και αθόρυβα και, εάν θεωρηθεί ακατάλληλος για το Τάγμα, το αίτημά του δεν λαμβάνεται υπ᾽ όψιν. Ειδάλλως, ο υποψήφιος λαμβάνει μια συστημένη πρόσκληση σε μια σύσκεψη. Σε αυτήν συναντά ένα πρόσωπο που του είναι άγνωστο και, πριν περάσει στη σύσκεψη καθεαυτή, του ζητείται να μελετήσει και να υπογράψει τον ακόλουθο όρκο.

> «Εγώ, ο Ν. Ν., δεσμεύομαι μέσω του παρόντος, από την τιμή και ευυποληψία μου, αποκηρύσσοντας ενόρκως κάθε πνευματική επιφύλαξη, να μην αποκαλύψω ποτέ, μέσω υπαινιγμού, λόγου, γραπτού ή οποιουδήποτε άλλου τρόπου, ακόμα και στον πιο έμπιστο φίλο μου, οτιδήποτε πρόκειται τώρα να ειπωθεί ή να συμβεί σε εμένα ως συνέπεια της επιθυμίας μου για εισα-

γωγή και αυτό ανεξάρτητα από το αν θα γίνω δεκτός ή όχι, ενώ έχω διαβεβαιωθεί προηγουμένως ότι δεν θα περιλαμβάνεται σε αυτά τίποτα που να αντιτίθεται στη θρησκεία, το κράτος ή την ευγενή συμπεριφορά. Υπόσχομαι ότι δεν θα συγκρατήσω, νοερά, αποσπάσματα από κανένα έγγραφο που θα μου επιδειχθεί τώρα ή κατά την περίοδο δοκιμής. Ορκίζομαι για όλα τα παραπάνω, ως είμαι και ως ελπίζω ότι θα παραμείνω ένας Έντιμος Άνδρας».

Η αβρότητα τούτης της δήλωσης προσφέρει μία μάλλον ευχάριστη εικόνα στο πνεύμα ενός προσώπου που αναθυμάται τους φρικτούς αφορισμούς που εκστόμισε κατά τη μύησή του στις διάφορες βαθμίδες του Ελευθεροτεκτονισμού. Ο υποψήφιος κατόπιν παρουσιάζεται σε κάποιον *Illuminatus Dirigens* (*Διευθύνων Πεφωτισμένος*), τον οποίον ίσως γνωρίζει, και του ανακοινώνεται ότι το συγκεκριμένο πρόσωπο θα είναι στο εξής ο εκπαιδευτής του. Κατόπιν παρουσιάζεται στον υποψήφιο κάτι που ονομάζουν πινάκιο, στο οποίο εκείνος γράφει το όνομά του, τον τόπο γεννήσεως, την ηλικία, τον βαθμό, τον τόπο κατοικίας, το επάγγελμα και τα αγαπημένα του θέματα μελέτης. Υποχρεώνεται τότε να διαβάσει ορισμένα άρθρα από αυτό το πινάκιο. Περιλαμβάνουν, πρώτον, μια περιεκτικότατη περιγραφή του Τάγματος, της σχέσης του με τον Ελευθεροτεκτονισμό και του κύριου σκοπού του, δηλαδή της προώθησης της ευημερίας της ανθρωπότητος μέσω της εκπαίδευσης και της εφαρμογής ενάρετων αρχών. Δεύτερον, αρκετά ερωτήματα σχετικά με το Τάγμα. Μεταξύ άλλων, υπάρχουν τα εξής:

«Ποια πλεονεκτήματα ελπίζει ότι θα αποκομίσει όντας μέλος; Τι είναι εκείνο που επιθυμεί ιδιαιτέρως

να διδαχθεί; Ποια λεπτά θέματα σχετικά με τη ζωή, τις προσδοκίες, τα καθήκοντα του ανθρώπου, ως ατόμου και ως πολίτη, επιθυμεί να του αναλυθούν λεπτομερέστερα; Από ποιας άποψης πιστεύει ότι μπορεί να φανεί χρήσιμος στο Τάγμα; Ποιοι είναι οι πρόγονοί του, οι συγγενείς, οι φίλοι του, εκείνοι με τους οποίους αλληλογραφεί ή οι εχθροί του; Ποια θεωρεί κατάλληλα πρόσωπα για να γίνουν δεκτά στο Τάγμα ή ποια θεωρεί ακατάλληλα γι' αυτό και ποια τα επιχειρήματα για αμφότερες τις απόψεις;»

Σε κάθε μία από αυτές τις ερωτήσεις, οφείλει να απαντήσει γραπτώς.

Μόνον ο Δόκιμος γνωρίζει ποιος είναι ο Μέντοράς του και τούμπαλιν· ενδεχομένως να μην ακολουθήσει τίποτα μετά από αυτό· διαφορετικά, ο Μέντωρ ορίζει νέα σύσκεψη και ξεκινά τη διδασκαλία του παραδίδοντάς του λεπτομερώς ορισμένα τμήματα του καταστατικού και των θεμελιωδών κανόνων του Τάγματος. Πάνω σε αυτά, ο Δόκιμος οφείλει να δίνει εβδομαδιαίως γραπτές εξετάσεις. Οφείλει επίσης να μελετά, στην οικία του Μέντορος, ένα βιβλίο που περιέχει επιπλέον κανόνες του Τάγματος· αλλά δεν επιτρέπεται να κρατά αντίγραφα. Ωστόσο από τούτη τη μελέτη οφείλει να αποκομίσει πλήρως τη γνώση· οφείλει επίσης να πιστοποιεί γραπτώς την πρόοδό του. Όλα τα γραπτά που συγκεντρώνονται από τους Ανωτέρους του πρέπει να επιστρέφονται με άκρα επισημότητα και τυπικότητα. Τα γραπτά αυτά εμπεριέχουν κυρίως σημαντικά και λεπτά ζητήματα, προσαρμοσμένα είτε στην ιδιάζουσα κλίση είτε στις ιδιαίτερες προτιμήσεις που ο υποψήφιος είχε ανακαλύψει μέσα από τη δική του συνεισφορά πάνω στα άρθρα του πινακίου, καθώς και μέσα από παλαιότερα γραπτά του, είτε

προς την κατεύθυνση την οποία ο Μέντωρ του επιθυμεί να δώσει στη σκέψη του.

Η όξυνση της αντίληψης και η εκρίζωση των προκαταλήψεων καταδεικνύονται σε αυτόν ως πρωταρχικά καθήκοντα στη μαθητεία του. Η επίτευξη της αυτογνωσίας θεωρείται απαραίτητη προϋπόθεση για την απόκτηση όλων των υπολοίπων γνώσεων. Η αποκάλυψη σε εκείνον, μέσω της ήρεμης και αμερόληπτης παρατήρησης του εκπαιδευτή του, τού ποιος είναι ο χαρακτήρας του, η πιο ευάλωτη πλευρά του, είτε από την άποψη της ιδιοσυγκρασίας του, των παθών του ή της προδιάθεσής του, είναι συνεπώς η πιο ουσιώδης στήριξη που μπορεί να του προσφερθεί. Για τον σκοπό αυτό, του ζητούνται ορισμένες καταγραφές πάνω στη δική του συμπεριφορά σε περιστάσεις όπου ο ίδιος αμφέβαλλε για την ευπρέπειά της· καταθέσεις γύρω από τις φιλίες του, τις διαφωνίες του και τη συμπεριφορά του σε τέτοιου είδους περιστάσεις. Μέσα από τέτοιους συσχετισμούς, ο Ανώτερός του μαθαίνει τον τρόπο σκέψης και κρίσης του και τις κλίσεις εκείνες που απαιτούν τη μέγιστη προσοχή του.

Αφού επιτευχθεί η γνωριμία του υποψηφίου με τον εαυτό του, εκείνος πληροφορείται ότι το Τάγμα δεν αποτελεί θεωρητική, αλλά ενεργό εταιρεία, η οποία ασχολείται με την αγαθοεργία. Η γνώση του ανθρώπινου χαρακτήρα είναι συνεπώς από όλα τα υπόλοιπα το πιο σημαντικό. Τούτη αποκτάται μόνο μέσω της παρατήρησης, υποβοηθούμενης από τις διδαχές του διδασκάλου του. Του υποδεικνύονται ιστορικές προσωπικότητες προς παρατήρηση και ζητείται η άποψή του. Κατόπιν του υποδεικνύεται να παρατηρήσει το περιβάλλον του και να σχολιάσει τη συμπεριφορά άλλων ανθρώπων· μέρος επίσης των εβδομαδιαίων εξετάσεών του θα πρέπει να αποτελείται από καταγραφές όλων των ενδιαφερόντων περιστατικών του περιβάλλοντός του, δημόσιας ή

ιδιωτικής φύσεως. Ο Κοσάντεϊ, ένας εκ των τεσσάρων Καθηγητών, δίνει μια συγκεκριμένη καταγραφή των διδασκαλιών που σχετίζονται με αυτό το είδος της μελέτης.

«Ο Δόκιμος οφείλει να προσέχει ιδιαίτερα τα μικρογεγονότα: διότι απέναντι στα ασήμαντα περιστατικά ο άνθρωπος είναι νωθρός και δεν καταβάλλει προσπάθεια να προσποιηθεί, οπότε και δρα αποκλειστικά σύμφωνα με την πραγματική του ιδιοσυγκρασία. Τίποτε δεν είναι τόσο σημαντικό για τους Ανωτέρους ως προς την προαγωγή ενός υποψηφίου, όσο οι λεπτομερείς αναφορές αυτού του είδους, διότι ο υποψήφιος, εάν προαχθεί, θα δραστηριοποιηθεί σε μια ενεργή θέση, οπότε αποκλειστικά με βάση τέτοιου είδους πληροφορίες μπορούν οι Ανώτεροι να κρίνουν την καταλληλότητά του. Αυτές οι χαρακτηριστικές αναφορές δεν έχουν σκοπό τη διδασκαλία των Ανωτέρων, οι οποίοι είναι άνθρωποι με μακρόχρονη εμπειρία και εξοικειωμένοι με αυτού του είδους την ενασχόληση. Όμως πληροφορούν το Τάγμα σχετικά με τα χαρίσματα και το βάθος της γνώσης του νεαρού μέλους. Η επιστημονική κατάρτιση, μέσα από συστηματοποιημένους συσχετισμούς, αρχίζει συντομότατα να μεταδίδεται και μπορεί γενικώς να επιτευχθεί πληρέστατα μέσω των βιβλίων που συνιστώνται στον Δόκιμο και να αποκτηθεί στα δημόσια σεμινάρια διδασκαλίας. Όμως η επίγνωση της προσωπικότητας είναι πιο πολυσχιδής και πιο εκλεπτυσμένη. Δεν διδάσκεται σε κανένα κολέγιο, συνεπώς απαιτείται περισσότερος χρόνος για την απόκτησή της. Εξάλλου, η επιμελής και μακρόχρονη μελέτη των ανθρώπων καθιστά ικανό τον κάτοχο τέτοιας γνώσης να υποκρίνεται απένα-

> ντι σε άλλους και μέσω της επίγνωσης της προσωπικότητάς τους να επηρεάζει τη συμπεριφορά τους. Για τους παραπάνω λόγους, η μελέτη τούτη συνεχίζεται και οι συγκεκριμένες αναφορές ζητούνται καθ' όλη τη διάρκεια της πορείας μέσα στο Τάγμα, ενώ η προσήλωση σε αυτές συνιστάται ως το μοναδικό μέσον για την προαγωγή. Οι όποιες παρατηρήσεις σχετικά με τη Φυσιογνωμική μέσα σε αυτές τις αφηγήσεις θεωρούνται σημαντικής αξίας».

Μέχρι εδώ κύριε Κοσάντεϊ.

Καθ' όλη τη διάρκεια τούτης της μαθητείας, η οποία μπορεί να διαρκέσει ένα, δύο ή τρία έτη, ο Δόκιμος δεν γνωρίζει κανένα πρόσωπο που να ανήκει στο Τάγμα πέρα από τον διδάσκαλό του, με τον οποίο έχει συχνές συναντήσεις, μαζί με άλλους Minervals. Μέσα από αυτές τις συζητήσεις μαθαίνει για τη σπουδαιότητα του Τάγματος και τις ευκαιρίες που θα έχει μετέπειτα ως προς την απόκτηση κρυφής γνώσης. Οι ασχολίες των αγνώστων σε εκείνον Ανωτέρων του τον κάνουν να διατηρεί υψηλότατες προσδοκίες σε σχέση με τις ικανότητες και την αξία τους. Καθοδηγείται έτσι ώστε να στοχεύει στην εξομοίωση με εκείνους μέσω της βαθμιαίας εκρίζωσης όλων εκείνων των προλήψεων ή προκαταλήψεων που εμπόδιζαν προηγουμένως την προσωπική του εξέλιξη· και υποβοηθάται σε τούτην την προσπάθεια καλούμενος να αλληλογραφήσει με εκείνους. Μπορεί να επικοινωνήσει με τον Επαρχιακό Ανώτερό του, απευθύνοντας την επιστολή του με τον χαρακτηρισμό *Soli,* ή στον Επικεφαλής, με τον χαρακτηρισμό *Primo*, ή γενικά στους Ανωτέρους του, ως *Quibus licet*. Σε αυτές τις επιστολές μπορεί να αναφέρει οτιδήποτε θεωρεί ότι θα συντελέσει θετικά στην πρόοδο του Τάγματος· μπορεί να ενημερώσει τους Α-

νωτέρους ως προς το πώς του συμπεριφέρεται ο διδάσκαλός του· αν είναι επιμελής ή αμελής, επιεικής ή άτεγκτος. Επιβάλλεται στους Ανώτερους, από τα ισχυρότερα κίνητρα, να μεταβιβάσουν αυτές τις επιστολές οπουδήποτε και αν απευθύνονται. Κανείς εκτός από τον Επικεφαλής και το Συμβούλιο δεν γνωρίζει την κατάληξη όλων αυτών· επιβάλλεται επίσης να παραμείνουν εκείνοι αλλά και οι διαδικασίες που ακολουθούν άγνωστοι σε όλους.

Εάν περάσουν τρία χρόνια Μαθητείας χωρίς περαιτέρω ειδοποίηση, ο Minerval δεν πρέπει να περιμένει προαγωγή· έχει κριθεί ακατάλληλος και παραμένει Ελευθεροτέκτων της υψηλότερης βαθμίδας. Αυτό ονομάζεται *Sta bene* (*καλώς*).

Εάν όμως οι Ανώτεροί του τον κρίνουν ευνοϊκότερα, μετακινείται από το ευρύτερο σώμα των Ελευθεροτεκτόνων και προάγεται σε *Illuminatus Minor*. Όταν κληθεί σε σύσκεψη για τον σκοπό αυτό, του αναγγέλεται με μεγάλη σοβαρότητα ότι:

> «Είναι μάταιο να ελπίζει στην απόκτηση γνώσεως αποκλειστικά μέσω της συστηματικής διδασκαλίας· γι' αυτού του είδους τη διδασκαλία, οι Ανώτεροι δεν ευκαιρούν. Το καθήκον τους δεν έγκειται στη δημιουργία διανοουμένων, αλλά δραστήριων ανδρών τους οποίους πρέπει *αμέσως* να θέσουν στις υπηρεσίες του Τάγματος. Οφείλει συνεπώς να καλλιεργήσει τη σοφία και την ικανότητά του βασισμένος εξ ολοκλήρου στην ανάπτυξη και εξάσκηση των χαρισμάτων του. Οι Ανώτεροί του έχουν ήδη ανακαλύψει ποια είναι αυτά και γνωρίζουν τι υπηρεσίες είναι ικανός να προσφέρει στο Τάγμα, υπό την προϋπόθεση ότι ο ίδιος συναινεί ένθερμα να θέσει εαυτόν σε μια τόσο τιμητική

υπηρεσία. Εκείνοι θα τον βοηθήσουν να ενεργοποιήσει τα χαρίσματά του και θα τον τοποθετήσουν σε χώρους που θα είναι οι καταλληλότεροι για την εξάσκησή τους, ώστε να είναι *εγγυημένη* η επιτυχία του. Έως τώρα ήταν ένας απλός σπουδαστής, αλλά το πρώτο του βήμα περαιτέρω τον τοποθετεί μέσα στη δράση· συνεπώς, οφείλει πλέον να θεωρεί εαυτόν ως όργανο στα χέρια των Ανωτέρων του, το οποίο πρόκειται να χρησιμοποιηθεί για τους ευγενέστερους σκοπούς».

Ο σκοπός του Τάγματος τού αναλύεται πλέον λεπτομερέστερα. Είναι, με μία φράση, «το να καταστεί η ανθρώπινη φυλή, χωρίς καμία εθνική, κοινωνική ή επαγγελματική διάκριση, μια σωστή, ευτυχισμένη οικογένεια». Απέναντι σε αυτόν τον σκοπό, τον εμφανώς εφικτό, «κάθε ασήμαντη άποψη πρέπει να υποχωρεί. Αυτό μπορεί κάποιες φορές να απαιτεί θυσίες τις οποίες κανένας άνθρωπος ως μονάδα δεν έχει τη δύναμη να πραγματοποιήσει· οι ίδιες όμως ελαφραίνουν και μετατρέπονται σε πηγή αγνής απόλαυσης όταν υποστηρίζονται και ενθαρρύνονται από την επιδοκιμασία και τη συνεργασία των συνασπισμένων γνωστικών και συνετών, όπως είναι οι Ανώτεροι του Τάγματος». Εάν ο υποψήφιος, εξημμένος από τη σαγηνευτική εικόνα της πιθανής ευτυχίας μιας αγνής Κοινωνίας, δηλώσει ότι αντιλαμβάνεται την ιδιαιτερότητα τούτης της διαδικασίας και παρά το γεγονός αυτό επιθυμεί ακόμη να γίνει μέλος του Τάγματος, τότε του ζητείται να υπογράψει την ακόλουθη δέσμευση.

«Εγώ, ο Ν. Ν. διακηρύσσω ενώπιον υμών, των σεβασμίων Εκπροσώπων του αξιοσέβαστου Τάγματος στο οποίο επιθυμώ να γίνω δεκτός, ότι αναγνωρίζω τη φυσική μου αδυναμία και ανικανότητα και ότι εγώ, με

όλα μου τα περιουσιακά στοιχεία, την κοινωνική θέση, τις διακρίσεις και τους τίτλους που κατέχω στην κοινωνία των πολιτών, δεν είμαι, κατά βάθος, παρά μόνον ένας άνθρωπος· μπορώ να απολαύσω όλα τα παραπάνω μόνο μέσω των συνανθρώπων μου, όπως και μέσω αυτών μπορώ να τα χάσω. Η επιδοκιμασία και υπόληψη των συνανθρώπων μου είναι απολύτως απαραίτητα και οφείλω να προσπαθήσω να τα συντηρήσω μέσω όλων των ικανοτήτων μου. Αυτές δεν θα τις χρησιμοποιήσω ποτέ για να ζημιώσω το οικουμενικό καλό, αλλά θα αντισταθώ, με όλο μου το σθένος, στους εχθρούς της ανθρώπινης φυλής και της κοινωνίας των πολιτών. Θα αδράξω κάθε ευκαιρία διάσωσης της ανθρωπότητος, διευρύνοντας την αντίληψη και την αφοσίωσή μου και μεταδίδοντας όλη τη σημαντική γνώση, όπως η σύνεση και τα θεσπίσματα του Τάγματος αυτού απαιτούν από εμένα. Δεσμεύομαι με αιώνια σιωπή και ακλόνητη πίστη και υποταγή στο Τάγμα, στα πρόσωπα των Ανωτέρων μου· με εμπιστοσύνη, εγκαταλείπω πλήρως την προσωπική μου κρίση, την ίδια μου τη βούληση και κάθε στενόμυαλη χρήση της ισχύος και της επιρροής μου. Δεσμεύομαι να θεωρώ το όφελος του Τάγματος δικό μου όφελος και είμαι έτοιμος να το υπηρετήσω με την περιουσία, την τιμή και το αίμα μου. Εάν ποτέ, λόγω παράλειψης, αμέλειας, πάθους ή ακολασίας, συμπεριφερθώ με τρόπο που αντιτίθεται σε αυτό το όφελος του Τάγματος, θα υποβληθώ σε οποιαδήποτε επίκριση ή τιμωρία πρόκειται να μου επιβάλουν οι Ανώτεροί μου. Οι φίλοι και οι εχθροί του Τάγματος θα είναι δικοί μου φίλοι και εχθροί· και με σεβασμό απέναντι στους μεν και τους δε, θα συμπεριφέρομαι όπως μου

υποδεικνύει το Τάγμα και είμαι έτοιμος, με κάθε έννομο τρόπο, να αφιερωθώ στη διεύρυνση και προώθησή του και σε αυτό το σημείο ακριβώς να επενδύσω όλες μου τις ικανότητες. Υπόσχομαι και διακηρύσσω όλα τα παραπάνω, χωρίς ανομολόγητες επιφυλάξεις, συμφώνως με τις προθέσεις του Κύκλου που απαιτεί από εμένα τούτη τη δέσμευση. Αυτό το κάνω ως είμαι και ως ελπίζω ότι θα παραμείνω ένας Έντιμος Άνδρας».

Ένα γυμνό σπαθί προτείνεται τότε στο στήθος του και εκείνος ερωτάται: Θα υπακούς στις προσταγές των Ανωτέρων σου; Απειλείται με αναπότρεπτη εκδίκηση, απέναντι στην οποία κανένας άρχων δεν θα μπορεί να τον υπερασπιστεί, εάν ποτέ προδώσει το Τάγμα. Κατόπιν, ερωτάται: 1) Ποιον σκοπό επιθυμεί εκείνος να έχει το Τάγμα; 2) Ποια μέσα θα επέλεγε προκειμένου να προωθήσει αυτόν τον σκοπό; 3) Ποιον επιθυμεί να κρατήσει εκτός Τάγματος; 4) Ποια θέματα επιθυμεί να μη συζητώνται μέσα σε αυτό;

Ο υποψήφιός μας είναι πλέον ILLUMINATUS MINOR. Δεν χρειάζεται να περιγράψουμε τη μασκαράτα της τελετής υποδοχής· αρκεί να πούμε ότι μοιάζει περίπου με εκείνη του *Τέκτονα Ιππότη του Ηλίου*, η οποία είναι γνωστή σε όλους όσους έχουν γνώσεις γύρω από τον Τεκτονισμό. Η προπαρασκευαστική ομιλία μύησης του Βάισχαουπτ είναι ένα έργο άρτιας σύνθεσης, είτε θεωρηθεί ως επιχειρηματολογική (με θέματα τα οποία πράγματι είναι ασήμαντα και πομπώδη), είτε ως δείγμα του είδους εκείνου της δημηγορίας που τόσο συνήθιζαν ο Λιβάνιος[1] και οι λοιποί Σοφιστές, και δίνει μια

1. Ο Λιβάνιος (314-394 μ.Χ.) ήταν ελληνόφωνος διδάσκαλος της ρητορικής, καλλιεργημένος εθνικός της σχολής των Σοφιστών, την εποχή που η Ρω-

καθαρή και σαγηνευτική περιγραφή του δεδηλωμένου σκοπού του Τάγματος.

Ο *Illuminatus Minor* μαθαίνει πολύ περισσότερα γύρω από το Τάγμα αλλά μέσα από δείγματα που του παρέχονται με φειδώ, από τον ίδιο διδάσκαλο. Το έργο έχει πλέον γίνει πιο πολύπλοκο και δύσκολο. Το βασικότερο κομμάτι του είναι η εκρίζωση των προκαταλήψεων γύρω από την πολιτική και τη θρησκεία· και ο Βάισχαουπτ έχει επιδείξει μεγάλη επιδεξιότητα στις μεθόδους που επιστράτευσε. Τα πρώτα θέματα συζήτησης δεν ήταν τα πιο επιζήμια, αλλά τα πιο εύκολα αντικρούσιμα, ούτως ώστε ο μαθητής να συνηθίζει την αίσθηση της νίκης· και ο σεβασμός του και για τα δύο είδη των συστημάτων μειώνεται όταν αποκαλύπτει ότι αυτά εμπεριείχαν ιδέες που δύσκολα μπορεί κανείς να υπερασπιστεί. Οι τελετές στις Εκλεκτικές Στοές του Τεκτονισμού και οι δημόσιες ομιλίες των Αδελφών Ρητόρων ξεχείλιζαν από τις τολμηρότερες απόψεις σχετικά με την πολιτική αλλά και τη θρησκεία. Ο διαφωτισμός και ο θρίαμβος της λογικής αποτελούσαν την πυξίδα της χώρας για αρκετό καιρό και κάθε θεσμός, πολιτικός και κοινωνικός, ήταν αντικείμενο της πλέον αχαλίνωτης επίκρισης. Πάνω από όλα, ο Κοσμοπολιτισμός, ο οποίος είχε εισαχθεί από τη Γαλλία, όπου αποτελούσε το πλέον αγαπητό θέμα των ενθουσιωδών οικονομολόγων, είχε πια γίνει κύριο θέμα συζήτησης σε όλους τους κύκλους των καλλιεργημένων ανδρών. Επρόκειτο για ένα

μαϊκή αυτοκρατορία γινόταν επιθετικά χριστιανική και έκαιγε δημόσια την κληρονομιά της και έκλεινε τις ακαδημίες της. Πριν την εξορία του στη Νικομήδεια, ήταν φίλος του αυτοκράτορα Ιουλιανού και χρησιμοποιούσε την τέχνη του στη ρητορική για την προάσπιση ιδιωτικών και πολιτικών υποθέσεων. Στους μαθητές του συγκαταλέγονται ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος, ο Βασίλειος, επίσκοπος Καισαρείας, και ο ιστορικός Αμμιανός Μαρκελλίνος. Γνωστότερο έργο του είναι το *Περί των Ιερών* (Σ.τ.Μ).

θέμα άνετης και ευχάριστης ομιλίας· και οι Literati (Λόγιοι) έβρισκαν σε αυτό ένα θέμα θαυμαστά κατάλληλο για να επιδείξουν τα ταλέντα τους και ένιωθαν βαθιά ικανοποίηση με τους ευκατάστατους νεαρούς, τα μυαλά των οποίων, ανύποπτα μέχρι τούδε και γενναιόδωρα, εμπνέονταν με τις λαμπρές προοπτικές της οικουμενικής και απτής ευτυχίας που ανοίγονταν μπροστά τους. Και οι μαθητευόμενοι των Illuminati εξάπτονταν ακόμη περισσότερο με τη σκέψη ότι εκείνοι θα αποτελούσαν τα ευτυχή όργανα για την επίτευξη αυτών των στόχων. Και παρότι οι έννοιες της οικουμενικής ελευθερίας και ισότητος, ως απαράγραπτα δικαιώματα του ανθρώπου, μπορεί πολλές φορές να τρόμαζαν τους κατέχοντες το πλεονέκτημα του πλούτου, υπήρχαν χιλιάδες νεότερα παιδιά και χαρισματικοί άνδρες χωρίς περιουσία, για τους οποίους αυτές οι έννοιες ήταν ευάρεστες. Και οφείλουμε να τονίσουμε ιδιαιτέρως ότι οι μαθητές, πλέον, ήταν μια ομάδα επιλεγμένων υπηκόων, των οποίων οι προσωπικότητες και οι ιδιαίτερες προκαταλήψεις είχαν αποκαλυφθεί μέσα από τη συμπεριφορά τους κατά τη διάρκεια της μαθητείας τους ως Minervals. Επρόκειτο συνεπώς για άτομα τα οποία, κατά πάσα πιθανότητα, δεν θα δείλιαζαν απέναντι σε ιδιαίτερα φιλελεύθερες απόψεις. Θα μπορούσαμε να περιμένουμε μάλλον μια κλίση προς ιδέες οι οποίες καταργούσαν ορισμένους περιορισμούς που άλλοτε τους εμπόδιζαν να παραδοθούν στα νεανικά τους πάθη. Οι διδάσκαλοί τους, οι οποίοι με αυτόν τον τρόπο απήλλασσαν το πνεύμα τους από πολλές ανησυχητικές σκέψεις, όφειλαν να παρουσιαστούν ως άνδρες ανώτερης ευφυΐας. Επρόκειτο για μια ιδέα που τους εμφυσείτο πολύ προσεκτικά· και οι ίδιοι δεν μπορούσαν με κανέναν τρόπο να την αμφισβητήσουν: διότι πέρα από τον Μέντορά τους, δεν γνώριζαν άλλους· γνώριζαν την ύπαρξη Ανωτέρων που κατείχαν διαφορετικούς βαθμούς, αλλά ποτέ

δεν τους συναντούσαν· και διατηρείτο η ίδια μέθοδος διδασκαλίας που εφαρμοζόταν κατά τη διάρκεια της μαθητείας τους. Τους αποκαλύπτονταν περισσότερες λεπτομέρειες γύρω από το Τάγμα με αργό ρυθμό και διδάσκονταν ότι οι Ανώτεροί τους ήταν άνδρες που κατείχαν ξεχωριστά χαρίσματα και ήταν Ανώτεροι γι' αυτόν τον λόγο και μόνον. Διδάσκονταν ότι οι σπουδαίες ευκαιρίες τις οποίες είχαν οι Ανώτεροι για παρατήρηση και η συνήθεια τού να απασχολούν διαρκώς το πνεύμα τους με τους σπουδαίους στόχους του Τάγματος είχαν διευρύνει την αντίληψή τους πολύ περισσότερο από τα στενά όρια των εθνών και των βασιλείων, τα οποία ήλπιζαν ότι κάποτε θα συνασπιστούν σε μια ευρύτερη Κοινωνία, όπου η υπόληψη θα σχετίζεται αποκλειστικά με τα χαρίσματα και την αξία και η υπεροχή αυτών θα συνοδεύεται σταθερά από όλες τις απολαβές της επιρροής και της ισχύος. Και τους βεβαίωναν ότι θα γνωρίζονταν σιγά-σιγά με αυτές τις σπουδαίες και σεβάσμιες Προσωπικότητες, καθώς θα ανέρχονταν στο Τάγμα. Ως απόδειξη αυτού, τους σύστησαν σε έναν ή δύο Ανωτέρους και σε ορισμένους Illuminati του ίδιου βαθμού. Επίσης, προκειμένου να τονώσουν τον ζήλο τους, τους έχριζαν πλέον διδασκάλους ενός ή δύο Minervals και τους ζητούσαν να αναφέρουν την πρόοδό τους στους Ανωτέρους τους. Τους δινόταν να καταλάβουν ότι τίποτα δεν θα αποτελούσε καλύτερη σύσταση για εκείνους από την επιτυχία με την οποία θα εκτελούσαν το συγκεκριμένο έργο. Θα ήταν η καλύτερη απόδειξη της χρησιμότητάς τους στα σπουδαία σχέδια του Τάγματος.

Τα φρικτά αποτελέσματα της επικρατούσας δεισιδαιμονίας, ακόμη και οποιασδήποτε ιδιάζουσας θρησκευτικής προκατάληψης, τους εμφυσώνται εντατικά πλέον και η αντίληψη των μαθητών γύρω από αυτά τα θέματα υπολογίζεται μέσω ερωτήσεων στις οποίες καλούνται, από καιρού εις

καιρόν, να απαντήσουν. Αυτά τα θέματα συζητώνται με λεπτότητα και προσοχή, ώστε να μη θορυβηθούν οι πιο συνεσταλμένοι. Παρομοίως, τα πολιτικής φύσεως δόγματα του Τάγματος τούς εμφυσώνται με τη μέγιστη προσοχή. Αφού εξαφθεί το πνεύμα του μαθητή από τις εικόνες της οικουμενικής ευτυχίας και αφού πεισθεί ότι είναι δυνατό να ενωθούν όλοι οι κάτοικοι της γης σε μια μεγάλη κοινωνία και αφού γίνει σαφές, στο μέτρο που κάτι τέτοιο ικανοποιεί τον μαθητή, ότι μεγάλο μέρος τούτης της ευτυχίας κατακτάται μέσα από την κατάργηση εθνικών διακρίσεων και εχθροτήτων, συχνά δεν απαιτείται σκληρή προσπάθεια ώστε να φθάσει στο σημείο να πιστέψει ότι ο πατριωτισμός είναι ένα μονοπωλιακό, στενόμυαλο φρόνημα το οποίο είναι επίσης ασύμβατο με τις ευρύτερες θέσεις του Τάγματος, ήτοι τη συνένωση ολόκληρης της ανθρώπινης φυλής σε μία μεγάλη και ευτυχισμένη κοινωνία. Οι Μονάρχες αποτελούν κύριο χαρακτηριστικό εθνικής διακρίσεως. Συνεπώς, οι Μονάρχες μπορούν με ασφάλεια πλέον να παρουσιάζονται ως περιττοί. Εάν ισχύει αυτό, η πίστη στους Μονάρχες χάνει μεγάλο μέρος του ιερού χαρακτήρα της· και η τόσο συχνή υποστήριξή της στις δημόσιες πολιτικές συζητήσεις μπορεί πλέον εύκολα να φανεί τεχνηέντως ως μία ιδιοτελής κίνηση των κυβερνητών, μέσω της οποίας έχουν τη δυνατότητα να υποδουλώνουν ευκολότερα τον λαό· και έτσι, μπορεί τελικώς να φανεί ότι η θρησκεία, η αγάπη για την ιδιαίτερη πατρίδα μας και η πίστη στον Μονάρχη μας είναι πράγματα στα οποία θα έπρεπε να αντισταθούμε, εάν, μέσα από αυτές τις μεροληπτικές και στενές αντιλήψεις, παρεμποδίζουμε την επίτευξη εκείνης της Οικουμενικής ευδαιμονίας η οποία προτάσσεται διαρκώς ως κύριος στόχος του Τάγματος. Υπό αυτό το πρίσμα ακριβώς μπορούν πλέον να εξηγηθούν οι όροι της αφοσίωσης στο Τάγμα, οι οποίοι εμπεριέχονται στον

όρκο της μύησης. Το κύρος των κυβερνητικών δυνάμεων παρουσιάζεται συνεπώς σαν να έχει μικρότερη ηθική βαρύτητα από εκείνη του Τάγματος.

> «Οι δυνάμεις αυτές είναι δεσποτικές, όταν δεν συμπεριφέρονται σύμφωνα με τις αρχές του (τάγματος)· και είναι συνεπώς δικό μας καθήκον να τις περιβάλλουμε με τα μέλη του, ούτως ώστε οι βέβηλοι να μην έχουν πρόσβαση σε αυτές. Με αυτόν τον τρόπο μπορούμε να προωθήσουμε τα συμφέροντά του δυναμικότατα. Εάν οποιοδήποτε πρόσωπο είναι περισσότερο διατεθειμένο να υπακούει στους Μονάρχες παρά στο Τάγμα, δεν είναι κατάλληλο γι' αυτό και δεν επιτρέπεται να ανέλθει ψηλότερα. Οφείλουμε να κάνουμε ό,τι είναι δυνατό προκειμένου να επιτύχουμε την προαγωγή των Illuminati σε όλα τα σημαντικά πολιτικά αξιώματα».

Συνεπώς, το Τάγμα αγωνίστηκε γι' αυτόν τον σκοπό με μεγάλο ζήλο και επιτυχία. Ανακαλύφθηκαν επιστολές στις οποίες αποκαλύπτεται ότι, μέσω της επιρροής τους, ένα από τα σημαντικότερα εκκλησιαστικά αξιώματα καλύφθηκε σε αντίθεση με το δικαίωμα ψήφου και την εξουσία του Αρχιεπισκόπου του Σπάιρ, ο οποίος παρουσιάζεται στα κείμενα αυτά ως ένας τυραννικός και προκατειλημμένος ιερέας. Κατόρθωσαν τεχνηέντως να διορίσουν τα Μέλη τους ως εκπαιδευτές εξεχόντων νέων. Ένας από αυτούς, ο Βαρώνος Λόιχτφενρινγκ ανέλαβε έναν νεαρό πρίγκιπα χωρίς αμοιβή. Κατάφεραν να εισβάλουν ύπουλα σε όλες τις δημόσιες υπηρεσίες και ιδιαιτέρως στα δικαστήρια. Παρομοίως, οι θέσεις στο Πανεπιστήμιο του Ίνγκολσταt ήταν (πλην δύο εξαιρέσεων μόνον) κατειλημμένες από Illuminati.

«Οι Κυβερνήτες που αποτελούν μέλη θα πρέπει να ανεβαίνουν στην ιεραρχία του Τάγματος ομαλά, λαμβάνοντας υπ' όψιν την ευγενή φύση του απώτερου σκοπού του και τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί. Μπορεί να ειπωθεί ότι ο σκοπός του είναι ο έλεγχος της τυραννίας των μοναρχών, των ευγενών και των ιερέων και η καθιέρωση μιας οικουμενικής ισότητας ως προς την κοινωνική θέση και την πίστη».

Ο μαθητής πληροφορείται τώρα «ότι μια πίστη τέτοιου είδους είναι μέρος του Τάγματος, αποτελεί την τελειοποίηση του Χριστιανισμού και θα του μεταδοθεί εν ευθέτω χρόνω».

Οι παραπάνω καθώς και άλλες αρχές και δόγματα του Τάγματος μεταδίδονται εν μέρει μέσω της προφορικής διδασκαλίας του Μέντορος, εν μέρει μέσω συγγραμμάτων τα οποία πρέπει να επιστρέφονται με τυπικότητα και εν μέρει κατά τη διάρκεια της μελέτης του μαθητή στην οικία του Μέντορος (χωρίς όμως να κρατά σημειώσεις), με τον ρυθμό που εκείνος καθορίζει. Τα δοκίμια του μαθητή πρέπει να περιέχουν απόψεις πάνω σε αυτά τα θέματα καθώς και αφηγήσεις και περιγραφές υπαρκτών προσώπων· και αυτά θα πρέπει να εξακολουθήσουν να παραδίδονται με ζήλο, ως βασική μέθοδος προαγωγής. Όλα τα παραπάνω συμβαίνουν ενώ ο μαθητής συναναστρέφεται μόνον τον Μέντορά του, τους Minervals και ελάχιστους άλλους που έχουν ίδιο βαθμό με εκείνον. Οποιαδήποτε αναφορά στους βαθμούς ή σε άλλες υποθέσεις του Τάγματος πρέπει να αποφεύγεται επιμελώς, ακόμα και στις συσκέψεις με άλλα Μέλη:

«Διότι το Τάγμα επιθυμεί να παραμείνει μυστικό και να εκτελεί το έργο του σιωπηρά· διότι με αυτόν τον

τρόπο οχυρώνεται αποτελεσματικότερα απέναντι στην καταπίεση των κυβερνητικών δυνάμεων και επειδή τούτη η μυστικότης καθιστά την όλη υπόθεση ελκυστικότερη».

Η σύντομη τούτη περιγραφή της *Περιόδου Μαθητείας* και της χαμηλότερης βαθμίδας των Illuminati είναι ό,τι καταφέραμε να αποκομίσουμε από τον ίδιο τον κ. Βάισχαουπτ. Στοιχεία σχετικά με τους υψηλότερους βαθμούς δεν δημοσιοποιήθηκαν από εκείνον. Πολλά σημεία φαίνονται ύποπτα και ασφαλώς είναι ανοικτά σε διάφορες τροποποιήσεις και μπορούν κάλλιστα να ωθηθούν σε πολύ επικίνδυνα άκρα. Οι αναφορές που δόθηκαν από τους τέσσερις καθηγητές επιβεβαιώνουν αυτές τις υποψίες. Δηλώνουν ενόρκως ότι εκφράζουν όλες αυτές τις κατηγορίες σύμφωνα με τα όσα άκουσαν στις Συνεδριάσεις και με όσα γνώριζαν γύρω από τους Υψηλότερους Βαθμούς.

Όμως, από τη στιγμή που ο Εκλέκτωρ επέβαλε κατασταλτικά μέτρα, έγιναν αποκαλύψεις οι οποίες ρίχνουν άπλετο φως στην υπόθεση. Ένας μεγάλος αριθμός αυθεντικών εγγράφων και επιστολών ανακαλύφθηκε μετά από έρευνα στην οικία κάποιου Τσβακ (ενός Μέλους), το 1786. Το επόμενο έτος, ένας πολύ μεγαλύτερος αριθμός εγγράφων βρέθηκε στην οικία του Βαρώνου Μπάσους· και λίγο αργότερα ο Βαρώνος Κνίγκε, το πιο δραστήριο Μέλος μετά τον Βάισχαουπτ, δημοσίευσε μια αναφορά γύρω από ορισμένους από τους υψηλότερους βαθμούς, οι οποίοι είχαν διαμορφωθεί από τον ίδιο. Αρκετό καιρό αργότερα, δημοσιεύτηκαν τα *Neueste Arbeitung des Spartacus und Philo in der Illuminaten Orden* (Νεωτέρα Εργασία υπό Σπαρτάκου και Φίλωνος στα Τάγματα των Illuminati) και *Hohere Graden des Illum. Ordens* (Υψηλοί Βαθμοί των Ταγμάτων των Illumina-

ti). Αυτά τα δύο έργα καταγράφουν ολόκληρο το μυστικό καταστατικό του Τάγματος, τους ποικίλους βαθμούς, τον τρόπο που κατακτώνται, τις οδηγίες προς νεοσύλλεκτους και μια ανάλυση της σχέσης του Τάγματος με τον Ελευθεροτεκτονισμό, καθώς και μια ιστορική αναδρομή με σχόλια. Θα παραθέσουμε ορισμένα αποσπάσματα από κάποια σημεία, ακριβώς όπως δημοσιεύτηκαν.

Ο Βάισχαουπτ ίδρυσε το Τάγμα το 1776. Το 1778, ο αριθμός των μελών είχε αυξηθεί σημαντικά και το Τάγμα είχε πια εδραιωθεί. Τα Μέλη έπαιρναν αρχαία ονόματα. Έτσι, ο Βάισχαουπτ ονομάστηκε Σπάρτακος, από τον άνδρα που ηγήθηκε της εξέγερσης των σκλάβων, η οποία, στα χρόνια της Πομπηίας, έθεσε τη Ρώμη υπό το κράτος του τρόμου και της αναστάτωσης για τρία χρόνια. Ο Τσβακ ονομάστηκε Κάτων. Ο Κνίγκε ήταν ο Φίλων. Ο Μπάσους ήταν ο Αννίβας. Ο Χέρτελ ήταν ο Μάριος. Ο Μαρκήσιος Κοντάντσα ήταν ο Διομήδης. Ο Νικολάι, ένας διαπρεπής και μορφωμένος έμπορος βιβλίων στο Βερολίνο και συγγραφέας αρκετών φημισμένων έργων, πήρε το όνομα του Λουκιανού, του παθιασμένου πολέμιου των θρησκειών. Ένας άλλος ήταν ο Μωάμεθ κ.ο.κ. Είναι αξιοσημείωτο το ότι, εκτός του Κάτωνος και του Σωκράτη, δεν έχουμε άλλο όνομα αρχαίου που να είχε διαπρέψει ως δάσκαλος και πρότυπο αρετής. Αντιθέτως, διαφαίνεται μια προτίμηση προς τις προσωπικότητες των ελεύθερων στοχαστών και των ανυπότακτων πνευμάτων της αρχαιότητος. Τοιουτοτρόπως έδωσαν αρχαία ονόματα στις πόλεις και τις χώρες της Ευρώπης· το Μόναχο ήταν η Αθήνα, η Βιέννη ήταν η Ρώμη κ.ο.κ.

Σπάρτακος προς Κάτωνα, 6 Φεβρουαρίου 1778

«*Mon but est de faire valoir la raison*[1]. Δευτερεύων στόχος μου θα είναι να αγωνιστώ ώστε να έχουμε ασφάλεια, υποστήριξη σε περίπτωση συμφοράς και έξωθεν βοήθεια. Συνεπώς, θα προωθήσω την καλλιέργεια της επιστήμης, ιδίως των επιστημών εκείνων που ενδέχεται να έχουν επιρροή στην υποδοχή μας από τον κόσμο και να βοηθήσουν στην απαλοιφή των εμποδίων στην πορεία μας. Οφείλουμε να παλέψουμε με τη σχολαστικότητα, τη μισαλλοδοξία, με κληρικούς και πολιτικούς και πάνω απ' όλα με άρχοντες και ιερείς που μας εμποδίζουν. Οι άνθρωποι είναι ακατάλληλοι στην παρούσα μορφή τους και πρέπει να διαμορφωθούν κατάλληλα· η κάθε τάξη θα πρέπει να αποτελεί μια μαθησιακή δοκιμασία για την επόμενη. Τούτη η διαδικασία θα είναι κουραστική, διότι είναι παράτολμη. Στις τελευταίες τάξεις, προτείνω ακαδημίες υπό τη διεύθυνση του Τάγματος. Αυτό θα μας εξασφαλίσει την υποστήριξη των Literati. Η επιστήμη θα είναι σε τούτην την περίπτωση το θέλγητρο. Μόνον εκείνοι που επιβεβαιωμένα αποτελούν κατάλληλους υπήκοους θα επιλέγονται από τις κατώτερες τάξεις για τα ανώτερα μυστήρια, τα οποία εμπεριέχουν τις βασικές αρχές και τα μέσα για την επίτευξη ενός ευτυχισμένου βίου. Κανένας θρησκευόμενος δεν επιτρέπεται, σε καμία περίπτωση, να γίνει δεκτός σε αυτά διότι εδώ εργαζόμαστε επάνω στην αποκάλυψη και εκρίζωση της δεισιδαιμονίας και των

1. Στόχος μου είναι να προσδώσω αξία στη λογική (γαλλικά στο πρωτότυπο) (Σ.τ.Μ).

προκαταλήψεων. Η διδασκαλία θα διεξάγεται με τέτοιον τρόπο, ώστε ο κάθε ένας θα αποκαλύπτει εκείνο που πιστεύει ότι κρύβει μέσα του, ποιες είναι οι κυρίαρχες τάσεις και τα πάθη του και πόσο έχει εξελιχθεί η αυτοκυριαρχία του. Αυτό θα καλύπτει τις ανάγκες της εξομολόγησης αμαρτιών. Και συγκεκριμένα, κάθε άτομο θα γίνει κατάσκοπος όλων όσων βρίσκονται στο περιβάλλον του. Τίποτε δεν θα διαφεύγει από την αντίληψή μας· με αυτούς τους τρόπους θα μπορούμε εύκολα να ανακαλύπτουμε ποιοι απολαμβάνουν και δέχονται με ευχαρίστηση τα ιδιαίτερα πολιτικά δόγματα και τις θρησκευτικές αντιλήψεις που τους παρουσιάζονται· και, στο τέλος, μόνον οι άξιοι εμπιστοσύνης θα μπορούν να συμμετέχουν στα αξιώματα και το πολιτικό σώμα του Τάγματος. Σε ένα συμβούλιο αποτελούμενο από τέτοια μέλη, θα εργαστούμε με σκοπό την ανακάλυψη των τρόπων με τους οποίους βαθμηδόν θα απομακρύνουμε τους εχθρούς της λογικής και της ανθρωπότητας από τον κόσμο, αλλά και θα οδηγήσουμε στην εγκαθίδρυση μιας ιδιαίτερης ηθικής και πίστης που θα είναι εναρμονισμένη με τη σπουδαία Κοινωνία της Ανθρωπότητας.

»Ωστόσο αυτό είναι ένα πολύπλοκο σχέδιο το οποίο απαιτεί απόλυτη προσήλωση. Οι εύθικτοι θα κινητοποιηθούν μόλις έρθουν αντιμέτωποι με θρησκευτικές ή πολιτικές καινοτομίες· και οφείλουμε να τους προετοιμάσουμε για κάτι τέτοιο. Οφείλουμε να φανούμε ιδιαιτέρως προσεκτικοί ως προς τα βιβλία τα οποία συνιστούμε· θα περιοριστώ αρχικά στους ηθικολόγους και τους μετριοπαθείς ιστορικούς. Αυτό θα προετοιμάσει το έδαφος για μια ήρεμη υποδοχή, στις α-

νώτερες τάξεις, τολμηρότερων έργων, όπως του Ρομπινέ[1] το *Systeme de la Nature* (Σύστημα της Φύσεως), *Politique Naturelle* (Φυσική Πολιτική), *Philosophie de la Nature* (Φιλοσοφία της Φύσεως), *Systeme Social* (Κοινωνικό Σύστημα), τα έργα του Μιραμπό κ.λπ. Ο Ελβέτιος[2] είναι κατάλληλος μόνο για τα δυνατότερα στομάχια. Εάν διαθέτει κανείς κάποιο αντίτυπο ήδη, μην τον επαινείτε ούτε να τον επιπλήττετε. Μη συζητάτε για τέτοιου είδους θέματα με τους νεοφερμένους, διότι δεν γνωρίζουμε πώς θα τα δεχθούν – οι άνθρωποι δεν είναι ακόμη προετοιμασμένοι. Ο Μάριος, ένας εξαίρετος άνδρας, πρέπει να αντιμετωπιστεί καταλλήλως. Το στομάχι του, το οποίο δεν μπορεί ακόμη να αφομοιώσει τόσο συμπυκνωμένη τροφή, πρέπει να αποκτήσει καλύτερο μυϊκό τόνο. Η αλληγορία πάνω στην οποία πρόκειται να βασίσω τα μυστήρια των ανώτερων τάξεων είναι *η πυρολατρία των Μάγων*[3]. Πρέπει να διαθέτουμε κάποιου είδους τελετουργικό και κανένα δεν είναι πιο κατάλληλο. ΑΣ ΕΠΙΤΡΕΨΟΥΜΕ ΣΤΟ ΦΩΣ ΝΑ ΕΛΘΕΙ ΚΑΙ ΤΟ ΦΩΣ ΘΑ ΕΛΘΕΙ. Αυτό είναι το σύνθημά μου και η θεμελιώδης αρχή μου. Οι βαθμοί θα είναι *Feuer Orden* (*Τάξη της Φωτιάς*), *Parsen Orden* (*Περσική Τάξη*)· όλοι απόλυτα εφαρμόσιμοι. Στο

1. Ζαν-Μπατίστ Ρενέ Ρομπινέ (1735-1820): Γάλλος φιλόσοφος και νατουραλιστής. Το έργο του *De la Nature* εκδόθηκε στο Άμστερνταμ (Σ.τ.Μ).
2. Ελβέτιος (1715-1771): διάσημος Γάλλος φιλόσοφος, ένας από τους ιδεολογικούς προδρόμους της Γαλλικής Επανάστασης. Κήρυττε τον απόλυτο αθεϊσμό και διαπίστωνε άμεση σχέση μεταξύ θρησκείας και τυραννίας. Κυριότερα έργα του είναι τα: *Περί Πνεύματος*, *Περί του ανθρώπου, των διανοητικών ικανοτήτων του και της διαπαιδαγώγησής του* (Σ.τ.Μ).
3. Η Ζωροαστρική πυρολατρία ήταν βασική για τον συμβολισμό των Illuminati, ενώ σύμφωνα με κάποιες πηγές και το ημερολόγιο που χρησιμοποιούσαν ήταν βασισμένο στα περσικά πρότυπα (Σ.τ.Μ).

πέρασμα από αυτούς δεν θα υπάρχει STA BENE (τούτη είναι η απάντηση που δίνεται σε κάποιον που απαιτεί επίμονα να προαχθεί και το αίτημά του απορρίπτεται). Διότι δεσμεύομαι ότι κανείς δεν θα γίνει δεκτός σε τούτη τη βαθμίδα αν δεν έχει αφήσει κατά μέρος τις προκαταλήψεις του. Κανένας άνδρας δεν είναι κατάλληλος για το Τάγμα μας εάν δεν είναι Βρούτος ή Κατιλίνας[1] και δεν είναι έτοιμος να κάνει οτιδήποτε χρειαστεί. Πες μου, πώς σου φαίνεται αυτό;»

Σπάρτακος προς Κάτωνα, Μάρτιος 1778

«Η συλλογή ανέκδοτων έργων και πληροφοριών από τα αρχεία του Κράτους θα αποτελεί χρησιμότατη υπηρεσία. Θα έχουμε τη δυνατότητα να παρουσιάσουμε με τον γελοιωδέστερο τρόπο τις αξιώσεις των τυράννων μας. Ο Μάριος (φύλαξ των αρχείων του Σώματος των Εκλεκτόρων) έφερε στο φως ένα σημαντικότατο έγγραφο το οποίο έχουμε στα χέρια μας. Θεωρεί, πράγματι, ότι τίθεται ζήτημα συνείδησης – πόσο ανόητο, εφόσον *αμάρτημα* είναι μόνο εκείνο το οποίο *τελικώς* προκαλεί βλάβη. Σε τούτη την περίπτωση, όπου το όφελος υπερβαίνει μακράν τη ζημία, πρόκειται για αξιέπαινη αρετή. Θα κάνει μεγαλύτερο καλό όντας στα χέρια μας, παρά παραμένοντας για 1.000 χρόνια στο σκονισμένο ράφι».

1. Λεύκιος Σέργιος Κατιλίνας (108-62 π.Χ.): Ρωμαίος πολιτικός του 1ου αιώνα π.Χ., περισσότερο γνωστός για τη Συνωμοσία του, μια προσπάθεια ανατροπής της Ρωμαϊκής Δημοκρατίας, και ιδιαιτέρως της αριστοκρατικής Συγκλήτου. Πρόκειται για μία από τις πιο αινιγματικές μορφές της ρωμαϊκής ιστορίας (Σ.τ.Μ).

Βρέθηκε επίσης, με τον γραφικό χαρακτήρα του Τσβακ, ένα σχέδιο για μια γυναικεία Αδελφότητα που θα υποβοηθούσε τα σχέδια των Illuminati. Σε αυτό περιλαμβάνονται τα παρακάτω εδάφια:

> «Θα αποτελέσει σημαντική βοήθεια και θα μας προσφέρει ταυτοχρόνως πολλές πληροφορίες *και χρήματα* και θα ικανοποιήσει εξαίσια τις προτιμήσεις πολλών από τα πιστότερα μέλη μας τα οποία είναι εραστές του φύλου. Θα αποτελείται από δύο τάξεις, των ενάρετων και των ελεύθερων προσωπικοτήτων (δηλαδή εκείνων που ξεφεύγουν από το μονοπάτι της σεμνότυφης συμπεριφοράς)· δεν θα πρέπει να γνωρίζονται μεταξύ τους και θα πρέπει να βρίσκονται υπό την καθοδήγηση των ανδρών, αλλά χωρίς να το αντιλαμβάνονται. Πρέπει να τους παρέχονται κατάλληλα αναγνώσματα και τέτοιου είδους (μυστικά όμως) που να ταιριάζουν με τα πάθη τους».

Υπάρχουν, με τον ίδιο γραφικό χαρακτήρα: περιγραφή ενός ανθεκτικού κιβωτίου το οποίο, εάν παραβιασθεί, εκρήγνυται καταστρέφοντας όλο του το περιεχόμενο· διάφορες οδηγίες για την πραγματοποίηση αμβλώσεων· ένα παρασκεύασμα που τυφλώνει ή σκοτώνει όταν ψεκασθεί κατά πρόσωπο· μια σελίδα που περιέχει συνταγή για συμπαθητική μελάνη· τσάι που προκαλεί αποβολή· *herbae quae habent qualitatem deleteream*[1]· μια μέθοδος για να γεμίσει κανείς μια κρεβατοκάμαρα με δηλητηριώδες αέριο· οδηγίες για το πώς μπορεί να αντιγράψει κανείς αποτυπώματα σφραγίδων προκειμένου να τα χρησιμοποιήσει αργότερα ως σφραγίδες·

1. Βότανα με δηλητηριώδεις ιδιότητες (λατινικά στο πρωτότυπο (Σ.τ.Μ).

μια συλλογή μερικών εκατοντάδων τέτοιων σφραγίδων, μαζί με λίστα των ιδιοκτητών τους, πριγκίπων, αριστοκρατών, κληρικών, εμπόρων και λοιπών· ένα επαναστατικό έντυπο· και ένα χειρόγραφο με τίτλο «Καλύτερος από τον Ώρο». Αργότερα αυτό τυπώθηκε και διανεμήθηκε στην υπαίθρια αγορά του Λάιπτσιγκ και αποτελεί επίθεση και κακοπροαίρετη σάτιρα κάθε θρησκείας. Ήταν γραμμένο με τον γραφικό χαρακτήρα του Αίαντα. Καθώς επίσης μια διατριβή περί αυτοκτονίας. (Σ.Σ. Η νύφη του πήδηξε από την κορυφή ενός πύργου). Υπήρχε επίσης μια σειρά πορτρέτων ή περιγραφών της προσωπικότητας ογδόντα πέντε γυναικών από το Μόναχο· με συστάσεις για κάποιες από αυτές για μέλη μιας Στοάς Γυναικών Illuminati· επίσης εντολές προς όλους τους Ανωτέρους για να μάθουν να γράφουν με τα δύο χέρια· και για το ότι όφειλαν να χρησιμοποιούν περισσότερους από έναν κώδικες κρυπτογράφησης.

Αμέσως μετά τη δημοσίευση αυτών των εγγράφων, ακούστηκαν πολλές δικαιολογίες. Ειπώθηκε ότι οι φρικαλέες φαρμακευτικές πληροφορίες δικαίως βρίσκονταν στα χέρια του Συμβούλου Τσβακ, ο οποίος ήταν επικεφαλής του ποινικού δικαστηρίου και συνεπώς αποτελούσε καθήκον του να γνωρίζει τέτοια στοιχεία. Η ίδια δικαιολογία δόθηκε για τη συλλογή των σφραγίδων· αλλά πώς βρέθηκαν αυτά τα στοιχεία μέσα σε έγγραφα των Illuminati και μάλιστα με τον γραφικό χαρακτήρα μέλους του συγκεκριμένου Τάγματος; Ο Βάισχαουπτ λέγει:

> «Αυτά τα στοιχεία δεν χρησιμοποιήθηκαν στην πράξη – απλώς αναφέρονται και είναι δικαιολογήσιμα όταν χρησιμοποιούνται βάσει των κατάλληλων συσχετισμών».

Ωστόσο αυτό δεν το τόνισε ο ίδιος· αλλά επικαλείται το καταστατικό του Τάγματος, το οποίο δημοσιοποίησε στο Ρέγκενσμπουργκ και στο οποίο δεν υπάρχουν αυτά τα στοιχεία, ούτε η παραμικρή πιθανότητα κάποιου συσχετισμού μέσω του οποίου να αιτιολογούνται αυτά.

> «Όλοι οι άνθρωποι, λέγει εκείνος, είναι επιρρεπείς σε σφάλματα και ο καλύτερος άνδρας είναι εκείνος που τα αποκρύπτει καλύτερα. Δεν υπήρξα ποτέ ένοχος τέτοιων ανηθικοτήτων ή απερισκεψιών: προς απόδειξιν αυτού, επικαλούμαι ολόκληρο το φάσμα της ζωής μου, το οποίο η υπόληψή μου και οι αγώνες μου εναντίον εχθρικών μυστικών ομάδων έχουν φέρει εξ ολοκλήρου σε δημόσια θέα, πολύ πριν την ίδρυση αυτού του Τάγματος, χωρίς να μειωθεί στο ελάχιστο η κολακευτική εικόνα που μου αποδίδετο από τα κορυφαία πρόσωπα της χώρας μου και των γειτονικών κρατών· μια εικόνα που καταδεικνύεται έξοχα από την εμπιστοσύνη τους στο πρόσωπό μου ως του καλύτερου διδασκάλου των τέκνων τους».

Μέσα από ορισμένες από τις προσωπικές του επιστολές, μαθαίνουμε για τα μέσα που επιστράτευσε προκειμένου να αποκτήσει τούτη την επιρροή στους νέους και είναι τέτοια, που δεν θα μπορούσαν να αποτύχουν. Όμως ας μην προτρέχουμε.

> «Είναι ευρέως γνωστό ότι κατέστησα την έδρα που κατέλαβα στο πανεπιστήμιο του Ίνγκολστατ, πόλο έλξης της αφρόκρεμας της γερμανικής νεολαίας· ενώ άλλοτε προσέλκυε μόνο τους ταπεινής καταγωγής δικηγορίσκους των δικαστηρίων. Έχω διανύσει τον πλήρη κύ-

κλο της ανθρώπινης έρευνας. Έχω εξορκίσει πνεύματα, ξυπνήσει φαντάσματα, ανακαλύψει θησαυρούς, μελετήσει την Καμπάλα, δεν έχω ποτέ μεταστοιχειώσει μέταλλα». (Ένας πολύ σημαντικός και αξιοσέβαστος κύκλος πράγματι, ένας κύκλος τον οποίο μετά βίας θα μπορούσαν κάποια χυδαία πνεύματα να συμπεριλάβουν στην περιορισμένη έκταση της περιέργειάς τους.) Το σύνολο της ζωής μου αποτελεί το αντίθετο οποιασδήποτε χυδαιότητας· και κανείς δεν μπορεί να μου προσάψει κάτι τέτοιο. Έχω λόγους να χαίρομαι για την εμφάνιση αυτών των εγγράφων· αποτελούν δικαίωση για το Τάγμα και τη συμπεριφορά μου. Μπορώ και οφείλω να δηλώσω ενώπιον του Θεού, και το κάνω ευθύς με τον πιο επίσημο τρόπο, ότι σε ολόκληρη τη ζωή μου δεν είδα ούτε άκουσα τίποτα ποτέ περί αυτών των τόσο κατακριτέων μυστικών εγγράφων· και συγκεκριμένα, σχετικά με αυτές τις αποτρόπαιες μεθόδους, όπως τη δηλητηρίαση, την άμβλωση και λοιπά, δεν είχε ποτέ υποπέσει στην αντίληψή μου σε καμία περίπτωση ότι κάποιοι από τους φίλους ή γνωστούς μου τις σκέφθηκαν ποτέ, τις συμβουλεύτηκαν ή τις χρησιμοποίησαν. Υπήρξα πράγματι πάντοτε ένας συνωμότης και εμπνευστής σχεδίων, αλλά δεν μπόρεσα ποτέ να ασχοληθώ με πολλά ενδελεχώς. Το σχέδιό μου γενικά είναι καλό, καίτοι ενδέχεται στις λεπτομέρειες να υπάρχουν σφάλματα. Έπρεπε να αναπτύξω τον εαυτό μου. Κάτω από διαφορετικές συνθήκες και έχοντας μια ενεργό κοινωνική θέση στη ζωή, θα ήμουν εξαιρετικά απασχολημένος και η ίδρυση ενός Τάγματος δεν θα είχε περάσει ποτέ από το μυαλό μου. Όμως θα είχα φέρει εις πέρας πολύ σπουδαιότερα πράγματα, εάν δεν εναντιωνόταν διαρκώς στις προσπάθειές μου η κυβέρ-

νηση, τοποθετώντας παράλληλα άλλους σε θέσεις που ήταν κατάλληλες για τα δικά μου προσόντα. Λόγω τούτης της ισχυρής πεποιθήσεως και των όσων θα μπορούσαν να επιτευχθούν εάν καθένας αναλάμβανε τα καθήκοντα που θα άρμοζαν στη φύση και την ιδιαίτερη εκπαίδευσή του, προέκυψε μέσα μου το σχέδιο της φώτισης».

Ασφαλώς ο κύριος Βάισχαουπτ ήταν επιφορτισμένος με ένα σοβαρότατο καθήκον – την εκπαίδευση της νεολαίας· και η ενθάρρυνση που πήγαζε από αυτό το καθήκον ήταν η πιο κολακευτική που θα μπορούσε ποτέ να ευχηθεί ένας Illuminatus, διότι είχε προσελκύσει κοντά του τους νέους εκείνους που διέθεταν τη μέγιστη κοινωνική επιρροή και που πάνω από όλα θα συνεισέφεραν στη διάδοση των αυθεντικών αρχών και θα φρόντιζαν με ζήλο για τη σωστή εφαρμογή τους σε ολόκληρο το κράτος.

«Δεν έφερα εγώ τον θεϊσμό στη Βαυαρία», λέγει, «ή στη Ρώμη. Τον βρήκα εδώ, σε μεγάλη ακμή, πιο διαδεδομένο από ό,τι στα γειτονικά προτεσταντικά κράτη. Είμαι περήφανος που είμαι γνωστός στον κόσμο ως ο ιδρυτής του Τάγματος των Illuminati· και επαναλαμβάνω την ευχή μου να σκαλιστεί στην ταφόπλακά μου:

Hic situs est Phaethon, currus auriga paterni,
Quem si non tenuit, magnis tamen excidit ausis[1].

1. «Ενθάδε κείται ο Φαέθων, ηνίοχος του πατρικού άρματος, το οποίο αν και δεν το συγκράτησε, με μεγάλη όμως τόλμη πέθανε» (Σ.τ.Μ).

Η δεύτερη ανεύρεση μυστικής αλληλογραφίας στο Σάντερσντορφ, έδρα του Βαρώνου Μπάσους (Αννίβα), περιέχει ακόμη πιο ενδιαφέροντα στοιχεία.

Σπάρτακος προς Κάτωνα

«Τι θα κάνω; Έχω αποστερηθεί κάθε είδους βοήθεια. Ο Σωκράτης, ο οποίος θα ήταν σταθερά ένα συνεπές πρόσωπο ανάμεσά μας και που πραγματικά είναι ένας άνθρωπος γεμάτος προσόντα και διαθέτει *έναν ορθό τρόπο σκέψης,* έχει ξεμωραθεί για πάντα. Ο Αύγουστος έχει πλέον τη χειρότερη υπόληψη που μπορεί να φανταστεί κανείς. Ο Αλκιβιάδης περνά όλη του την ημέρα συντροφιά με την όμορφη κυρά του οινοπώλη, στενάζοντας και μαραζώνοντας. Πριν από μερικές ημέρες, στην Κόρινθο, ο Τιβέριος αποπειράθηκε να βιάσει τη σύζυγο του Δημοκίδη και ο άντρας της τους έπιασε. Θεέ μου! Τι *Αρεοπαγίτες* έχω. Όταν ο άξιος άνδρας Μάρκος Αυρήλιος[1] φθάσει στην Αθήνα (Μόναχο), τι θα σκεφθεί; Τι συμβούλιο ακολάστων και ανήθικων παλιανθρώπων, προαγωγών, ψευτών, ξοφλημένων, αλαζόνων και ματαιόδοξων μωρών! Όταν τα δει όλα αυτά, τι θα σκεφθεί; Θα αισχυνθεί να εισέλθει σε έναν Συνεταιρισμό» (παρατήρησε, Αναγνώστη, ότι ο Σπάρτακος γράφει τα παραπάνω τον Αύγουστο του 1783, ακριβώς την ίδια περίοδο που προσπαθούσε να δολοφονήσει την αδελφή του Κάτωνος) «όπου οι επικεφαλής προβάλλουν τις μεγαλύτερες α-

1. Πρόκειται για τον Johann Georg Heinrich Feder, Καθηγητή Φιλοσοφίας στο φημισμένο Πανεπιστήμιο του Γκέτινγκεν (Σ.τ.Μ).

> παιτήσεις και παρουσιάζουν ένα τόσο άθλιο παράδειγμα· και όλα αυτά λόγω ισχυρογνωμοσύνης, λόγω φιληδονίας. Δεν έχω άδικο λέγοντας ότι τούτος ο άνδρας, ότι οποιοσδήποτε τόσο αξιόλογος άνδρας το όνομα του οποίου και μόνον θα μπορούσε να μας δώσει την ψήφο εμπιστοσύνης ολόκληρης της Γερμανίας, θα δηλώσει ότι ολόκληρη η επαρχία της Ελλάδος (Βαυαρία), αθώοι και ένοχοι, θα πρέπει να αποκλειστούν. Σου λέγω ότι μπορεί να μελετούμε και να γράφουμε και να μοχθούμε μέχρι θανάτου. Μπορεί να θυσιάσουμε για το Τάγμα την υγεία μας, την περιουσία και την υπόληψή μας (αλλοίμονο, τι απώλεια!) και αυτοί οι Κύριοι, έρμαια των δικών τους παθών, θα ζουν ακόλαστα, θα εξαπατούν, θα κλέβουν και θα εξακολουθήσουν να πορεύονται ως ξεδιάντροποι παλιάνθρωποι· και παρ᾽ όλα αυτά θα πρέπει να είναι *Αρεοπαγίτες*, να ασχολούνται με τα πάντα. Πράγματι, πολυαγαπημένε μου φίλε, το μόνο που καταφέραμε ήταν να παγιδευτούμε».

Σε ένα άλλο σημείο τούτης της έξοχης αλληλογραφίας, ο Διομήδης είχε την μεγάλη τύχη να παρεμποδίσει ένα Q. L. (*Quibus Licet*) στο οποίο αναφέρεται και υποστηρίζεται από αποδεικτικά στοιχεία, ότι ο Κάτων είχε λάβει 250 φιορίνια ως δωροδοκία για μια ετυμηγορία του, με τη νομική ισχύ που διέθετε, ως δικαστής ποινικού δικαστηρίου. (Ο σκοπός αγίασε ασφαλώς τα μέσα.) Σε άλλο σημείο, ένας Minerval παραπονείται ότι ο Μέντωρ του προκάλεσε με διαβολές την απόλυση ενός ιατρού από μία οικογένεια προκειμένου να επωφεληθεί ο ίδιος της πελατείας και να αποκτήσει την εύνοια της οικογένειας, μια εύνοια την οποία ανταπέδωσε αποπλανώντας τη σύζυγο· και παρακαλεί να τον πληροφορή-

σουν εάν θα του ανατεθεί ή όχι άλλος Μέντωρ, λέγοντας ότι παρόλο που εκείνος ο άνδρας του προσέφερε πάντοτε την πιο έξοχη διδασκαλία, και δεν αμφέβαλλε καθόλου ότι θα εξακολουθούσε να το κάνει, ωστόσο αισθανόταν αποστροφή για τούτη την υποκρισία, η οποία ασφαλώς θα μείωνε την επιρροή των πιο ευεργετικών αξιών. (Δεν είναι λυπηρό να σκέπτεται κανείς ότι τούτος ο φέρελπις νέος πρόκειται πολύ σύντομα να γελά με την πρότερη αφέλειά του και να ακολουθήσει τα βήματα και όχι τις διδαχές του καθηγητή του;) Σε άλλο σημείο, ο Σπάρτακος γράφει στον Μάριο (εμπιστευτικά) ότι κάποιος αξιότιμος αδελφός, ένας *Αρεοπαγίτης*, είχε κλέψει ένα χρυσό και ένα αργυρό ρολόι, καθώς και ένα δακτυλίδι από τον Βρούτο (*Σαβιόλι*) και παρακαλεί τον Μάριο, σε άλλη επιστολή, να προσπαθήσει, όσο θα ήταν ακόμα δυνατό, να αποκαταστήσει τα πράγματα, διότι ο ένοχος ήταν ένας εξαιρετικός άνδρας και τεράστιας αξίας για το Τάγμα, καθώς ήταν υπεύθυνος για τη διεύθυνση ενός διακεκριμένου εκπαιδευτηρίου νεαρών *ευγενών*· και διότι ο Σαβιόλι έχαιρε εξαιρετικών συναναστροφών και δεν έτρεφε μεγάλο ενδιαφέρον για το Τάγμα, παρά μόνο εφόσον εκείνο του προσέφερε την ευκαιρία να γνωρίζει και να καθοδηγεί ορισμένους ανθρώπους, και να πορεύεται προς τη δόξα.

Δεν μπορώ να μην παρεμβάλλω εδώ, παρόλο που δεν είναι το καταλληλότερο σημείο, ένα τμήμα μιας επαρχιακής αναφοράς του Κνίγκε, του μοναδικού από όλους τους *Αρεοπαγίτες* που επιδεικνύει ό,τι κοντινότερο στην αβρότητα ή την ευγένεια του πνεύματος.

> «Από ολόκληρη την αποικία μου (Βεστφαλία), ο εξαιρετικότερος τόπος είναι η Κλαυδιόπολις (*Neuwied*). Εκεί εργάζονται και διευθετούν θέματα και κάνουν θαύματα».

Εάν υπήρξε ποτέ ένα σημείο επάνω στη γη όπου οι άνθρωποι να μπορούν να ζουν ευτυχισμένοι μέσα σε μια καλλιεργημένη κοινωνία, αυτό ήταν το μικρό πριγκιπάτο του Neuwied. Το επισκέφθηκα το 1770. Η μικρή πόλη ήταν νοικοκυρεμένη και το παλάτι όμορφο και καλόγουστο· τα πάντα ήταν καθαρά. Αλλά και τα περίχωρα ήταν ασύλληπτα μαγευτικά· δεν υπήρχε ούτε μια αγροικία απεριποίητη, ούτε ένας φράχτης ρημαγμένος· ήταν χόμπι (συγχωρήστε μου τη λέξη τούτη) του Πρίγκιπα, ο οποίος είχε αναγάγει σε *καθημερινή* του ενασχόληση να ελέγχει το πριγκιπάτο του τακτικά και να βοηθά κάθε νοικοκύρη, οποιασδήποτε κοινωνικής θέσης, με τις συμβουλές και την οικονομική συνεισφορά του· και, όταν κάποιος κτηματίας δεν μπορούσε μόνος του να διορθώσει τα πράγματα στην εντέλεια, ο Πρίγκιπας έστελνε τους εργάτες του να το κάνουν αντί για εκείνον. Έκτισε σχολεία για τον λαό και δύο ακαδημίες για τους ευγενείς και τους εμπόρους. Προσέφερε μικρές προίκες στις κόρες και βραβεία στους γιους των εργατών που επιδείκνυαν καλή συμπεριφορά. Η ίδια του η οικογένεια αποτελούσε πρότυπο κομψότητας και οικιακής οικονομίας· οι γιοι του στάλθηκαν στο Παρίσι για να διδαχθούν την κομψότητα και στην Αγγλία για να διδαχθούν την επιστήμη και τη γεωργία. Εν ολίγοις, η όλη εικόνα ομοίαζε με ρομάντσο (και ήταν πράγματι ρομαντική). Άκουσα να μιλούν γι’ αυτό με χαμόγελο σε δείπνο του Επισκόπου του Τρεβ, στο Έρενμπρετσταϊν και με προέτρεψαν να το επισκεφθώ την επομένη ως αξιοπερίεργο: ωστόσο ακόμα κι εδώ, ο φανατισμός του Κνίγκε θα διένεμε το δηλητήριο και θα έλεγε στους τυφλωμένους ανθρώπους ότι ζούσαν σε μια κατάσταση ανομίας και μιζέριας, ότι ο Πρίγκιπάς τους ήταν ένας τύραννος και ότι δεν θα ήταν ποτέ ευτυχισμένοι αν δεν υποχρεωνόταν να φύγει και μέχρι να γίνουν όλοι ίσοι.

Η ευχή τους εκπληρώθηκε: το σμήνος των γαλλικών ακρίδων[1] κατέπεσε στα πανέμορφα χωράφια του Neuwied το 1793 και οχυρώθηκε εκεί: και σε τρεις μήνες, ο Πρίγκιπας και τα σπίτια των αγροτών και οι φάρμες και τα σχολεία και οι ακαδημίες – όλα εξαφανίστηκαν· και όλοι οι υπήκοοι έγιναν ίσοι και ελεύθεροι (όπως ακριβώς τους το έθεσε ο Γάλλος Στρατηγός) να θρηνήσουν.

Discite justitiam moniti, et non temnere divos![2]

Ας προχωρήσουμε:

Σπάρτακος προς Κάτωνα

«Μέσω αυτού του σχεδίου θα κατευθύνουμε ολόκληρη την ανθρωπότητα. Με αυτόν τον τρόπο και με τα απλούστερα μέσα, θα ξεκινήσουμε και θα πυροδοτήσουμε τα πάντα. Οι θέσεις μας θα είναι τόσο σωστά διανεμημένες και αριστοτεχνικά επινοημένες που θα μπορούμε, μυστικά, να επηρεάζουμε όλες τις πολιτικές πράξεις».

Σ.Σ. Αυτό παραπέμπει σε ένα τμήμα το οποίο αποκρύπτεται από το κοινό διότι περιείχε την ανάθεση των πιο επαναστατικών και έκλυτων θέσεων σε ορισμένα πρόσωπα των οποίων τα πραγματικά ονόματα δεν κατέστη δυνατό να εντοπισθούν.

1. Προφανώς ο συγγραφέας αναφέρεται στα Γαλλικά Στρατεύματα (Σ.τ.Μ).
2. «Γνωρίστε τη δικαιοσύνη των θεϊκών σημείων και μην περιφρονείτε τα θεία» (Σ.τ.Μ).

> «Έχω μελετήσει προσεκτικά», λέγει ο Σπάρτακος, «τα πάντα και τα έχω προετοιμάσει τόσο, ώστε εάν το Τάγμα διαλυόταν σήμερα, θα το επανίδρυα μέσα σε ένα έτος, πιο λαμπρό από ποτέ».

Πράγματι, αναδιοργανώθηκε περίπου εκείνο το χρονικό διάστημα, υπό τον τίτλο ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ, με τη μορφή ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ. Ένας από αυτούς δραστηριοποιείτο στην οικία του Τσβακ· και καθώς αυτό κίνησε υποψίες, έγινε μια έρευνα στο Λάντσχουτ και ανακαλύφθηκε η πρώτη συλλογή των μυστικών εγγράφων. Το σχέδιο, ωστόσο, εκτελείτο με φανατισμό σε άλλα μέρη της Γερμανίας, όπως θα δούμε σύντομα.

> «Ούτε», συνεχίζει ο Σπάρτακος, «θα γνωστοποιηθεί αυτό, παρόλο που τα πάντα πρέπει να κυκλοφορήσουν μυστικά και να τυπωθούν. Είμαι τόσο βέβαιος για την επιτυχία, παρ' όλα τα εμπόδια (διότι τα κίνητρα υπάρχουν μέσα σε κάθε καρδιά) που αδιαφορώ ακόμα και αν διακινδυνεύσω τη ζωή και την ελευθερία μου. Πώς! Χιλιάδες έχουν απαρνηθεί τις ζωές τους για τον «ὅμοιο» και τον «ὁμοιούσιο» και αυτός ο σκοπός δεν θα θερμάνει ακόμα και την καρδιά ενός δειλού; Ωστόσο κατέχω την τέχνη τού να αντλώ όφελος ακόμα και μέσα από τη συμφορά· ακόμα και όταν θα θεωρούσες ότι έχω φθάσει στον πάτο, εγώ θα επανέλθω με αυξημένη ορμητικότητα. Ποιος θα πίστευε ότι ένας καθηγητής του Ίνγκολσταντ επρόκειτο να γίνει δάσκαλος των καθηγητών του Γκέτινγκεν και των σπουδαιότερων ανδρών της Γερμανίας;»

Σπάρτακος προς Κάτωνα

«Στείλε μου ξανά τον βαθμό μου του *Illuminatus Minor*· προκαλεί τον θαυμασμό σε όλους τους άνδρες εδώ (ίσως βρω χρόνο να μεταφράσω την ομιλία της υποδοχής, η οποία περιέχει όλα εκείνα τα οποία μπορούν να ειπωθούν σχετικά με τούτη την Εταιρεία στο κοινό)· όπως επίσης τα δύο τελευταία φύλλα του βαθμού μου, ο οποίος βρίσκεται υπό τη φύλαξη του Μάριου και του Κέλσου, πίσω από 100 κλειδαριές, και που περιέχει την ιστορία μου σχετικά με τους βίους των Πατριαρχών».

Σ.Σ. Τίποτα το ιδιαίτερο δεν ανακαλύφθηκε σχετικά με τους βίους των Πατριαρχών. Εκείνος ισχυρίζεται ότι υπήρχαν περισσότερες από εξήντα σελίδες γύρω από αυτούς. Κρίνοντας από τη φροντίδα με την οποία φυλασσόταν, θα πρέπει να αποτελεί δημοφιλές έργο, πολύ επικίνδυνο και πολύ ελκυστικό.

Σε άλλη επιστολή προς τον Κάτωνα, βρίσκουμε νύξεις σχετικά με τους υψηλότερους βαθμούς, ένα ιδιόμορφο σύστημα ηθικής και μια δημοφιλή θρησκεία, την οποία το Τάγμα επρόκειτο μια μέρα να παρουσιάσει στην Ανθρωπότητα. Λέγει:

«Δεν πρέπει (όπως συνέβη με τους Ιησουίτες) να έρθει στο φως κανένας στόχος που να είναι διφορούμενος και που μπορεί να προδώσει τους σκοπούς μας εναντίον της θρησκείας και του κράτους. Πρέπει κανείς να μιλά μερικές φορές με έναν τρόπο και μερικές με έναν άλλο, αλλά έτσι ώστε να μην αντικρούουμε ποτέ τους εαυτούς μας και έτσι ώστε, σεβόμενοι τον αληθι-

νό τρόπο σκέψης μας, να είμαστε αδιαπέραστοι. Όταν τύχει κάποια από τα πιο έντονα στοιχεία μας να προκαλέσουν δυσαρέσκεια, πρέπει να ερμηνευθούν ως προσπάθειες να αποσπάσουμε απαντήσεις οι οποίες θα μας αποκαλύψουν την ιδιοσυγκρασία του ανθρώπου με τον οποίο συνδιαλεγόμαστε».

Σ.Σ. Ετούτη η τακτική δεν του απέφερε πάντοτε επιτυχημένο αποτέλεσμα.

Ο Σπάρτακος, μιλώντας για την ιερατική βαθμίδα, λέγει:

«Θα μπορούσε κανείς σχεδόν να φανταστεί ότι τούτη η βαθμίδα, έτσι όπως την έχω οργανώσει, είναι γνήσια χριστιανική και ότι ο σκοπός της είναι να απελευθερώσει τους Ιουδαίους από τη δουλεία. Δηλώνω ότι ο Ελευθεροτεκτονισμός είναι συγκαλυμμένος Χριστιανισμός. Τουλάχιστον η ερμηνεία που δίνω στα ιερογλυφικά ξεκινά από τούτη την προϋπόθεση· και έτσι όπως ερμηνεύω εγώ τα πράγματα, κανείς δεν χρειάζεται να ντρέπεται που είναι Χριστιανός. Στην πραγματικότητα, εγκαταλείπω τελικά τούτην την ονομασία και την αντικαθιστώ με τη *Λογική*. Όμως σας διαβεβαιώ ότι δεν πρόκειται για ασήμαντη υπόθεση· μια νέα θρησκεία και ένας νέος τρόπος διακυβέρνησης, που τόσο επιτυχημένα επεξηγούν όλα ετούτα τα σύμβολα και τα συνδυάζουν σε μία βαθμίδα. Μπορεί να θεωρείς ότι αυτό είναι το κύριο έργο μου· όμως έχω άλλες τρεις βαθμίδες, όλες διαφορετικές, για την τάξη των υψηλότερων μυστηρίων, σε σύγκριση με την οποία το παραπάνω δεν είναι παρά ένα παιχνιδάκι· αλλά αυτές τις κρατώ για τον εαυτό μου, ως είμαι ο Επικεφαλής, προκειμένου να τις προσφέρω μόνο στους

Benemeritissimi (*Αξιότερους*)». (Όπως ασφαλώς είναι ο Κάτων, ο πιο αγαπητός του φίλος και κάτοχος αυτών των τρανών μυστικών, όπως οι αμβλωτικές μέθοδοι, τα δηλητήρια, τα μολυσματικά αέρια κ.λπ.) «Ο προαχθείς μπορεί είτε να είναι Αρεοπαγίτης είτε όχι. Εάν ήσουν εδώ, θα σου έδινα αυτόν τον βαθμό χωρίς δισταγμό. Αλλά είναι εξαιρετικά σημαντικός για να καταγραφεί σε χαρτί ή να βρεθεί οπουδήποτε αλλού εκτός από το δικό μου χέρι. Αποτελεί κλειδί για την ιστορία, τη θρησκεία και κάθε κρατική κυβέρνηση στον κόσμο*.

Ο Σπάρτακος συνεχίζει:

«Θα υπάρχουν μόνο τρία αντίτυπα για ολόκληρη τη Γερμανία. Δεν δύνασαι να φανταστείς πόση εκτίμηση και περιέργεια έχει κινήσει η ιερατική βαθμίδα μου· επιπλέον, κάτι που είναι θαυμάσιο, ένας φημισμένος Προτεστάντης κληρικός, ο οποίος πλέον ανήκει στο Τάγμα, είναι πεπεισμένος ότι η θρησκευτική πίστη που εμπεριέχεται σε αυτήν αποτελεί την πραγματική έννοια του Χριστιανισμού. Ω ΑΝΘΡΩΠΕ, ΑΝΘΡΩΠΕ! ΓΙΑ ΠΟΙΟ ΠΡΑΓΜΑ ΔΕΝ ΚΑΤΑΦΕΡΝΕΙΣ ΝΑ ΠΕΙΣΘΕΙΣ; Ποιος θα φανταζόταν ότι επρόκειτο να γίνω ο ιδρυτής μιας νέας θρησκείας».

* Παρατηρώ, σε άλλα σημεία της επιστολής του όπου μιλάει γι' αυτό το θέμα, ορισμένες ασυνήθιστες φράσεις, οι οποίες περιέχονται σε δύο βιβλία: *Antiquité devoilée par ses Usages* (Η Αρχαιότητα αποκαλύπτεται μέσα από τις Συνήθειές της) και *Origine du Despotisme Oriental* (Προέλευση του Ανατολικού Δεσποτισμού). Σε αυτά περιέχονται πολλά από τα αξιώματα τα οποία ακούγονται κατά την ομιλία της μύησης στον βαθμό του *Illuminatus Minor*. Κατέληξα λοιπόν στο ότι ο Βάισχαουπτ δεν είναι ακριβώς ο καινοτόμος που ευρέως πιστεύεται ότι είναι.

Γι᾽ αυτό το σχέδιο του Τεκτονικού Χριστιανισμού, ο Σπάρτακος και ο Φίλων συνεργάστηκαν εντατικά. Ο Σπάρτακος του έστελνε το υλικό και ο Φίλων το επεξεργαζόταν. Συνεπώς, εάν βασιστούμε στη σχετική μαρτυρία του Φίλωνος, θα διαλευκανθεί ο πρωτεύων σκοπός της σύστασης του Τάγματος.

Φίλων προς Κάτωνα

«Οφείλουμε να λάβουμε υπ᾽ όψιν τις κυρίαρχες τάσεις κάθε περιόδου της ανθρωπότητος. Σε τούτη τη φάση, οι απάτες και τα κόλπα των ιερέων έχουν ξεσηκώσει τους πάντες εναντίον τους και εναντίον του Χριστιανισμού. Όμως, ταυτοχρόνως, η δεισιδαιμονία και ο φανατισμός δεσπόζουν, έχοντας απεριόριστη κυριαρχία, και η αντίληψη του ανθρώπου μοιάζει να κινείται προς τα πίσω. Συνεπώς, η αποστολή μας είναι διπλή. Πρέπει να δώσουμε τέτοιες ερμηνείες των πραγμάτων που να μη θορυβήσουν τους φανατικούς και ταυτοχρόνως να εξάψουν ένα πνεύμα ελεύθερης αναζήτησης. Δεν πρέπει να ξεφορτωθούμε τους καλούς μαζί με τους κακούς, το παιδί μαζί με το βρόμικο νερό· όμως οφείλουμε να γίνουν τα μυστικά δόγματα του Χριστιανισμού αποδεκτά ως μυστικά του γνήσιου Ελευθεροτεκτονισμού. Περαιτέρω, πρέπει να αντιμετωπίσουμε τον δεσποτισμό των Αρχόντων. Εντείνεται καθημερινά. Κι όμως, το πνεύμα της ελευθερίας πνέει και στενάζει σε κάθε γωνιά· και με την αρωγή των κρυφών σχολείων της σοφίας, η Ελευθερία και η Ισότητα, τα φυσικά και απαράγραπτα ανθρώπινα δικαιώματα, θα καίνε και θα θεριεύουν σε κάθε στήθος. Ο-

φείλουμε, συνεπώς, να ενώσουμε αυτά τα δύο άκρα. Προχωρούμε με αυτόν τον τρόπο.

»Ο Ιησούς Χριστός δεν ίδρυσε καμία νέα Θρησκεία· απλώς έθεσε την Πίστη και τον Λόγο στο πλαίσιο των αρχαίων τους προτύπων. Γι' αυτόν τον σκοπό, ένωσε τους ανθρώπους με έναν κοινό στόχο. Τους προετοίμαζε γι' αυτόν διαδίδοντας μια ηθική δικαίου, διαφωτίζοντας την αντίληψη και βοηθώντας το πνεύμα να αποδιώξει όλες τις προκαταλήψεις. Δίδασκε όλους τους ανθρώπους, πρώτον και κύριον, να κυβερνούν τον εαυτό τους. Οι κυβερνήτες τότε θα ήταν περιττοί και η ισότητα και η ελευθερία θα εδραιώνονταν χωρίς καμία επανάσταση, μέσα από τη φυσική και εκλεπτυσμένη επίδραση του λόγου και της σκοπιμότητας. Τούτος ο μέγας Διδάσκαλος ερμηνεύει κάθε εδάφιο της Βίβλου συμφώνως με αυτούς τους σκοπούς· και απαγορεύει τις διαμάχες μεταξύ των μαθητών του, διότι ο καθένας μπορεί να ανακαλύψει μια λογική ερμηνεία για τα ιδιαίτερά του δόγματα. Το αν αυτό είναι αλήθεια ή ψέμα, δεν είναι σημαντικό. Επρόκειτο για μια απλή Θρησκεία η οποία μέχρι εκείνου του σημείου ήταν εμπνευσμένη· όμως ο νους των ακροατών του δεν ήταν προετοιμασμένος να δεχθεί αυτά τα δόγματα. Σας μίλησα, λέγει ο ίδιος, αλλά εσείς δεν μπορέσατε να το αντέξετε. Συνεπώς, πολλοί εκλήθησαν, λίγοι όμως επελέγησαν. Σε τούτην την ελίτ εμπιστεύθηκε τα πιο σημαντικά μυστικά· και ακόμα και μέσα σε τούτην υπήρχαν βαθμίδες πληροφόρησης. Υπήρχαν οι εβδομήντα και οι δώδεκα[1]. Όλα αυτά ακολουθούσαν τη φυσική τάξη των πραγμάτων

1. Αναφέρεται στους Δώδεκα και τους Εβδομήντα μαθητές του Ιησού (Σ.τ.Μ).

και γίνονταν σύμφωνα με τις συνήθειες των Ιουδαίων, και όλης της αρχαιότητας. Η Ιουδαϊκή Θεοσοφία αποτελούσε μυστήριο· όπως τα Ελευσίνια ή τα Πυθαγόρεια, ήταν ακατάλληλο για τους κοινούς ανθρώπους. Και έτσι τα δόγματα του Χριστιανισμού παραδόθηκαν στους *Adepti* (*Μύστες*) σε μια *Disciplina Arcani* (*Διδασκαλία των Μυστηρίων*). Με αυτόν τον τρόπο διατηρήθηκαν σαν το Πυρ της Εστίας. Οι παραδόσεις συνεχίστηκαν μόνο μέσα σε κρυφές εταιρείες, οι οποίες τις παρέδωσαν από γενιά σε γενιά· και τώρα βρίσκονται στην κατοχή των γνήσιων Ελευθεροτεκτόνων».

Σ.Σ. Αυτό εξηγεί την προέλευση πολλών ανωνύμων φυλλαδίων τα οποία εμφανίσθηκαν εκείνη περίπου την εποχή στη Γερμανία και παρουσίαζαν τον Ελευθεροτεκτονισμό ως Χριστιανισμό. Αυτά αποτελούσαν αναμφισβήτητα έργο του Σπάρτακου και των οπαδών που είχε ανάμεσα στους Εκλεκτικούς Τέκτονες. Ο Νικολάι, μέγας απόστολος της απιστίας, είχε εκφράσει ευνοϊκότατη κριτική γι' αυτές τις προσπάθειες και έχοντας πάντοτε σταθεί στο πλευρό συγγραφέων που λοιδωρούσαν τον Χριστιανισμό, ήταν φυσικό για εκείνον να αδράξει τούτην την ευκαιρία ώστε να ρίξει την εκτίμηση του λαού για τη θρησκεία ακόμη χαμηλότερα. Έτσι, ο Σπάρτακος θεώρησε ιδιαιτέρως σημαντική την προσθήκη του Νικολάι στο Τάγμα. Πριν από αυτό είχε προσελκύσει τον Λόιχτφενρινγκ, έναν θερμοκέφαλο φανατικό, ο οποίος παρακολουθούσε μυστικά κάθε κίνηση των Ιησουιτών και είχε αναθέσει στον Νικολάι να γυρίσει τη Γερμανία διώκοντάς τους. Όταν τούτος ο άνθρωπος διαπίστωσε ότι οι Illuminati μοιράζονταν το μίσος του, πείσθηκε ευκολότατα και επέδειξε μεγάλο ζήλο απέναντι στον σκοπό. Στρατολόγησε και τον Νικολάι και ο Σπάρτακος εξέφρασε τεράστια αγαλ-

λίαση για το απόκτημα αυτό λέγοντας ότι «επρόκειτο για έναν ακάματο αγωνιστή, *et quidem contentissimus*[1]». Γι' αυτόν τον άνδρα, ο Φίλων λέγει ότι «διέδωσε αυτόν τον Χριστιανισμό σε κάθε γωνιά της Γερμανίας».

> «Έχω ερμηνεύσει», λέγει ο Φίλων, «όλα ετούτα τα σκοτεινά σύμβολα και έχω προετοιμάσει και τους δύο βαθμούς, εισάγοντας πανέμορφες τελετές, τις οποίες έχω επιλέξει μεταξύ των αρχαίων λειτουργιών, σε συνδυασμό με εκείνες του Ροδοσταυρικού Τεκτονισμού· και τώρα», λέγει, «θα φανεί ότι *εμείς* είμαστε οι μοναδικοί πραγματικοί Χριστιανοί. Θα είμαστε πλέον σε θέση να πούμε μερικά πράγματα στους Ιερείς και τους Άρχοντες. Έχω σχεδιάσει τα πάντα τόσο αριστοτεχνικά ώστε να δεχθώ ακόμη και Πάπες και Βασιλείς μετά από τις δοκιμασίες που έχω προετοιμάσει· και εκείνοι θα είναι περιχαρείς που θα ανήκουν στο Τάγμα».

Όμως πώς πρόκειται να συμβιβαστούν όλα αυτά με το σχέδιο της Διαφώτισης, το οποίο συνίσταται στην εξ ολοκλήρου κατάργηση του Χριστιανισμού; Ο ίδιος ο Φίλων λέγει σε πολλά σημεία ότι «πρόκειται απλώς για μια μεταμφίεση, ώστε να μην αντισταθούν οι εύθικτοι». Αυτό επιτυγχάνεται λίγο πολύ με τον ίδιο τρόπο που γινόταν στον Γαλλικό Τεκτονισμό. Ένας από τους βαθμούς τους, εκείνος του Διδασκάλου, συμβολίζεται από τον θάνατο του Ιησού Χριστού, του κήρυκα της Αδελφικής αγάπης. Όμως, στην επόμενη βαθμίδα, εκείνη του *Ιππότη του Ηλίου*, ο Λόγος είναι εκείνος που έχει θανατωθεί και ενταφιαστεί και ο Διδάσκα-

1. «Και κάποιον ισχυρότατο» (Σ.τ.Μ).

λος τούτης της βαθμίδας, ο *Ύψιστος Φιλόσοφος*, γίνεται αφορμή να ανακαλυφθεί το μέρος όπου είναι κρυμμένο το πτώμα· ο Λόγος ανασταίνεται, η δεισιδαιμονία και η τυραννία εξαφανίζονται και όλα ξεκαθαρίζουν· ο άνθρωπος απελευθερώνεται και γίνεται ευτυχισμένος.

Ας ακούσουμε ξανά τον Σπάρτακο.

Σπάρτακος, σε άλλο σημείο

«Οφείλουμε, πρώτον, να εξηγήσουμε σταδιακά λεπτομερώς όλες τις απάτες που κάναμε με αγαθά κίνητρα κατά την προετοιμασία μας. Και όταν κάποιοι οξυδερκείς μας επικρίνουν, θα τους παρακαλέσουμε να μελετήσουν σε βάθος τον σκοπό του συνολικού μας έργου. Αυτός αγιάζει τα μέσα μας, τα οποία από κάθε άποψη είναι αβλαβή και έχουν φανεί χρήσιμα, ακόμα και σε τούτην την περίπτωση, διότι χάρη σε αυτά επιτύχαμε να εισακουστούμε υπομονετικά, όταν, υπό άλλες συνθήκες, οι άνθρωποι θα μας γύριζαν την πλάτη σαν μουτρωμένα παιδιά. Αυτό θα τους πείσει για τα αισθήματά μας σε όλα τα ενδιάμεσα σημεία· και οι αμφιλεγόμενες αντιδράσεις μας θα ερμηνευθούν ως προσπάθειες να ανακαλύψουμε απαντήσεις κάθε λογής, οι οποίες θα μας φανέρωναν το πνεύμα των μαθητών μας. Δεύτερον, οφείλουμε να αποκαλύψουμε, μέσα από την Ιστορία και άλλα γραπτά, την προέλευση και κατασκευή οποιουδήποτε θρησκευτικού ψεύδους· και ύστερα, τρίτον, θα δημοσιεύσουμε μια αναλυτική ιστορία του Τάγματος. Δεν μπορώ όμως παρά να γελάσω όταν αναλογίζομαι τη θετική υποδοχή που είχαν όλα ετούτα από τους σπουδαίους και μορφωμέ-

νους θεολόγους της Γερμανίας και της Αγγλίας· και αναρωτιέμαι πώς απέτυχε ο δικός τους Ουίλιαμ όταν αποπειράθηκε να ιδρύσει μια Θεϊστική Λατρεία στο Λονδίνο (τι μπορεί να σημαίνει αυτό;), διότι είμαι βέβαιος ότι θα γινόταν ευρύτερα αποδεκτή από εκείνους τους μορφωμένους και ελεύθερους ανθρώπους. Δεν διέθεταν όμως τη φώτιση της εποχής μας».

Θα ήθελα να παρατηρήσω σε αυτό το σημείο ότι ο Βάισχαουπτ παίρνει πέραν του δέοντος ως δεδομένη την άγνοια του φίλου του, διότι υπήρχε ευρύς διαφωτισμός στην Αγγλία την εποχή στην οποία αναφέρεται και, αν δεν απατώμαι, ακόμη και αυτός ο διάσημος Καθηγητής της Αθεΐας έχει δανειστεί το μεγαλύτερο κομμάτι του σχεδίου του από το εν λόγω βασίλειο. Αυτό ασφαλώς δεν είναι καθόλου προς τιμήν μας. Όμως το *PANTHEISTICON* του Τόλαντ[1] μοιάζει με τον Διαφωτισμό του Βάισχαουπτ σε όλα εκτός από τον επαναστατικό και κακοήθη χαρακτήρα του. Η Σωκρατική Στοά του Τόλαντ αποτελεί ένα κομψό πρότυπο για τον Βάισχαουπτ και ο Θρίαμβος του Λόγου του, η Φιλοσοφική Ευτυχία του, ο Θεός του ή *Anima Mundi* (*Ψυχή του Κόσμου*), όλα τους μοιάζουν τόσο με το σκληρό σύστημα του Σπάρτακου που είμαι πεπεισμένος ότι τα έχει αντιγράψει, στιγματίζοντάς τα με τη σκληρότητα της δικής του ιδιοσυγκρασίας. Όμως, για να συνεχίσουμε, ο Σπάρτακος λέγει για τους Άγγλους:

1. Τζον Τόλαντ (1670-1721): ο Πατέρας του σύγχρονου πανθεϊσμού. Το 1720 δημοσίευσε το *Pantheisticon*, ορίζοντας σε αυτό τη φιλοσοφία και τον τρόπο λειτουργίας μιας πανθεϊστικής μυστικής εταιρείας. Ο Τόλαντ παρουσιάζει τη Σωκρατική Κοινωνία του, όπως την ονομάζει, σαν να υπήρχε πράγματι ένα δίκτυο τέτοιων μυστικών πανθεϊστικών ομάδων σε όλη την Ευρώπη. Κάποιοι ερευνητές έχουν μάλιστα υποστηρίξει ότι ο Τόλαντ είχε ιδρύσει μία από τις πρώτες Τεκτονικές ομάδες (Σ.τ.Μ).

«Ο ποιητής τους ο Πόουπ έκανε το Δοκίμιο περί Ανθρώπου ένα σύστημα αμιγούς νατουραλισμού χωρίς να το γνωρίζει, έτσι όπως έκανε ο Αδελφός Χρύσιππος με την Ιερατική Βαθμίδα μου και είχε εξίσου εκπλαγεί όταν του το υπέδειξαν. Ο Χρύσιππος είναι θρησκευόμενος αλλά όχι δεισιδαίμων. Ο Αδελφός Λουκιανός (ο Νικολάι, περί του οποίου έχω ήδη μιλήσει πολλάκις) λέγει ότι ο σπουδαίος Zolikofer παραδέχεται πλέον ότι θα ήταν απολύτως ορθό το να ιδρυθεί μια Θεϊστική Εκκλησία στο Βερολίνο. Δεν αμφιβάλλω πως τα πράγματα θα εξελιχθούν θετικότατα. Όμως ο Φίλων, στον οποίο είχε ανατεθεί η διαμόρφωση του Ιερατικού Βαθμού, τον κατέστρεψε αναίτια· πράγματι, κάτι τέτοιο θα αιφνιδίαζε όσους αγαπούν με πάθος τη Θρησκεία. Όμως πάντοτε σου έλεγα ότι ο Φίλων είναι φανατικός και σεμνότυφος. Του προμήθευσα εξαιρετικό υλικό και εκείνος το παραφόρτωσε με τελετουργικά και παιδιάστικα παιχνίδια και όπως λέγει ο Μίνως, *c'est jouer la religion*[1]. Όμως όλα αυτά μπορούν να διορθωθούν στην αναθεώρηση από τους *Αρεοπαγίτες*».

Σ.Σ. Έχω ήδη αναφέρει τον προσηλυτισμό του Βαρώνου Κνίγκε στους Illuminati από τον Μαρκήσιο της Κονστάντσα, το όνομα του οποίου στο Τάγμα ήταν Διομήδης. Ο Κνίγκε (Φίλων εις στο εξής) ήταν, εκτός του Σπάρτακου, ο πιο χρήσιμος άνδρας του Τάγματος και προσέλκυσε τον μεγαλύτερο αριθμό μελών. Πρωτίστως χάρη στις προσπάθειές του ανάμεσα στους Τέκτονες των Προτεσταντικών χωρών εισήχθη το *Εκλεκτικό Σύστημα* και μετέπειτα τέθηκε

1. «Πρόκειται για παρωδία της θρησκείας» (γαλλικά στο πρωτότυπο) (Σ.τ.Μ).

υπό τη διεύθυνση των Illuminati. Τούτη η κατάκτηση οφείλετο αποκλειστικά στις πολυάριθμες διασυνδέσεις που είχε στο σώμα των Τεκτόνων. Ταξίδευε σαν φιλόσοφος από πόλη σε πόλη, από Στοά σε Στοά, ακόμη και από οικία σε οικία, πριν τη Φώτισή του, προσπαθώντας να ενώσει τους Τέκτονες, και τώρα έκανε ξανά τις ίδιες διαδρομές προκειμένου να διαδώσει το *Εκλεκτικό Σύστημα* και να θέσει τις Στοές υπό την καθοδήγηση των Illuminati, μέσω των δικών τους επιλογών για τις θέσεις του Διδασκάλου και των Επιτρόπων. Με αυτόν τον τρόπο το Τάγμα είχε την ευκαιρία να παρατηρεί τη συμπεριφορά των ατόμων· και όταν είχαν πλέον ανακαλύψει τον τρόπο σκέψης τους και την καταλληλότητά τους για τον δικό τους σκοπό, δεν τους άφηναν μέχρι να καταφέρουν να τους προσελκύσουν στην πλευρά τους. Έχουμε διαπιστώσει ότι δεν του έλειπαν με κανέναν τρόπο οι θρησκευτικές πεποιθήσεις και πολύ συχνά τον απαντούμε προσβεβλημένο από την αθεΐα του Σπάρτακου. Ο Κνίγκε ήταν ταυτοχρόνως κοσμικός άνδρας και πιστό μέλος. Ο Βάισχαουπτ ζούσε τη ζωή του βάσει των συνηθειών του ιερατικού σώματος. Συνεπώς γνώριζε την αξία του Κνίγκε και τον ενημέρωνε για όλα τα σχέδιά του, έτσι ώστε εκείνος να τα διαμορφώνει αναλόγως με τις κοινωνικές αντιλήψεις. Ο Φίλων είχε μια πιο φιλόστοργη ιδιοσυγκρασία, με μια φυσική ροπή προς την αφοσίωση και σκανδαλιζόταν από τη σκληρή αδιαφορία του Σπάρτακου. Αφού εργάστηκε επί τέσσερα έτη με μεγάλο ζήλο, εξοργίστηκε από τα ύπουλα κόλπα του Σπάρτακου και διέκοψε κάθε σχέση με την Εταιρεία το 1784, ενώ αρκετό καιρό αργότερα δημοσίευσε μια διακήρυξη με όλα όσα είχε κάνει όντας μέλος της. Πρόκειται για μια εξαιρετική μαρτυρία επάνω στο σχέδιο και τις αρχές του Τάγματος (τουλάχιστον όπως εκείνος το είχε συλλάβει, διότι ο Σπάρτακος είχε πολύ

βαθύτερους σκοπούς) και φανερώνει ότι στόχος του ήταν η κατάργηση του Χριστιανισμού και όλων των κρατικών κυβερνήσεων της Ευρώπης προκειμένου να εγκαθιδρυθεί μια ευρύτερη δημοκρατία. Όμως είναι γεμάτη από ρομαντικές ιδέες και στομφώδη ενθουσιασμό επάνω στα τετριμμένα θέματα της παγκοσμίου υπηκοότητος, ελευθερίας και ισότητος. Ο Σπάρτακος του έδινε τις κατευθύνσεις και του άφηνε χώρο να εργαστεί, γνωρίζοντας ότι μπορούσε να τον διώξει όποτε επιθυμούσε. Θα παραθέσω πιο κάτω ορισμένα αποσπάσματα από τις επιστολές του Φίλωνος από τα οποία ο αναγνώστης θα αντιληφθεί την αηδή συμπεριφορά του Σπάρτακου και τη φύση των απώτερων σκοπών του. Εν τω μεταξύ μπορούμε να προχωρήσουμε με την έκθεση των αρχών του συστήματος.

Σπάρτακος προς Κάτωνα

«Τίποτε δεν θα ήταν πιο επικερδές για εμάς από μια ορθή Ιστορία της Ανθρωπότητος. Ο Δεσποτισμός τούς αποστέρησε την ελευθερία τους. Πώς μπορούν να προστατευθούν οι αδύναμοι; Μόνο μέσω της ενώσεως· όμως κάτι τέτοιο είναι σπάνιο. Τίποτε δεν μπορεί να φέρει ένα τέτοιο αποτέλεσμα εκτός από τις μυστικές εταιρείες. Τα κρυφά σχολεία της σοφίας αποτελούν τον τρόπο με τον οποίο κάποια μέρα θα απελευθερωθούν οι άνθρωποι από τα δεσμά τους. Αυτά ήταν σε όλες τις εποχές τα αρχεία της φύσεως και των δικαιωμάτων των ανθρώπων· και μέσω εκείνων θα μπορέσει η ανθρώπινη φύσις να σηκωθεί μετά την πτώση της. Άρχοντες και έθνη θα εκλείψουν από τη γη. Η ανθρώπινη φυλή θα ενωθεί τότε σε μια οικογέ-

νεια και ο κόσμος θα αποτελεί κατοικία λογικών ανθρώπων.

»Η Ηθική και μόνον μπορεί να επιτύχει το παραπάνω. Η Κεφαλή της κάθε οικογενείας θα είναι ό,τι ήταν ο Αβραάμ, ο πατριάρχης, ο ιερέας και ο άρχων της οικογενείας του, και ο Λόγος θα αποτελεί τον κώδικα των νόμων για όλη την ανθρωπότητα. ΑΥΤΟ», λέγει ο Σπάρτακος, «είναι το ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΜΥΣΤΙΚΟ μας. Πράγματι, μπορεί να υπάρξει αναταραχή· όμως σύντομα οι άνισοι θα γίνουν ίσοι· και μετά τη θύελλα, τα πάντα θα ηρεμήσουν. Μπορούν οι δυσμενείς συνέπειες να εδρεύσουν όταν τα αίτια της έριδος έχουν εκλείψει; Συνεπώς, αφυπνιστείτε. Ω, άνθρωποι! Διεκδικήστε τα δικαιώματά σας· και τότε θα επικρατήσει ο Λόγος με μια κυριαρχία ασύλληπτη· και ΑΠΑΝΤΕΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΜΑΚΑΡΙΟΙ*.

»Η Ηθική θα εκπληρώσει τα παραπάνω· και η Ηθική είναι ο καρπός της Φώτισης· οι υποχρεώσεις και τα δικαιώματα είναι αμοιβαία. Όπου ο Οκτάβιος δεν έχει δικαίωμα, ο Κάτων δεν του είναι υπόχρεος. Η Φώτιση μάς αποκαλύπτει τα δικαιώματά μας και η Ηθική ακολουθεί· η Ηθική εκείνη που μας διδάσκει να είμαστε *ώριμοι*, να *μην αστυνομευόμαστε*, να *αναπτυχθούμε πλήρως* και να *πορευόμαστε χωρίς την καθοδηγητική κυριαρχία ιερέων και αρχόντων*.

»Ο Ιησούς της Ναζαρέτ, ο Μέγας Διδάσκαλος του Τάγματός μας, έκανε την εμφάνισή του σε μια εποχή που ο κόσμος βρισκόταν υπό το καθεστώς της απόλυ-

* Μακάρια Γαλλία! Λίκνο της φώτισης, όπου η αυγή του Λόγου έχει χαράξει, διασκορπίζοντας τα νέφη της Μοναρχίας και του Χριστιανισμού, όπου ο μωρός έχει απομυζήσει το αίμα των αφώτιστων και «Φόνος! Φωτιά! Βοήθεια!» ήταν το νανούρισμα που τραγουδούσαν για τον ύπνο.

της αταξίας και σε έναν λαό ο οποίος επί αιώνες στέναζε υπό τον ζυγό της σκλαβιάς. Τους δίδαξε τα μαθήματα του Λόγου. Προκειμένου να γίνει πιο ουσιαστικός, επιστράτευσε την αρωγή της Θρησκείας –απόψεις που τότε ήταν επίκαιρες– και, *με έναν ευφυέστατο τρόπο*, συνδύασε τα μυστικά του δόγματα με το δημοφιλές θρήσκευμα και με τα έθιμα που επικρατούσαν. Με αυτά πλαισίωσε τη διδασκαλία του – δίδασκε με παραβολές. Ποτέ δεν κατάφερε προφήτης να καθοδηγήσει ανθρώπους τόσο εύκολα και με τόση ασφάλεια στον δρόμο της ελευθερίας. Απέκρυψε το πολύτιμο μήνυμα και τη σπουδαιότητα των δογμάτων του· τα αποκάλυψε όμως πλήρως σε ελάχιστους εκλεκτούς. Ομιλεί για ένα βασίλειο των δικαίων και των πιστών· το βασίλειο του Πατρός του, του οποίου τέκνα είμαστε κι εμείς. Ας εκλάβουμε απλώς την Ελευθερία και την Ισότητα ως βασικό στόχο των δογμάτων του και την Ηθική ως τον τρόπο με τον οποίο θα τον επιτύχουμε, και όλα όσα περιλαμβάνονται στην Καινή Διαθήκη θα γίνουν αντιληπτά· και ο Ιησούς θα εμφανιστεί ως Λυτρωτής των σκλάβων. Ο άνθρωπος έχει εκπέσει από την κατάσταση της Ελευθερίας και της Ισότητος, την ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΗΣ ΦΥΣΕΩΣ. Είναι υπόδουλος στα πολιτικά δεσμά, τα οποία απορρέουν από τη διαφθορά του ανθρώπου. Τούτη είναι η ΠΤΩΣΗ και το ΠΡΟΠΑΤΟΡΙΚΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ. Το ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ είναι η παλινόρθωση η οποία μπορεί να επιτευχθεί μέσω της Φώτισης και μιας αρμόζουσας Ηθικής. Τούτη είναι η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ. Όταν ο άνθρωπος ζει υπό διακυβέρνηση, έχει εκπέσει, η αξία του έχει χαθεί και η φύσις του έχει σπιλωθεί. Καθυποτάσσοντας τα πάθη μας ή περιορίζοντας τις ακα-

τάσχετες επιθυμίες τους, ενδέχεται να ανακτήσουμε ένα μεγάλο κομμάτι της αρχικής μας αξίας και να ζήσουμε σε κατάσταση χάριτος. Τούτη είναι η λύτρωση των ανθρώπων – επιτυγχάνεται μέσω της Ηθικής· και όταν εξαπλωθεί σε ολόκληρο τον κόσμο, θα έχουμε το ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ.

»Όμως αλλοίμονο! Το καθήκον της ανάπτυξης του εαυτού ήταν υπερβολικά δύσκολο για τους πολίτες της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, που είχαν διαφθαρεί από κάθε είδους ακολασία. Ελάχιστοι εκλεκτοί ασπάστηκαν τα δόγματα μέσα σε μυστικότητα και εκείνα παραδόθηκαν σε εμάς (συχνότατα όμως σχεδόν θαμμένα κάτω από σκουπίδια ανθρώπινης επινόησης) από τους Ελευθεροτέκτονες. Οι τρεις καταστάσεις της ανθρώπινης κοινωνίας εκφράζονται από την τραχιά, τη σπασμένη και τη λειασμένη πέτρα. Η τραχιά πέτρα και εκείνη που είναι σπασμένη εκφράζουν την κατάσταση υπό πολιτική διακυβέρνηση· τραχιά λόγω κάθε φθοροποιού ανισότητας κοινωνικών θέσεων· και σπασμένη, εφόσον δεν αποτελούμε πλέον μια ενιαία οικογένεια· και διαιρούμαστε περαιτέρω λόγω των διαφορών στη διακυβέρνηση, την κοινωνική τάξη, την περιουσία και τη θρησκεία· όμως όταν επανενωθούμε σε μία οικογένεια, συμβολιζόμαστε από τη λειασμένη πέτρα. Χ είναι η Χάρις· το Φλεγόμενο Άστρο είναι ο Δαυλός του Λόγου. Εκείνοι που κατέχουν τούτη τη γνώση είναι πραγματικά οι ILLUMINATI. Ο Χιράμ είναι ο μυθικός Μέγας Διδάσκαλός μας, ο οποίος σφαγιάστηκε για τη ΛΥΤΡΩΣΗ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ· οι Εννέα Διδάσκαλοι είναι οι Ιδρυτές του Τάγματος. Ο Ελευθεροτεκτονισμός αποτελεί Βασιλική Τέχνη, καθόσον μας διδάσκει να βαδίζουμε δίχως γκέμια και να κυβερνούμε τον εαυτό μας».

Αναγνώστη, δεν είσαι περίεργος να μάθεις κάτι για τούτην την παντοδύναμη ηθική, που τόση επιρροή ασκεί στην καρδιά των αληθινά πεφωτισμένων – για τούτη την *disciplina arcani* η οποία πέρασε εμπιστευτικά μόνο στους λίγους εκλεκτούς και παραδόθηκε στον Καθηγητή Βάισχαουπτ, τον Σπάρτακο, και τους συνεταίρους του, οι οποίοι την απήλλαξαν από τα σκουπίδια που σωρεύτηκαν επάνω της από τους θολωμένους Τέκτονες και τώρα ακτινοβολεί με τη φυσική της λαμπρότητα στα πνεύματα των *Αρεοπαγιτών*; Οι διδάσκαλοι του κοινού Χριστιανισμού εργάζονται επίπονα επί 2.000 έτη, με την Καινή Διαθήκη στα χέρια τους· πολλοί από αυτούς με θαυμαστή δεξιότητα και πολλοί, πιστεύω, με ειλικρινή ζήλο. Όμως αλλοίμονο! Δεν μπορούν να επιτύχουν τέτοια θαυμαστά και αδιαφιλονίκητα αποτελέσματα (διότι, παρατήρησε ότι ο Βάισχαουπτ μας διαβεβαιώνει επανειλημμένως ότι τα μέσα του είναι αδιαφιλονίκητα) πιθανώς λόγω έλλειψης τούτης της *disciplina arcani* για την ισχύ της οποίας λέγονται τόσα. Ευτυχώς, ο Σπάρτακος μας έδωσε ένα λαμπρό δείγμα των ηθικών αξιών που φώτισαν τον ίδιο σε μια δύσκολη περίσταση, όπου ένας κοινός Χριστιανός θα σάστιζε σε μεγάλο βαθμό ή θα ακολουθούσε μια εκ διαμέτρου αντίθετη κατεύθυνση από εκείνη τούτου του επιφανούς αποστόλου του φωτός. Και διαπιστώνοντας ότι ορισμένοι από τους *Αρεοπαγίτες* συμμετείχαν στο περιστατικό και ότι αυτό αποκρύφθηκε επιμελώς από τον ασεβή και θολωμένο λαό, μπορούμε να είμαστε πλέον βέβαιοι για το ότι τα πάντα διεξήχθησαν σύμφωνα με την *disciplina arcani* της Φώτισης.

Θα παρουσιάσω το γεγονός μέσα από τα δικά του γραφόμενα.

Σπάρτακος προς Μάριο, Σεπτέμβριος 1783

«Βρίσκομαι πλέον στην αισχρότερη θέση· τούτο μου αποστερεί τη γαλήνη και με καθιστά ανίκανο για οτιδήποτε. Κινδυνεύω να χάσω με μιας την τιμή και την υπόληψή μου χάρη στην οποία είχα επί μακρόν τόση επιρροή. Πώς σου φαίνεται – η νύφη[1] μου είναι έγκυος. Την έστειλα στον Ευρυφώντα και πασχίζω να προμηθευτώ μιαν άδεια γάμου από τη Ρώμη. Πόσα εξαρτώνται από αυτήν την ασταθή κατάσταση – και δεν υπάρχει ούτε λεπτό για χάσιμο. Εάν αποτύχω, τι πρόκειται να συμβεί; Τι ανταπόδοση και ετούτη σε κάποιον στον οποίο είμαι τόσο βαθιά υποχρεωμένος! (Θα κατανοήσουμε την πιθανή ερμηνεία αυτής της δήλωσης σύντομα.) Δοκιμάσαμε κάθε μέθοδο που διαθέτουμε προκειμένου να αφανίσουμε το βρέφος· και ελπίζω ότι εκείνη είναι αποφασισμένη για τα πάντα – ακόμα και τον θ... (Μπορεί ετούτο να σημαίνει θάνατο;) Όμως αλλοίμονο! Ο Ευρυφών είναι, φοβάμαι, υπερβολικά άτολμος (αλλοίμονο! φτωχή γυναίκα, έγινες πλέον έρμαιο της *disciplina arcani*) και δεν βρίσκω αντικαταστάτη. Θα μπορούσα να είμαι βέβαιος για την εχεμύθεια του Κέλσου (ιατρού στο Ίνγκολστατ), εκείνος *μπορεί* να με βοηθήσει και *μου υποσχέθηκε κάτι τέτοιο* προ τριών ετών. Μίλησέ του οπωσδήποτε, εάν πιστεύεις ότι θα είναι αφοσιωμένος. Στη θέση σου δεν θα ενημέρωνα τον Κάτωνα (τον πλέον αγαπημένο του φίλο και βασικό, αν όχι μοναδικό έμπιστό του στη συ-

1. Στο πρωτότυπο κείμενο η λέξη είναι *sister-in-law*, η οποία στα ελληνικά μπορεί να μεταφραστεί ως *νύφη* ή *κουνιάδα*. Δεν είναι σαφές για ποιο από τα δύο πρόκειται (Σ.τ.Μ).

νωμοσία της Φώτισης) σχετικά με τούτο ακόμη, διότι η υπόθεση από άλλες απόψεις απαιτεί την ακέραια φιλία του. (Ο Κάτων κατείχε όλες τις σημαντικές αποδείξεις). Εάν μπορούσες να με βοηθήσεις να ξεπεράσω αυτήν τη στενοχώρια, θα μου προσέφερες ζωή, υπόληψη και γαλήνη *και δύναμη να εργαστώ ξανά για τον μεγάλο σκοπό*. Εάν δεν μπορείς, να είσαι βέβαιος ότι θα επιχειρήσω την πιο απεγνωσμένη κίνηση (φτωχή αδελφή!) δια να τακτοποιηθεί το ζήτημα. Δεν πρόκειται να χάσω την υπόληψή μου. Δεν μπορώ να συλλάβω ποιος δαίμων με παρέσυρε από τον σωστό δρόμο – *εμένα που υπήρξα πάντοτε τόσο προσεκτικός σε τέτοιες περιπτώσεις*. Προς το παρόν όλα είναι ήσυχα και κανείς δεν γνωρίζει περί τούτου εκτός από εσένα και τον Ευρυφώντα. Ας ήταν η καταλληλότερη στιγμή για να αναλάβω δράση – όμως αλλοίμονο! Βρίσκεται στον τέταρτο μήνα. Είναι κι αυτοί οι καταραμένοι ιερείς – διότι θεωρούν την πράξη εντελώς εγκληματική και σκανδαλιστική. Όλα τούτα καθιστούν τις έσχατες προσπάθειες και τα πιο απεγνωσμένα μέτρα απολύτως αναγκαία».

Θα χυθεί αρκετό φως σε ετούτη την επικοινωνία, εάν διαβάσουμε μία επιστολή του Σπάρτακου προς τον Κάτωνα, περίπου της ίδιας περιόδου.

«Κάτι ακόμη, πολυαγαπημένε μου φίλε – θα σε ευχαριστούσε να με έχεις γαμπρό; Εάν σε ευχαριστούσε και εάν τούτο προέκυπτε χωρίς προκαταλήψεις για την υπόληψή μου, όπως ελπίζω ότι θα συμβεί, τρέφω ορισμένες ελπίδες ότι θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί η σύζευξη. Όμως εν τω μεταξύ κράτησέ το μυ-

στικό και δώσε μου μόνο την άδεια να ξεκινήσω αλληλογραφία σχετικά με το θέμα με την ευγενική κυρία στην οποία σε ικετεύω να μεταφέρεις τις γεμάτες σεβασμό φιλοφρονήσεις μου, και θα εισέλθω σε περισσότερες λεπτομέρειες προφορικώς και θα σε ενημερώσω πλήρως για την κατάστασή μου. Όμως το επαναλαμβάνω – ο χειρισμός αυτής της υπόθεσης θα πρέπει να γίνει με λεπτότητα και προσοχή. Δεν θα εξαπατούσα για κανέναν λόγο ένα πρόσωπο το οποίο δεν αξίζει κάτι τέτοιο εκ μέρους μου».

Ποια ερμηνεία μπορεί να δοθεί στο παραπάνω; Ο Κάτων φαίνεται ότι είναι αδελφός της φτωχής γυναίκας – επρόκειτο εν αγνοία του να προμηθεύσει τα φάρμακα και του ζητείτο να συναινέσει σε έναν γάμο ο οποίος δεν θα του ήταν με κανέναν τρόπο αρεστός, από τη στιγμή που απαιτείτο μια απαλλαγή, καθώς εκείνη ήδη ήταν είτε αδελφή της πρώην συζύγου του Βάισχαουπτ είτε χήρα κάποιου αποθανόντα αδελφού. Ή ίσως ο Σπάρτακος επιθυμεί πραγματικά να νυμφευθεί την αδελφή του Κάτωνος, ένα πρόσωπο διαφορετικό από τη φτωχή γυναίκα που βρέθηκε σε αυτή τη θέση· και αποκρύπτει τούτη την περιπέτεια από τον πιστό του φίλο Κάτωνα, μέχρι να δει πώς θα εξελιχθεί. Το παιδί μπορεί να αφανιστεί και μετά ο Σπάρτακος θα είναι ελεύθερος. Υπάρχει μια επιστολή προς τον Κάτωνα, στην οποία τον ευχαριστεί για τη στήριξή του στην υπόθεση του παιδιού – όμως δεν διαφωτίζει τίποτα. Ανακάλυψα ένα άλλο γεγονός, ότι η αδελφή του Τσβακ έπεσε από την κορυφή ενός πύργου και της χύθηκαν τα μυαλά. Δεν μαθαίνουμε όμως αν αυτή ήταν η μοναδική αδελφή· εάν ήταν, είναι πιθανόν ο Σπάρτακος να την είχε κορτάρει και να είχε επιτύχει τον σκοπό του και η μετέπειτα υπόθεση του γάμου

του με τη νύφη του ή κάτι χειρότερο, να της πλήγωσε την καρδιά. Τούτη φαίνεται να είναι η καλύτερη θεωρία επάνω στο ζήτημα. Διότι ο Χέρτελ (Μάριος) γράφει στον Τσβακ τον Νοέμβριο του 1783:

> «Ο Σπάρτακος επέστρεψε σήμερα στην οικία του, αλλά άφησε πίσω τη νύφη του έγκυο (τούτο προέρχεται από το Μπάσους Χοφ). Κοντά στο Νέο Έτος ελπίζει ότι θα ευθυμήσει λόγω ενός... που θα είναι πάνω από κάθε βασιλέα και πρίγκιπα – ενός νεαρού Σπάρτακου. Ο Πάπας θα τον τιμήσει επίσης και θα τον νομιμοποιήσει πριν να έρθει η ώρα».

Τώρα, κοινέ Χριστιανέ, σύγκρινε τούτο με την παλαιότερη δήλωση του Βάισχαουπτ, στην οποία αναφέρεται στην ακεραιότητα του πρότερου βίου του, που τόσο εξονυχιστικά εξετάστηκε, χωρίς να πληγεί η τρανή υπόληψη και η τεράστια επιρροή του και την άγνοια και βδελυγμία του για όλα εκείνα τα πράγματα που βρέθηκαν στις αποθήκες του Κάτωνος. Βλέπετε, εξεπλάγη με τούτα – παλαιότερα κινείτο προσεκτικά. «Άριστος είναι ο άνδρας», λέγει ο Σπάρτακος, «ο οποίος καλύπτει άριστα τα σφάλματά του». Απογοητεύθηκε από τον Κέλσο *ο οποίος του είχε υποσχεθεί τη βοήθειά του σε τέτοιες περιπτώσεις* προ τριών ετών, κατά τη διάρκεια των οποίων ασχολείτο με «την ανάπτυξη του εαυτού του». Ως προς το πόσο αναπτύχθηκε, ας κρίνει ο αναγνώστης.

Δεν μπορεί παρά να είναι κανείς περίεργος ως προς το τι απέγινε εκείνη η φτωχή γυναίκα: την πήγαν αργότερα στην οικία του Βαρώνου Μπάσους· όμως εκεί, η ανόητη γυναίκα, καθώς της έλειπε το θάρρος το οποίο η Φώτιση και η λαμπρή προοπτική του αιώνιου ύπνου θα έπρεπε να της είχαν εμφυσήσει, κατατρόμαξε με την *disciplina arcani*, αποχώρη-

σε από το οίκημα και με μυστικές αρωγούς μια μαία και μια τροφό έφερε στον κόσμο έναν νεαρό Σπάρτακο, ο οποίος σήμερα ζει για να μακαρίζει τον πατέρα του για τις απόπειρές του να τον δολοφονήσει. Ένας «*καταραμένος ιερέας*», ο άξιος Επίσκοπος του Φρέισινγκεν, γνωρίζοντας τους πιεστικούς λόγους, προμήθευσε την απαλλαγή και ο Σπάρτακος υποχρεώθηκε, σαν κοινός θολωμένος θνητός, να τη νυμφευθεί. Το σκάνδαλο αποσιωπήθηκε και δεν θα είχε αποκαλυφθεί εάν δεν υπήρχαν τούτες οι μυστικές επιστολές.

Όμως ο Σπάρτακος λέγει ότι «όταν θεωρείς ότι έχει βυθιστεί ως τον πάτο, εκείνος θα ξεπεταχθεί με διπλάσια ορμή». Σε ένα μετέπειτα έργο του με τίτλο *Σύντομη Τροποποίηση του Σχεδίου μου*, λέγει: «Εάν οι άνθρωποι δεν ήσαν εξοικειωμένοι με αμαρτωλούς τρόπους συμπεριφοράς, οι επιστολές του θα αποτελούσαν τη δικαιολογία τους». Δεν λέγει ότι δεν έχει κάνει λάθη· «όμως πρόκειται για σφάλματα αντίληψης – όχι καρδιάς. Έπρεπε, κατά πρώτον, να αναπτύξει τον εαυτό του· και τούτο είναι ένα έργο που απαιτεί χρόνο». Στην περίπτωση της νύφης του παραδέχεται τα γεγονότα και τις απόπειρες να εξοντωθεί το παιδί:

> «Τούτο όμως δεν υποδεικνύει με κανέναν τρόπο έλλειψη ευαισθησίας. Στην κατάστασή του, με την υπόληψή του να κινδυνεύει, τι άλλο του απέμενε να κάνει; Οι μεγαλύτεροι εχθροί του, οι Ιησουίτες, τον δίδαξαν ότι σε μια τέτοια περίσταση είναι νόμιμο να εξοντωθεί το παιδί» και παραθέτει αποδείξεις από τα βιβλία τους. «Όσον αφορά στο πρώτο σφάλμα, έχει το παράδειγμα των καλύτερων ανδρών. Το δεύτερο ήταν φυσικό επακόλουθο του πρώτου, ήταν εντελώς ακούσιο, και, στα μάτια ενός φιλοσοφικού κριτή (υποθέτω της Γαλλικής Σχολής) που δεν κρίνει τον εαυτό του με τα

σκληρά λόγια ενός αιμοδιψούς νομοθέτη, έχει έναν ασήμαντο λογαριασμό να κανονίσει. Είχε γίνει πλέον καθηγητής και είχε τεράστια απήχηση· τούτο το παράδειγμα *θα μπορούσε να καταστρέψει πολλούς νέους άνδρες*. Τα μάτια του Τάγματος ήταν επίσης στραμμένα επάνω του. Το οικοδόμημα βασιζόταν στο κύρος του· εάν εξέπιπτε, *δεν θα μπορούσε πλέον να χρησιμοποιεί την προϋπόθεση της αρετής έτσι ώστε να ασκεί διαρκή επιρροή*. Ήταν κυρίως η έγνοια της διατήρησης του κύρους του Τάγματος εκείνο που τον οδήγησε να κάνει τούτο το βήμα. Τούτο είναι *υπέρ* του, αλλά με κανέναν τρόπο *κατά* του· και τα πρόσωπα τα οποία έσφαλλαν περισσότερο είναι οι δουλοπρεπείς ερευνητές, οι οποίοι δημοσιοποίησαν την υπόθεση προκειμένου να προσελκύσουν την προσοχή στην υπόληψή του και να βλάψουν το Τάγμα μέσω του προσώπου του· και δεν δίστασαν, γι' αυτόν τον κολασμένο σκοπό, να υποκινήσουν ένα παιδί εναντίον του πατέρα του!»

Δεν σχολιάζω ετούτη την ιδιαιτέρως αξιοσημείωτη και εξαιρετικώς χρήσιμη ιστορία, όμως θα αρκεστώ να δηλώσω ότι αυτή η δικαιολογία υπό Βάισχαουπτ (την οποία φρόντισα να παρουσιάσω μέσα από τα ίδια του τα λόγια) αποτελεί το ισχυρότερο τεκμήριο αναίδειας και προσβολής απέναντι στην κοινή γνώμη που συνάντησα ποτέ. Θεωρούμεθα όλοι εντελώς διεφθαρμένοι, σαν να είχαμε ζήσει υπό την εκθαμβωτική λάμψη της Φώτισης.

Σε άλλα σημεία ετούτης της περίεργης αλληλογραφίας, μαθαίνουμε ότι ο Μίνως και άλλοι εκ των *Αρεοπαγιτών* επιθυμούσαν να εισαγάγουν τον Αθεϊσμό κατευθείαν και όχι με τον προσεκτικό τρόπο που το επιχειρούσαν· βεβαιώνοντας ότι ήταν ευκολότερο να παρουσιάσουν κατευθείαν ότι ο Α-

θεϊσμός ήταν φιλικός προς την κοινωνία, παρά να επεξηγήσουν ολόκληρο τον Τεκτονικό τους Χριστιανισμό, για τον οποίο θα αποδείκνυαν αργότερα ότι επρόκειτο για ένα σωρό ψέματα. Πράγματι αυτός ο σκοπός, όχι μόνον η κατάργηση του Χριστιανισμού αλλά και οποιασδήποτε θετικής θρησκείας, αποτελούσε το αγαπημένο σχέδιο του Βάισχαουπτ εξ αρχής. Προτού αρχίσει τη στρατολόγηση για το Τάγμα του, το 1774, εξέδωσε ένα προϊόν φαντασίας το οποίο ονόμαζε *Sidonii Apollinaris Fragmenta* (*Αποσπάσματα του Σιδωνίου Απολλιναρίου*) προκειμένου να προετοιμάσει (όπως σαφώς δηλώνει σε άλλο σημείο) τα πνεύματα των ανθρώπων για τα δόγματα του Λόγου, το οποίο περιλαμβάνει όλα τα απεχθή δόγματα του έργου του Ρομπινέ *Systeme de la Nature*. Η έκδοση του δευτέρου μέρους ματαιώθηκε. Ο Βάισχαουπτ λέγει, στην ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ILLUMINATI ότι πριν από το 1780 είχε αναιρέσει τις απόψεις του σχετικά με τον Υλισμό και την ακαταλληλότητα των Μοναρχών. Όμως τούτο είναι ψέμα: ο Φίλων λέγει σαφώς ότι τα πάντα παρέμεναν όπως αρχικά είχαν εδραιωθεί ως προς το τελετουργικό και τα δόγματα του Τάγματος όταν εκείνος αποχώρησε τον Ιούλιο του 1784. Όλα τούτα είχαν συγκαλυφθεί, ακόμη και ο φρικτός Τεκτονισμός, στο καταστατικό του Τάγματος το οποίο είχε δημοσιεύσει ο Βάισχαουπτ στο Ρέγκενσμπουργκ· και ήταν απαραίτητες οι συνεχείς προσπάθειες του Φίλωνος προκειμένου να εμποδιστεί η ενιαία διδασκαλία του απροκάλυπτου ή ανεπεξέργαστου Αθεϊσμού στις βαθμίδες τους. Είχε δηλώσει στο συμβούλιο ότι ο Ζήνων δεν δύνατο να συμβιώνει με έναν άνθρωπο ο οποίος αρνείται την αθανασία της ψυχής. Παραπονείται ότι ο Μίνως τους πίεζε εξωφρενικά με τον αθεϊσμό σε κάθε σύσκεψη και δηλώνει ότι φόβιζε πολλούς, αποτρέποντάς τους από το να προσχωρήσουν στο Τάγμα. «Η αλήθεια», λέγει ο Φίλων, «είναι ένα ευφυές αλλά σε-

μνό κορίτσι, το οποίο οφείλουμε να καθοδηγήσουμε κρατώντας το από το χέρι όπως μια κυρία, και όχι κλωτσηδόν σαν να ήταν πόρνη». Ο Σπάρτακος παραπονείται αρκετά για την υπερευαισθησία του Φίλωνος· ωστόσο ο Φίλων δεν απέχει και τόσο από τον Σπάρτακο ως προς τον αθεϊσμό. Περιγράφοντας στον Κάτωνα τη Χριστιανικότητα του Βαθμού του Ιερέως, έτσι όπως τον είχε διαμορφώσει, λέγει «όλα είναι ένα, είτε είναι αληθή είτε ψευδή, οφείλουμε να τα συμπεριλάβουμε, ώστε να ικανοποιήσουμε εκείνους που τρέφουν μια λαχτάρα για τη θρησκεία». Το πλέον πιθανόν είναι ότι ήταν άνδρας πιο μετριοπαθούς ιδιοσυγκρασίας και λάμβανε περισσότερο υπ᾽ όψιν του ακόμα και τις παράλογες προκαταλήψεις των άλλων. Σε μία από τις οργισμένες του επιστολές προς τον Κάτωνα λέγει:

> «Η ματαιοδοξία και η έπαρση του Σπάρτακου θα είχαν παραγκωνίσει κάθε ίχνος σύνεσης, εάν δεν τον συγκρατούσα και δεν είχα πείσει τους *Αρεοπαγίτες* να καθυστερήσουν την ανάπτυξη των παράτολμων αρχών έως ότου βεβαιωθούμε για τον άνδρα. Εξέφρασα επίσης την επιθυμία να βάλω σε πειρασμό τον υποψήφιο απαλλάσσοντάς τον από τη δέσμευση περί μυστικότητος, αφήνοντάς τον έτσι ελεύθερο να αποχωρήσει δίχως φόβο· και είμαι βέβαιος ότι ήσαν όλοι πλέον τόσο αφοσιωμένοι ώστε δεν θα χάναμε ούτε έναν άνδρα. Αλλά ο Σπάρτακος είχε συντάξει μια παρουσίαση των τελευταίων αρχών του, για μια ομιλία μύησης, στην οποία είχε ζωγραφίσει τους τρεις αγαπημένους του μυστηριακούς βαθμούς, τους οποίους θα απένειμε μόνον ο ίδιος, με χρώματα που γοήτευαν τις δικές του προτιμήσεις. Όμως κείνα ήταν τα χρώματα της κολάσεως και θα φόβιζαν και τους πιο ατρόμη-

τους· και επειδή περιέγραψα γλαφυρά τους κινδύνους που εμπεριείχε και επέτυχα δια της βίας να μην παρουσιαστεί τούτη η εικόνα, εκείνος έγινε ο πιο αδυσώπητος εχθρός μου. Απεχθάνομαι τη δολιότητα και την ασωτία και αφήνω εκείνον να τινάξει τον εαυτό του και το Τάγμα στον αέρα».

Όπως και συνέβη. Τούτο ήταν που τρομοκράτησε έναν εκ των τεσσάρων καθηγητών και τον ανάγκασε να μοιραστεί τις αμφιβολίες του με τους υπολοίπους. Ωστόσο ο Σπάρτακος φαίνεται ότι επωφελήθηκε από τους δισταγμούς του Φίλωνος· διότι στην τελευταία τελετή μύησης, για πρώτη φορά, απαίτησε από τον υποψήφιο να δεσμευθεί ότι θα παραμείνει μέλος του Τάγματος για πάντα και να ορκιστεί ότι δεν θα υποχωρήσει ποτέ. Έχοντας εισαχθεί με αυτόν τον τρόπο, γίνεται πλέον σίγουρο χαρτί. Το μέλλον του βίου του βρίσκεται στα χέρια του Τάγματος, όπως και οι απόψεις του επάνω σε χίλια επικίνδυνα ζητήματα· οι αναφορές του σχετικά με τους γείτονες και φίλους του· εν ολίγοις, η υπόληψη και η ζωή του. Όταν ο Θεϊστής παρασυρθεί τοιουτοτρόπως, δεν απέχει πολύ από το να γίνει Νατουραλιστής ή Αθεϊστής· και τότε, ο αιώνιος ύπνος του θανάτου στέφει όλες τις ταπεινές του ελπίδες.

Προτού κάνω μια παρουσίαση των υψηλότερων βαθμών, θα παραθέσω ένα απόσπασμα μιας ακόμη επιστολής σχετικά με ένα ιδιάζον ζήτημα.

Μίνως προς Σεβαστιανό, 1782

«Η πρόταση του Ηρακλέους να ιδρυθεί μια σχολή θηλέων Minervals είναι έξοχη, αλλά απαιτεί μεγάλη

προσοχή. Ο Φίλων κι εγώ συζητήσαμε επί μακρόν σχετικά με τούτο το ζήτημα. Δεν μπορούμε να βελτιώσουμε τον κόσμο δίχως να βελτιώσουμε τις γυναίκες, οι οποίες ασκούν τόσο ισχυρή επιρροή στους άνδρες. Όμως πώς θα τις προσελκύσουμε; Πώς θα δώσουν οι συγγενείς τους –ιδιαίτερα οι μητέρες τους– που είναι βυθισμένοι στις προκαταλήψεις, τη συγκατάθεσή τους ώστε να καθοδηγήσουν κάποιοι άλλοι την εκπαίδευσή τους; Θα πρέπει να ξεκινήσουμε με ενήλικες κοπέλες. Ο Ηρακλής προτείνει τη σύζυγο του Πτολεμαίου Μάγου. Δεν έχω καμία αντίρρηση· και έχω ο ίδιος τέσσερις θετές κόρες, εξαίρετες νέες. Ειδικά η μεγαλύτερη είναι εξαιρετική. Είναι είκοσι τεσσάρων ετών, πολυδιαβασμένη, υπεράνω πάσης προκαταλήψεως και όσον αφορά στη θρησκεία έχει κοινές απόψεις με εμένα. Έχουν πολλές γνωριμίες ανάμεσα στις άλλες νεαρές και τους συγγενείς τους. (Σ.Σ. Δεν γνωρίζουμε την κοινωνική θέση του Μίνωος, όμως καθώς δεν χρησιμοποιεί τη λέξη *Damen* αλλά *Frauenzimmer*[1] είναι πιθανόν να μην είναι υψηλή.) Μπορεί αμέσως να δημιουργηθεί μια ιδιαιτέρως ικανή Εταιρεία, υπό τη διεύθυνση της συζύγου του Πτολεμαίου, αλλά στην πραγματικότητα υπό τη *δική του* διεύθυνση. Θα πρέπει να δημιουργήσεις ωραία διπλώματα και φορεσιές και στολίδια και κομψές και αξιοπρεπείς τελετές. Κανένας άνδρας δεν θα γίνεται δεκτός. Τούτο θα τις καταστήσει πιο ενθουσιώδεις και θα προχωρήσουν πολύ περισσότερο από ό,τι εάν ήμασταν παρό-

1. *Damen* είναι οι «κυρίες» στα γερμανικά. Το *Frauenzimmer* είναι σύνθετη λέξη από το *Frauen* (γυναίκες) και zimmer (δωμάτιο). Προφανώς υποδήλωνε γυναίκες κατώτερης κοινωνικής θέσης (Σ.τ.Μ).

ντες ή αν πίστευαν ότι γνωρίζουμε περί των υποθέσεών τους. Άφησέ τες να κινηθούν στη σφαίρα των δικών τους ενδιαφερόντων και εκείνες συντόμως θα επινοήσουν μυστήρια τα οποία θα μας κάνουν να κοκκινίζουμε και θα δημιουργήσουν ένα κλίμα ενθουσιασμού το οποίο δεν θα μπορέσουμε ποτέ να επιτύχουμε. Θα αποτελέσουν τους σπουδαίους μας αποστόλους. Αναλογίσου τον σεβασμό, αλλά και το δέος και τον τρόμο που ενέπνευσαν οι θηλυκοί μύστες της αρχαιότητος. (Σκέψου τις Δαναΐδες – σκέψου τις Θηβαίες *Βάκχες.)* Η σύζυγος του Πτολεμαίου θα πρέπει να τις κατευθύνει, και η ίδια θα λαμβάνει οδηγίες από τον Πτολεμαίο, ενώ οι θετές μου κόρες θα συμβουλεύονται εμένα. Οφείλουμε να είμαστε πάντοτε σε ετοιμότητα προκειμένου να προλάβουμε την ενασχόληση με οποιοδήποτε ανάρμοστο ζήτημα. Πρέπει να προετοιμάσουμε θέματα για τις συζητήσεις τους – ώστε να μάθουμε για εκείνες και να τις εμπνεύσουμε με τα ιδεώδη μας. Εν τούτοις, κανείς άνδρας δεν πρέπει να τις προσεγγίσει. Τούτο θα εξάψει την απεριόριστη φαντασία τους και θα πρέπει να αναμένουμε εξαιρετικά μυστήρια. Όμως δεν είμαι βέβαιος για το εάν τούτη η εταιρεία θα έχει διάρκεια. Οι γυναίκες είναι ασταθείς και ανυπόμονες. Τίποτε δεν θα τις ικανοποιήσει όσο το να περνούν βιαστικά από βαθμό σε βαθμό, μέσα από έναν σωρό ασήμαντων τελετών, οι οποίες σύντομα θα χάσουν τη γοητεία του καινούργιου και την επιρροή τους. Το να παραμείνουν με σοβαρότητα στη θέση τους, ήσυχες και σιωπηλές, όταν πλέον ανακαλύψουν ότι η όλη υπόθεση είναι μια απάτη (ακούστε τα λόγια ενός έμπειρου Τέκτονα) αποτελεί καθήκον για το οποίο είναι ανίκανες. Δεν έχουν τα δικά μας κίνη-

τρα ώστε να εμμένουν για χρόνια, επιτρέποντάς μας τη χειραγώγησή τους και ακόμα και τότε να κρατήσουν το στόμα τους κλειστό όταν ανακαλύψουν ότι εξαπατήθηκαν. Όχι μόνον τούτο, αλλά υπάρχει ο κίνδυνος να τους μπει η ιδέα να αναστρέψουν τα πράγματα και τότε, με τη βοήθεια αισθησιακών θελγήτρων που θα ενισχυθούν μέσω προσποιητής σεμνοτυφίας και ευπρέπειας που τους προσφέρει μια ακαταμάχητη κυριαρχία επάνω στους αξιοτέρους των ανδρών, ενδέχεται να φέρουν τα πάνω κάτω στο Τάγμα μας και να ηγηθούν με τη σειρά τους ενός νέου».

Τούτες είναι οι πληροφορίες που μπορεί κανείς να αντλήσει από τη μυστική αλληλογραφία. Δεν έχει νόημα να παρατεθούν περισσότερα αποσπάσματα επάνω σε κάθε είδος αχρειότητας και απάτης. Επέλεξα ορισμένα ώστε να παρουσιάσω ένα δείγμα του σχεδίου του Τάγματος, μέχρι και τον βαθμό του *Illuminatus Minor,* και τους χυδαίους σκοπούς που καλύπτονται από τα απατηλά τους λόγια. Μια λεπτομερής αναφορά επάνω στο σχέδιο, το τυπικό, τις τελετές κ.λπ., ακόμη και τις διδασκαλίες και τις διαλέξεις, υπάρχει σε ένα βιβλίο με τίτλο *Achte Illuminat*, το οποίο εξεδόθη στην *Έδεσσα* (Φρανκφούρτη) το 1787. Ο Φίλων λέγει ότι «τούτο είναι αρκετά ακριβές», αλλά ότι ο ίδιος «δεν γνωρίζει τον συγγραφέα». Θα προχωρήσω με μιαν αναφορά στους υψηλότερους βαθμούς τους, όπως παρουσιάζονται σε ένα βιβλίο με τίτλο *Neueste Arbeitung des Spartacus und Philo* (Νεωτέρα Εργασία υπό Σπαρτάκου και Φίλωνος). Η αυθεντικότητα των συγγραμμάτων πιστοποιείται από τον Γκρόλμαν, έναν ανεξάρτητο ευγενή, ο οποίος τα διάβασε, υπογεγραμμένα και σφραγισμένα από τον Σπάρτακο και τους *Αρεοπαγίτες*.

Η σειρά των βαθμών και η πρόοδος του μαθητού είχαν οριστεί ακολούθως:

- ΦΥΤΩΡΙΟ
  - ....Προπαρασκευαζόμενος
  - ....Δόκιμος
  - ....Minerval
  - ....Illuminatus Minor
- ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ
  - *Συμβολικός*
    - .... Μαθητής
    - ....Εταίρος
    - ....Διδάσκαλος
  - *Σκωτικός*
    - *Illum. Major,* Σκώτος Δόκιμος
    - *Illum. dirigens*, Σκώτος Ιππότης
- ΜΥΣΤΗΡΙΑ
  - Ελάσσονα
    - Πρεσβύτερος, Ιερεύς,
    - Πρίγκηψ, Αντιβασιλεύς
  - Μείζονα
    - *Μάγος,*
    - *Βασιλεύς.*

Ο Αναγνώστης πρέπει να είναι πλέον σχεδόν αηδιασμένος από την τόση αισχρότητα, ενώ θα αηδίαζε επίσης με τη λεπτομερέστατη καταγραφή της ορολογίας του Τάγματος να αντηχεί διαρκώς στα αυτιά του. Συνεπώς θα παραθέσω μόνον ένα σύντομο απόσπασμα ώστε να παγιωθούν οι αντιλήψεις μας σχετικά με τον σκοπό του τάγματος και την ηθική των μέσων που χρησιμοποιούνταν προκειμένου να επιτευχθεί. Δεν χρειάζεται να ασχοληθούμε ξανά με τους χαμηλότερους βαθμούς. Θα ξεκινήσουμε με τον *ILLUMINATUS DIRIGENS* ή ΣΚΩΤΟ ΙΠΠΟΤΗ.

Μετά από μια σύντομη εισαγωγή, η οποία μας διδάσκει πώς δομείται η απόκρυφη ιερή Τακτική Συνεδρίαση των Σκώτων Ιπποτών, έχουμε 1. Πληρέστερες αναφορές και δι-

δασκαλίες σχετικά με το όλο θέμα. 2. Διδασκαλίες επάνω στις κατώτερες τάξεις του Τεκτονισμού. 3. Διδασκαλίες σε σχέση με τις Τεκτονικές Στοές γενικότερα. 4. Περιγραφή της μυήσεως στον συγκεκριμένο βαθμό και της εγγυητικής δέσμευσης που καθείς υπογράφει πριν γίνει δεκτός. 5. Περί της ιεράς Τακτικής Συνεδριάσεως μυήσεως. 6. Έναρξη εργασιών της Τακτικής Συνεδριάσεως. 7. Τελετή μυήσεως και Όρκος. 8. Λήξη εργασιών της Τακτικής Συνεδριάσεως. 9. *Αγάπη*, ή Συμπόσιο της Αγάπης. 10. Τελετές καθαγιασμού της Τακτικής Συνεδριάσεως, Παράρτημα Α, Ερμηνεία των Συμβόλων του Ελευθεροτεκτονισμού. Β, Κατήχηση του Σκώτου Ιππότη. Γ, Μυστικό Κρυπτογράφημα.

Στο υπ' αριθμόν 1 αναφέρεται ότι:

> «Το πρωταρχικό μέλημα του Σκώτου Ιππότη είναι να αντιμετωπίζει τους πάντες με τρόπο λίαν κολακευτικό. 2. Οφείλει να αγωνιστεί προκειμένου να αποκομίσει σημαντική περιουσία. 3. Σε όλες τις Τεκτονικές Στοές, οφείλουμε να προσπαθήσουμε μυστικά να πάρουμε το πάνω χέρι. Οι Τέκτονες δεν γνωρίζουν τι είναι ο Ελευθεροτεκτονισμός, οι υψηλοί στόχοι τους ή οι πλέον υψηλόβαθμοι Ανώτεροί τους και θα πρέπει να διευθύνονται από εκείνους που θα τους οδηγήσουν στον σωστό δρόμο. Καθώς προετοιμάζουμε έναν υποψήφιο για τον βαθμό του Σκώτου Ιππότη, οφείλουμε να τον οδηγήσουμε σε διλήμματα μέσω δελεαστικών ερωτήσεων. Οφείλουμε να προσπαθήσουμε δυναμικά να περιέλθει σε εμάς η διαχείριση των χρημάτων των Στοών των Ελευθεροτεκτόνων ή τουλάχιστον να φροντίζουμε ώστε να επενδύονται σε σκοπούς ευνοϊκούς για το Τάγμα μας – όμως τούτο πρέπει να πραγματοποιηθεί έτσι ώστε να μην γίνει αντιληπτό. Πάνω από

όλα, οφείλουμε να προωθήσουμε με όλες μας τις ικανότητες το σχέδιο του Εκλεκτικού Τεκτονισμού και για τούτον τον σκοπό να πλαισιώσουμε την εγκύκλιο που ήδη εστάλη σε όλες τις Στοές με οτιδήποτε θα μπορέσει να ενισχύσει την τρέχουσα σύγχυσή τους».

Σχετικά με την εγγυητική δέσμευση του υπ’ αριθμόν 4, ο υποψήφιος δεσμεύεται:

«Να θεωρεί και να συμπεριφέρεται στους Illuminati ως τους Ανωτέρους του Ελευθεροτεκτονισμού και να προσπαθεί σε όλες τις Τεκτονικές Στοές στις οποίες συχνάζει, να εισάγει τον Τεκτονισμό των Illuminati και ειδικότερα τη διδασκαλία του Σκώτου Δόκιμου στην κάθε Στοά».

(Τούτος δεν διαφέρει ιδιαιτέρως από τον Τεκτονισμό του *Ιππότη του Αετού* του Ροδοσταυρικού Τεκτονισμού, καθιστώντας τον βαθμό του Διδασκάλου ανάμνηση των παθών, χωρίς όμως τα χριστιανικά χαρακτηριστικά τα οποία είναι ξένα προς τους Illuminati.) Ο Ιησούς παρουσιάζεται ως εχθρός των δεισιδαιμονικών κανόνων και διεκδικητής της Αυτοκρατορίας του Λόγου και της Αδελφικής Αγάπης και ο θάνατος και η μνήμη του ως πολύτιμα αγαθά για την Ανθρωπότητα. Τούτο προφανώς ανοίγει τον δρόμο για τον Χριστιανισμό του Βάισχαουπτ. Ο Σκώτος Ιππότης δεσμεύεται επίσης «να θεωρεί τους Ανωτέρους του Τάγματος ως τους αγνώστους Ανωτέρους του Ελευθεροτεκτονισμού και να συνεισφέρει όσο δύναται στη βαθμιαία τους συνένωση». Στον Όρκο υπ’ αριθμόν 7, ο υποψήφιος λέγει:

«Δεν θα είμαι πλέον κόλαξ των τρανών, δεν θα είμαι

πλέον ταπεινός υπηρέτης των αρχόντων· θα αγωνιστώ όμως με ψυχή και αφοσίωση για την αρετή, τη σοφία και την ελευθερία. Θα πολεμήσω την προκατάληψη, τη συκοφαντία και τον δεσποτισμό· έτσι ώστε, ως γνήσιο τέκνο του Τάγματος να υπηρετήσω την ανθρωπότητα. Δεν θα θυσιάσω ποτέ το κοινό καλό και την ευημερία της ανθρωπότητος για το προσωπικό μου συμφέρον. Θα υπερασπιστώ θαρραλέα τον Αδελφό μου ενάντια στη συκοφαντία και θα ακολουθήσω μέχρι τέλους το μονοπάτι της αγνής και αληθινής Πίστης που μου υπεδείχθη στις διδασκαλίες και τα δόγματα του Τεκτονισμού· και θα αναφέρω πιστά στους Ανωτέρους μου την πρόοδο που κάνω στον συγκεκριμένο τομέα».

Όταν λάβει το άγγιγμα που τον χρίζει Ιππότη, του λένε:

«Τώρα φάνου, μέσα από τις ικανότητές σου, ίσος με τους Βασιλείς και ποτέ από εδώ και εις το εξής να μη γονατίσεις μπροστά σε κάποιον ο οποίος είναι, όπως κι εσύ, απλώς ένας άνθρωπος».

Το υπ' αριθμόν 9 είναι μια περιγραφή του Συμποσίου της Αγάπης.

Πρώτον, καλείται μια Συνεδρίαση της Στοάς, η οποία άρχεται ως συνήθως, βάσει όμως του αρχαίου Τελετουργικού. Κατόπιν, απαγγέλεται:

«Ας επικρατήσει εδώ η μετριοπάθεια, η γενναιότητα, η ηθική και η αγνή αγάπη των Αδελφών, καθώς και η απεριόριστη, αθώα και ξέγνοιαστη ευθυμία». (Τούτο παρατίθεται σχεδόν αυτολεξεί από τον Τόλαντ).

Δεύτερον, στο μέσον ενός βοηθητικού τραπεζιού υπάρχει ένα δισκοπότηρο, ένα δοχείο με κρασί, ένας άδειος δίσκος και ένας δίσκος με άζυμο άρτο – τα πάντα είναι καλυμμένα με ένα πράσινο ύφασμα.

Τρίτον, όταν η Συνεδρίαση λήξει και ο Επίσκοπος δεν θεωρεί ότι υπάρχει εμπόδιο, χτυπά το βοηθητικό τραπέζι στον ρυθμό του Σκωτικού Τελετουργικού και το σύνθημά του επαναλαμβάνεται από τον Ανώτερο Επίτροπο. Όλοι είναι ακίνητοι και σιωπηλοί. Ο Επίσκοπος σηκώνει το ύφασμα.

Τέταρτον, ο Επίσκοπος ερωτά εάν οι Ιππότες είναι διατεθειμένοι να συμμετάσχουν στο Συμπόσιο της Αγάπης με θέρμη, γαλήνη και ευχαρίστηση. Εάν δεν διστάσει κανείς ή δεν εκφράσει επιθυμία να αποσυρθεί, παίρνει τον δίσκο με τον άρτο και λέγει:

> «Ο Ι. της Ν., Μέγας Διδάσκαλός μας, τη νύκτα κατά την οποία προδόθηκε από τους συντρόφους του, διώχθηκε λόγω της αγάπης του για την αλήθεια, φυλακίστηκε και καταδικάστηκε σε θάνατο, συγκέντρωσε τους πιστούς του Αδελφούς προκειμένου να εορτάσουν το τελευταίο του Συμπόσιο Αγάπης – το οποίο είναι για εμάς σημαντικό από πολλές απόψεις. Πήρε άρτο (λέγει παίρνοντας και ο ίδιος) και τον κομμάτιασε (λέγει κομματιάζοντάς τον) και τον ευλόγησε και τον μοίρασε στους μαθητές του κ.λπ. – Τούτο θα είναι το σύμβολο της Ιεράς μας Συνενώσεως κ.λπ. Ας εξετάσει ο καθείς από εσάς την καρδιά του, εάν βασιλεύει εκεί η αγάπη και εάν ο ίδιος, σε απόλυτη μίμηση του Μέγα Διδασκάλου μας, είναι έτοιμος να προσφέρει τη ζωή του για τους Αδελφούς του.
>
> »Ας ευχαριστήσουμε τον Μέγα Διδάσκαλό μας, ο οποίος μας κληροδότησε τούτην την εορτή ως ενθύ-

μιο της καλοσύνης του, για τη συνένωση των ψυχών όσων τον αγαπούν. Πορευθείτε εν ειρήνη και ας είναι ευλογημένη τούτη η νέα Εταιρεία που έχουμε δημιουργήσει. Ας είσαι ευλογημένος συ που παραμένεις πιστός και αγωνίζεσαι για τον αγαθό σκοπό».

Πέμπτον, ο Επίσκοπος αναγγέλει αμέσως τη λήξη της Τακτικής Συνεδριάσεως με τις συνήθεις τελετές της Συνεδριάσεως της Στοάς.

Έκτον, οφείλουμε να σχολιάσουμε το γεγονός ότι κανένας από τους ιερείς του Τάγματος δεν πρέπει να είναι παρών σε τούτο το Συμπόσιο Αγάπης και ότι ακόμη και ο Αδελφός Υπηρέτης αποχωρεί από τη Στοά.

Οφείλω να παρατηρήσω εδώ, ότι ο Φίλων, ο εμπνευστής τούτου του τελετουργικού, το έχει φτιάξει ασύνετα· δεν φέρει καμία απολύτως ομοιότητα με τα Συμπόσια Αγάπης των πρώτων Χριστιανών και αποτελεί απλώς αντίγραφο μιας παρόμοιας τελετής σε κάποιον από τους βαθμούς του Γαλλικού Τεκτονισμού. Η μελέτη που έκανε ο Φίλων επάνω στην εκκλησιαστική Ιστορία ήταν πιθανώς ανεπαρκέστατη, είτε πίστεψε ότι οι υποψήφιοι δεν θα ήταν ιδιαιτέρως προσεκτικοί αναλύοντάς την και φαντάστηκε ότι εκείνο που έφτιαξε θα αρκούσε και «θα ικανοποιούσε όσους διακατέχονταν από θρησκευτική λαχτάρα». Ο Σπάρτακος την αποδοκίμασε εντόνως – δεν εναρμονιζόταν με τις δικές του σοβαρές αντιλήψεις και δικαίως την αποκαλεί *παρωδία της θρησκείας*.

Η διάλεξη της μυήσεως απαντάται επίσης στη μυστική αλληλογραφία. Δεν είναι όμως απαραίτητο να την παραθέσω εδώ. ΄Εχω παρουσιάσει την ουσία του πράγματος και όλων των Κοσμοπολιτικών διαλέξεων στην πανηγυρική εισαγωγή της αναφοράς στη διαδικασία εκπαιδεύσεως. Και

στην επιστολή του Σπάρτακου, αλλά και του Φίλωνος, έχω παραθέσει ένα απόσπασμα της εισαγωγής στην ερμηνεία των συμβόλων του Ελευθεροτεκτονισμού που δίδεται στον συγκεκριμένο βαθμό. Σε σχέση με την ερμηνεία καθεαυτή, είναι τόσο πρόχειρη και αξιοθρήνητη όσο μπορεί κανείς να φανταστεί και αποδεικνύει ότι ο Σπάρτακος πίστευε στην ύπαρξη πιο αποτελεσματικών μηχανισμών πειθούς που θα μπορούσαν να καταστήσουν την ανθρώπινη προσωπικότητα περισσότερο δεκτική στις ανοησίες του από ό,τι οι επιταγές της απροκατάληπτης λογικής. Μόνο τα πλέον υποσχόμενα άτομα είχαν γίνει δεκτά μέχρι τότε – άτομα που δεν θα ένιωθαν σύγχυση· και οι αρχές τους ήταν ήδη επαρκώς εμφανείς ώστε να είναι βέβαιος ότι τα άτομα αυτά θα ήταν ικανοποιημένα με οτιδήποτε περιπαίζει τη θρησκεία και θα διασκέδαζαν με τη σοβαρότητα την οποία ένας οποιοσδήποτε πιστός θα επιδείκνυε κατά τη διάρκεια αυτών των ανοήτων γελοιοποιήσεων του Χριστιανισμού και του Ελευθεροτεκτονισμού. Παρατηρείται όμως σημαντική δεξιότητα στον τρόπο με τον οποίο ο Σπάρτακος προετοιμάζει τους μαθητές του προκειμένου να τους παρουσιαστεί όλη τούτη η παντομίμα έτσι όπως πραγματικά είναι – και αλλοιωμένη.

«Εξετάστε, διαβάστε, συλλογιστείτε επάνω σε αυτά τα σύμβολα. Υπάρχουν πολλά πράγματα τα οποία δεν μπορεί κανείς να ανακαλύψει χωρίς καθοδηγητή, ούτε και να μάθει χωρίς διδασκαλία. Απαιτούν μελέτη και ζήλο. Εάν τύχει να θεωρήσετε στο μέλλον ότι έχετε συλλάβει ξεκάθαρα το νόημά τους, ότι ανακαλύψατε τον στρωμένο δρόμο, να αναφέρετε τις ανακαλύψεις σας στους Ανωτέρους σας· τοιουτοτρόπως θα καταφέρετε να βελτιώσετε τη διανοητική σας ικανό-

τητα· τούτο προσδοκούν εκείνοι από εσάς· *εκείνοι* γνωρίζουν την αληθινή ατραπό – αλλά δεν θα την υποδείξουν· αρκεί που θα σας βοηθούν σε κάθε προσπάθεια προσέγγισής της και θα σας εφιστούν την προσοχή όταν απομακρύνεστε από αυτήν. Έχουν θέσει ακόμη και εμπόδια στον δρόμο σας προκειμένου να δοκιμαστεί η ικανότητά σας να πορευθείτε μόνοι σας στο δύσβατο μονοπάτι της ανακάλυψης. Κατά τη διαδικασία ετούτη, ο αδύναμος νους ανακαλύπτει μόνον παιδαριώδη πράγματα – ενώ ο μυημένος ανακαλύπτει μόνον αντικείμενα συλλογισμού τα οποία ο λόγος δεν δύναται να εκφράσει, και ο σκεπτόμενος νους βρίσκει τροφή για τις ικανότητές του».

Με τέτοιες προειδοποιήσεις όπως οι παραπάνω, ο Βάισχαουπτ αφήνει περιθώρια για οποιαδήποτε παρέκκλιση, για οποιαδήποτε άποψη ή ιδέα ενός ατόμου το οποίο μπορεί στη συνέχεια να αποφασίσει ότι θα ενθαρρύνει και «να ψιθυρίσει στο αυτί του (όπως ο ίδιος το εκφράζει) πολλά πράγματα τα οποία δεν θεώρησε συνετό να συμπεριλάβει σε κάποιο βιβλίο».

Όμως, όλες οι αρχές και οι στόχοι του Σπάρτακου και του Τάγματός του φαίνονται ευκρινώς στην τρίτη τάξη ή Τάξη των Μυστηρίων. Συνεπώς, προχωρώ στην περιγραφή της. Σύμφωνα με τον Πίνακα, φαίνεται να διαθέτει δύο βαθμίδες, τα Ελάσσονα και τα Μείζονα Μυστήρια, καθένα από τα οποία διαθέτει δύο τμήματα, ένα που σχετίζεται κατά κύριο λόγο με τη Θρησκεία και το άλλο με την Πολιτική.

Ο βαθμός του Ιερέα περιλαμβάνει: 1. Μια Εισαγωγή. 2. Επιπλέον πληροφορίες σχετικά με τη Μύηση στον συγκεκριμένο βαθμό. 3. Εκείνο που αποκαλείται Διδασκαλία για τον Τρίτο Θάλαμο, που ο υποψήφιος υποχρεούται να ανα-

γνώσει μέχρι τέλους. 4. Την Τελετή Μυήσεως. 5. Διδασκαλία του Πρώτου Βαθμού της Ιερατικής Τάξεως, που ονομάζεται *Instructio in Scientificis*. 6. Περιγραφή της χειροτονίας του Πρωθιερέως, του Ανωτέρου στην κατωτέρα τούτη Τάξη των Ιερέων.

Ο βαθμός του Αντιβασιλέα περιλαμβάνει: 1. Οδηγίες προς τον Μητροπολίτη σχετικώς με την απονομή ετούτου του βαθμού. 2. Τελετή Μυήσεως. 3. Οργάνωση Διοικήσεως για ολόκληρο το Τάγμα. 4. Διδασκαλία επάνω σε ολόκληρον τον βαθμό του Αντιβασιλέα. 5. Διδασκαλία για τους Επιτρόπους ή τους Τοπικούς Ανωτέρους. 6. Διδασκαλία για τους Μητροπολίτες.

Το πλέον αξιοσημείωτο στον Ιερατικό βαθμό είναι η Διδασκαλία για τον Τρίτο Θάλαμο. Μπορεί κανείς να τη βρει στην μυστική αλληλογραφία. Εκεί υπάρχει με τον τίτλο *Διάλεξη προς τους Illuminati Dirigentes* ή Σκώτους Ιππότες. Στην κριτικά σχολιασμένη ιστορία, η οποία προσαρτήθηκε στο *Neueste Arbeitung*, δίδεται μια εξήγηση ως προς τον λόγο της δημιουργίας ετούτου του θρησκευτικού δόγματος· παρατηρούνται επίσης ορισμένες διαφορές μεταξύ των διδασκαλιών που περιέχονται εδώ και σε εκείνη τη διάλεξη.

Ετούτη εδώ η διδασκαλία ξεκινά με πικρά παράπονα για την άσχημη κατάσταση της ανθρώπινης φυλής· και τα αίτια ανάγονται στη θρησκεία και την κρατική διακυβέρνηση.

«Οι άνθρωποι διήγαν αρχικά πατριαρχικό βίο, στον οποίο ο πατέρας κάθε οικογένειας αποτελούσε τον μοναδικό άρχοντα της οικίας και της περιουσίας του, ενώ ο ίδιος απολάμβανε γενικότερη ελευθερία και ισότητα. Υπέστησαν όμως και οι ίδιοι καταπίεση – παραδίδοντας εαυτούς στις αστικές κοινωνίες και σχηματίζοντας κράτη. Και με τούτον τον τρόπο εξέπεσαν· και

ετούτη είναι η πτώσις του ανθρώπου, μέσω της οποίας ωθήθηκε στην ανείπωτη δυστυχία. Προκειμένου να διαφύγει από την κατάσταση τούτη, να απελευθερωθεί και να γεννηθεί ξανά, δεν υπάρχει άλλος τρόπος από την εφαρμογή του καθαρόαιμου Λόγου μέσω του οποίου θα καταστεί δυνατόν να εγκαθιδρυθεί μια επικρατούσα ηθική, η οποία θα καταστήσει τον άνθρωπο ικανό να ελέγχει τον εαυτό του, να ανακτήσει την αρχική του αξία και να μην έχει την ανάγκη ουδεμίας πολιτικής στηρίξεως και ειδικότερα κυβερνητών. Τούτο δεν είναι δυνατόν να επιτευχθεί με κανέναν άλλον τρόπο παρά μόνον μέσω των μυστικών εταιρειών, οι οποίες, βαθμιαία και αθόρυβα, θα αναλάβουν την κυβέρνηση των Κρατών και θα κάνουν χρήση, για τούτον τον σκοπό, των μέσων εκείνων τα οποία οι διεφθαρμένοι χρησιμοποιούν προκειμένου να επιτύχουν τους δικούς τους ποταπούς στόχους. Οι Πρίγκιπες και οι Ιερείς είναι συγκεκριμένα και *κατ᾽ εξοχήν*[1] οι διεφθαρμένοι, τα χέρια των οποίων οφείλουμε να δέσουμε μέσω ετούτων των εταιρειών, εάν δεν μπορούμε να τους εκριζώσουμε εντελώς.

»Οι Βασιλείς είναι γονείς. Η πατρική ισχύς παύει ταυτοχρόνως με την ανικανότητα του τέκνου· και ο πατέρας βλάπτει το τέκνο του εάν αποπειράται να διατηρήσει τα δικαιώματά του πέραν της συγκεκριμένης περιόδου. Όταν ένα έθνος ενηλικιώνεται, το κράτος της κηδεμονίας του λαμβάνει τέλος».

Στο σημείο αυτό ακολουθεί μια μακρά δημηγορία ενα-

1. Στα ελληνικά στο πρωτότυπο (Σ.τ.Μ).

ντίον του πατριωτισμού, ο οποίος αποτελεί ιδανικό στενόμυαλων σε σύγκριση με τον αληθινό Κοσμοπολιτισμό. Οι ευγενείς παρουσιάζονται ως:

«Ένα είδος ανθρώπων που δεν υπηρετούν το έθνος, αλλά τον Πρίγκιπα, που μια νύξη του Ηγεμόνος τους ξεσηκώνει εναντίον του έθνους, που αποτελούν έμμισθους υπηρέτες και λειτουργούς του δεσποτισμού και μέσον για τον περιορισμό της εθνικής ελευθερίας. Οι Βασιλείς κατηγορούνται για μια σιωπηρή σύμβαση, κάτω από την κολακευτική ονομασία της εξισορροπήσεως της δυνάμεως, προκειμένου να κρατούν τα έθνη υποδουλωμένα.

»Το μέσον για να ανακτήσει ο Λόγος τα δικαιώματά του – να αναστηθεί η ελευθερία από τις στάχτες της, να αποδοθούν στον άνθρωπο τα πρωταρχικά του δικαιώματα, να αναγεννηθεί η πρότερη επανάσταση στον νου του ανθρώπου, να επιτευχθεί δια παντός η νίκη επάνω στους τυράννους και να επιτευχθεί η απολύτρωση της ανθρωπότητος, είναι τα κρυφά σχολεία της σοφίας. Όταν οι άξιοι θα έχουν ισχυροποιήσει την ένωσή τους αριθμητικά, θα είναι ασφαλείς και τότε θα αρχίσουν να γίνονται ισχυροί και φοβεροί απέναντι στους διεφθαρμένους, από τους οποίους πολλοί, για προστασία, θα διορθωθούν – πολλοί θα προσχωρήσουν στην δική μας παράταξη και θα δέσουμε τα χέρια των υπολοίπων και τελικώς θα τους υπερνικήσουμε. Οιοσδήποτε διαδίδει τον ευρύτερο διαφωτισμό ενισχύει την κοινή ασφάλεια· ο διαφωτισμός και η ασφάλεια καθιστούν τους άρχοντες περιττούς· ο διαφωτισμός κατορθώνει ετούτο δίνοντας πνοή σε μια ουσιαστική Ηθική και η Ηθική καθιστά ένα ενήλικο

έθνος ικανό να αυτοδιακυβερνηθεί· και εφόσον δεν είναι ακατόρθωτη η δημιουργία μιας κατάλληλης Ηθικής, είναι δυνατόν να ανακτηθεί η ελευθερία του κόσμου.

»Οφείλουμε συνεπώς να ισχυροποιήσουμε την παράταξή μας και να ιδρύσουμε μια λεγεώνα, η οποία θα αποκαταστήσει τα ανθρώπινα δικαιώματα, την πρωταρχική ελευθερία και ανεξαρτησία».

Ιησού Χριστέ! – μα έχω αηδιάσει πια από όλα τούτα. Οι ακόλουθες ερωτήσεις τίθενται στον υποψήφιο:

«1. Αποτελούν οι πολιτικές συνθήκες του κόσμου μας τους προορισμούς που θα ταυτίζονταν με την πλήρωση της φύσεώς μας ή των σκοπών για τους οποίους βρέθηκε ο άνθρωπος επί γης, ή μήπως όχι; Εκπληρούν τα κράτη, οι υποχρεώσεις των πολιτών και η επικρατούσα πίστη τις προθέσεις των ανθρώπων που τα καθιέρωσαν; Προωθούν οι μυστικές εταιρείες την εκπαίδευση και την αγνή ανθρώπινη ευτυχία ή αποτελούν τέκνα της χρείας, των πολυποίκιλων στερήσεων, των αφύσικων συνθηκών, ή επινοήσεις ματαιόδοξων και πανούργων ανδρών;

»2. Τι πιστεύετε ότι σημαίνει η πολιτική συνοχή και η επιστήμη για τον σκοπό και τι όχι;

»3. Έχει υπάρξει ποτέ στον κόσμο κάποια απλούστερη κατάσταση και ποια η γνώμη σας γι' αυτήν;

»4. Φαντάζει δυνατόν, έχοντας βιώσει την μηδαμινότητα της κοινωνικής μας οργάνωσης, να ανακτήσουμε την πρότερη απλότητά μας και να επιστρέψουμε στην έντιμη εκείνη σταθερότητα;

»5. Πώς μπορεί κάποιος να ξεκινήσει τούτη την ευ-

γενή προσπάθεια: μέσω δημόσιας υποστήριξης, βίαιης επανάστασης ή με κάποιον άλλον τρόπο;

»6. Μας προσφέρει ο Χριστιανισμός υποδείξεις προς ετούτον τον σκοπό; Δεν αναγνωρίζει μια τέτοια ευλογημένη κατάσταση ως άλλοτε κτήμα του ανθρώπου και ως δυνατή να ανακτηθεί;

»7. Είναι όμως ετούτη η ιερή θρησκεία η θρησκεία εκείνη που έχει γίνει αποδεκτή από κάθε φυλή της γης, ή πρόκειται για μια καλύτερη;

»8. Μπορούμε να εντρυφήσουμε στη θρησκεία ετούτη – μπορεί ο κόσμος, όπως έχει, να βαστάξει το φως; Πιστεύετε ότι θα ήταν χρήσιμο, προτού απαλειφθούν πολυάριθμα εμπόδια, εάν διδάσκαμε στους ανθρώπους ετούτη την εξαγνισμένη θρησκεία, την ύψιστη φιλοσοφία και την τέχνη της αυτοδιακυβέρνησης; Ή μήπως τούτο θα έβλαπτε, ξυπνώντας τα πάθη των συνηθισμένων στις προκαταλήψεις ανθρώπων, οι οποίοι θα αντιτίθεντο σε ετούτο κρίνοντάς το άνομο;

»9. Δεν θα ήταν προτιμότερο να εξαλείψουμε τούτη τη διαφθορά λίγο-λίγο, αθόρυβα, και για τον σκοπό αυτό να διαδώσουμε ετούτα τα ευεργετικά και θεραπευτικά για την καρδιά δόγματα κρυφά;

»10. Δεν διακρίνουμε άραγε ίχνη τέτοιου είδους κρυφών δογμάτων στις αρχαίες σχολές φιλοσοφίας, στα δόγματα και τις διδαχές της Βίβλου, τα οποία ο Χριστός, ο Λυτρωτής και Απελευθερωτής της ανθρώπινης φυλής, παρέδωσε στους πιστούς του μαθητές; Δεν παρατηρείτε μιαν εκπαίδευση που εξελίσσεται με τέτοιου είδους βήματα και παραδόθηκε σε εμάς από τα χρόνια του μέχρι το παρόν;»

Στην τελετή της Μυήσεως, τα στέμματα και τα σκήπτρα παρουσιάζονται ως σύμβολα του ανθρώπινου εκφυλισμού.

> «Το σχέδιο δράσης, βάσει του οποίου οφείλουν να ενεργήσουν οι ανώτεροι βαθμοί μας, θα πρέπει να λειτουργήσει αποτελεσματικά στον κόσμο και να δώσει μια διαφορετική κατεύθυνση σε όλα τα επίπεδα της παρούσης οργανώσεώς μας».

Πολλά ακόμη ερωτήματα τίθενται στον μαθητή κατά τη διάρκεια της προετοιμασίας του και οι απαντήσεις του δίνονται γραπτώς. Ορισμένα από ετούτα απαντώνται στη μυστική αλληλογραφία. Όπως: «Κατά πόσον αληθεύει η θέση ότι όλα εκείνα τα μέσα που οι διεφθαρμένοι χρησιμοποίησαν για κακούς σκοπούς μπορούν να χρησιμοποιηθούν για καλούς;» Και μαζί με τούτη την ερώτηση δίδεται η εντολή να ανατρέχουν για συμβουλές στις απόψεις και τον τρόπο συμπεριφοράς των μορφωμένων και των άξιων μελών της κοινωνίας. Σε μία από τις απαντήσεις παρατίθεται το παράδειγμα ενός σπουδαίου φιλοσόφου και Κοσμοπολίτη, ο οποίος αποκάλυψε μια μυστική επιστολή που του είχαν εμπιστευθεί, για να υπηρετήσει την ελευθερία: πρόκειται για την περίπτωση του δρος Φρανκλίνου. Σε άλλη, κάποιος εκτείνει την εξουσία του Τάγματος ως το σημείο της θανάτωσης ενός ατόμου· και η αιτιολόγηση που δόθηκε ήταν ότι:

> «Ετούτη η εξουσία δινόταν νομίμως σε όλες τις ανώτατες ηγετικές δυνάμεις για το καλό του Κράτους, συνεπώς ανήκε και στο Τάγμα, το οποίο επρόκειτο να κυβερνήσει τον κόσμο». «Σ.Σ. Οφείλουμε να αποκτήσουμε τον έλεγχο της εκπαιδεύσεως, της εκκλησιαστικής διοικήσεως, της καθηγητικής έδρας και του άμ-

βωνος. Οφείλουμε να δημοσιοποιήσουμε τις απόψεις μας με κάθε τρόπο – να τις διαδώσουμε στον λαό με τη βοήθεια νεαρών συγγραφέων. Οφείλουμε να διακηρύξουμε το θερμό μας ενδιαφέρον για την ανθρωπότητα και να καταστήσουμε τον λαό αδιάφορο απέναντι σε όλες τις υπόλοιπες υποθέσεις. Οφείλουμε να διασφαλίσουμε ότι οι συγγραφείς μας θα εξυμνηθούν όσο το δυνατόν περισσότερο και ότι οι Κριτικοί δεν θα τους υποτιμήσουν· συνεπώς, πρέπει να προσπαθήσουμε με κάθε τρόπο ώστε να πάρουμε με το μέρος μας τους Κριτικούς και τους Δημοσιογράφους· οφείλουμε επίσης να προσπαθήσουμε να κερδίσουμε τους βιβλιοπώλες, οι οποίοι με τον καιρό θα αντιληφθούν ότι είναι προς το συμφέρον τους να έρθουν με το μέρος μας».

Κλείνω ετούτη την αναφορά γύρω από τον βαθμό του Πρεσβυτέρου με την παρατήρηση ότι υπήρχαν δύο αντίγραφά του που χρησιμοποιούνταν αναλόγως με την περίσταση. Στο ένα εξ αυτών, όλα τα πλέον προσβλητικά πράγματα σε σχέση με την εκκλησία και το κράτος είχαν αφαιρεθεί.

Στον βαθμό του Αντιβασιλέα, οι διαδικασίες και η διδασκαλία διεξάγονται κατά τον ίδιον τρόπο. Εδώ, αναφέρεται:

«Οφείλουμε, κατά το δυνατόν, να επιλέγουμε για τον βαθμό ετούτον πρόσωπα τα οποία είναι αδέσμευτα, ανεξάρτητα από όλους τους άρχοντες· ιδιαιτέρως εκείνα τα οποία έχουν πολλάκις δηλώσει δυσαρεστημένα με το σημερινό κατεστημένο και ότι επιθυμούν να δουν μια πιο άξια κυβέρνηση να αναλαμβάνει».

Παραπλανητικές ερωτήσεις τίθενται στους υποψηφίους για ετούτον τον βαθμό· όπως:

«1. Θα ήταν αποδοκιμαστέα η Κοινωνία η οποία (μέχρι να ωριμάσει η ευρύτερη επανάσταση της φύσεως) θα αφαιρούσε από τους μονάρχες και τους κυβερνήτες τη δυνατότητα να βλάπτουν· η οποία αθόρυβα εμποδίζει την κατάχρηση της εξουσίας, περιβάλλοντας τους μεγάλους με τα μέλη της και τοιουτοτρόπως δεν εμποδίζει μόνον το να κάνουν ζημιά, αλλά τους ωθεί να κάνουν καλό;

»2. Δεν είναι άδικη η ένσταση, ότι μια τέτοια Κοινωνία μπορεί να καταχραστεί την εξουσία της; Δεν καταχρώνται συχνότατα οι κυβερνήτες μας τη δική τους εξουσία, παρ᾽ ό,τι εμείς σιωπούμε; Η εξουσία ετούτη δεν είναι ασφαλής παρά στα χέρια των Μελών μας, τα οποία εκπαιδεύουμε με τόση φροντίδα και τοποθετούμε κοντά σε άρχοντες μετά από ώριμη σκέψη και κρίση. Εάν υπάρχει οποιαδήποτε κυβέρνηση που να έχει ιδρυθεί από άνθρωπο και μπορεί να είναι αβλαβής, αυτή ασφαλώς πρέπει να είναι η δική μας, η οποία είναι θεμελιωμένη στην ηθική, την πρόνοια, την ικανότητα, την ελευθερία και την αρετή» κ.λπ.

Ο υποψήφιος παρουσιάζεται στη μύηση υποδυόμενος τον χαρακτήρα ενός σκλάβου· και ερωτάται τι τον οδήγησε σε ετούτη την απολύτως εξαθλιωμένη κατάσταση. Απαντά: η Κοινωνία – το Κράτος – η Υποτέλεια – η Ψεύτικη Πίστη. Του υποδεικνύεται ένας σκελετός, στα πόδια του οποίου έχουν εναποτεθεί ένα Στέμμα και ένα Σπαθί. Ερωτάται εάν πρόκειται για τον σκελετό Βασιλέως, Ευγενούς ή Ζητιάνου; Καθώς εκείνος δεν μπορεί να αποφασίσει, ο Πρόεδρος της

συνεδριάσεως του λέγει: «Η ιδιότητα τού να είναι κανείς Άνθρωπος είναι η μοναδική που έχει σημασία».

Μέσα σε μια μακρά διάλεξη επάνω σε χιλιοειπωμένα ζητήματα, υπάρχουν εδώ κι εκεί ορισμένες ιδέες τις οποίες δεν έχουμε συναντήσει ακόμη.

> «Πρέπει να αφήσουμε τους υποτακτικούς να φαντάζονται (χωρίς όμως να τους αποκαλύψουμε την αλήθεια), ότι εμείς διοικούμε όλες τις Ελευθεροτεκτονικές Στοές, ακόμα και όλα τα υπόλοιπα Τάγματα, και ότι οι σπουδαιότεροι Μονάρχες βρίσκονται υπό την καθοδήγησή μας, πράγμα το οποίο λίγο-πολύ συμβαίνει.
>
> »Δεν υπάρχει τρόπος να επηρεάσει κανείς τους άνδρες πιο αποτελεσματικά από ό,τι χρησιμοποιώντας τις γυναίκες. Τούτες πρέπει συνεπώς να αποτελέσουν το κύριο αντικείμενο μελέτης μας· πρέπει να κερδίσουμε με πανουργία την εύνοιά τους, να τους προσφέρουμε ευκαιρίες απελευθερώσεως από την τυραννία της κοινής γνώμης και υπεράσπισης του εαυτού τους· θα αποτελέσει τεράστια ανακούφιση για το σκλαβωμένο τους πνεύμα το να απελευθερωθούν από κάθε είδους περιοριστικά δεσμά και θα τις ενθουσιάσει ακόμη περισσότερο και θα τις ωθήσει να εργαστούν για εμάς με ζήλο, χωρίς να γνωρίζουν ότι αυτό κάνουν· διότι απλώς θα ικανοποιούν τον δικό τους πόθο για προσωπικό θαυμασμό.
>
> »Οφείλουμε να κατακτήσουμε τον απλό λαό σε όλα τα επίπεδα. Τούτο θα επιτευχθεί κατά κύριο λόγο μέσω των σχολών και μέσω της ειλικρινούς, εγκάρδιας συμπεριφοράς, επιφάσεως, συγκαταβάσεως, αποδοχής και ανοχής απέναντι στις προκαταλήψεις τους, τις οποίες εν τω μεταξύ θα εκριζώνουμε και θα διαλύουμε.

»Εάν ένας συγγραφεύς δημοσιεύσει οτιδήποτε ελκύσει την προσοχή και το εν λόγω εκφράζει κάτι σωστό αλλά δεν συμβαδίζει με το σχέδιό μας, οφείλουμε να προσπαθήσουμε να τον πάρουμε με το μέρος μας ή να τον δυσφημίσουμε.

»Ένας από τους κυρίους στόχους μας οφείλει να είναι το να περιορίσουμε τον δουλικό εκείνο σεβασμό απέναντι στους άρχοντες ο οποίος τόσο ατιμάζει όλα τα έθνη. Ακόμη και στη *soi-disant* (*λεγόμενη*) ελεύθερη Αγγλία, ο ανόητος Μονάρχης λέγει: “Είμαστε, με τη Χάρη του Θεού, ικανοποιημένοι” και ο ακόμη αφελέστερος λαός λέγει: “Αμήν”. Ετούτοι οι άνδρες, πολύ αδύναμα πνεύματα γενικώς, δεν είναι παρά οι λιγότερο διεφθαρμένοι από αυτού του είδους τη δουλική κολακεία. Ας δώσουμε όμως αμέσως ένα δείγμα του πνεύματός μας μέσω της συμπεριφοράς μας απέναντι στους Άρχοντες· οφείλουμε να αποφεύγουμε κάθε είδους οικειότητα, ποτέ να μην επαναπαυόμαστε απέναντί τους, να συμπεριφερόμαστε με ακρίβεια αλλά και ευγένεια, όπως και σε άλλους ανθρώπους, να μιλούμε για εκείνους σε βάση ισότητος – τούτο θα τους διδάξει συν τω χρόνω ότι είναι από τη φύση τους άνθρωποι, εάν διαθέτουν σύνεση και ψυχή, και ότι μόνον λόγω συμβάσεως είναι Άρχοντες. Οφείλουμε να συγκεντρώνουμε επιμελώς στοιχεία και τις ευγενείς και αναξιοπρεπείς πράξεις τους, τόσο των ασήμαντων όσο και των πιο σημαντικών, και όταν προκύπτουν τα ονόματά τους σε αρχεία που αναγιγνώσκονται στις συνεδριάσεις μας, ας συνοδεύονται για πάντα από τούτα τα δείγματα της πραγματικής τους αξίας.

»Η μεγαλύτερη δύναμη του Τάγματός μας έγκειται στη συγκάλυψή του· ας φροντίζουμε ώστε να μην εμ-

φανίζεται πουθενά με την ονομασία του, αλλά πάντοτε καλυμμένο από κάποια άλλη ονομασία και ενασχόληση. *Τίποτε δεν είναι καταλληλότερο από τις τρεις χαμηλότερες βαθμίδες του Ελευθεροτεκτονισμού· το κοινό είναι εξοικειωμένο με αυτόν· δεν περιμένει πολλά από αυτόν, άρα δεν του δίνει μεγάλη σημασία.* Μαζί με το παραπάνω, ένας λογοτεχνικός σύλλογος εναρμονίζεται ιδανικά με τον σκοπό μας και εάν δεν υπήρχε ο Ελευθεροτεκτονισμός, θα χρησιμοποιείτο ετούτο το είδος συγκαλύψεως· και ενδεχομένως να αποτελεί πολλά παραπάνω από έναν τρόπο συγκαλύψεως· μπορεί να αποτελεί μια ισχυρή μηχανή στα χέρια μας. *Ιδρύοντας λέσχες αναγνωστών και συνδρομητικές βιβλιοθήκες, αναλαμβάνοντας τη διεύθυνσή τους και καλύπτοντας τις ανάγκες τους μέσω προσωπικής μας εργασίας, μπορούμε να στρέψουμε τον κοινό νου σε οποιαδήποτε κατεύθυνση επιθυμούμε.*

»Με παρόμοιο τρόπο οφείλουμε να προσπαθήσουμε να αποκτήσουμε επιρροή στις στρατιωτικές ακαδημίες (τούτο ενδεχομένως να αποδειχθεί εξαιρετικής σημασίας), τους εκδοτικούς οίκους, τα βιβλιοπωλεία, τα ιερατικά σώματα και εν ολίγοις όλες τις υπηρεσίες που ασκούν οποιουδήποτε είδους επιρροή, είτε στη διαμόρφωση είτε στη διαχείριση ή ακόμη και στην κατεύθυνση του ανθρώπινου νου: η ζωγραφική και η χαρακτική αξίζουν μακράν της προσοχής μας*.

»Αν μπορούσε ο Επίσκοπός μας (παρατηρήστε ότι

* (Ήσαν βάσιμα ύποπτοι για την έκδοση σκανδαλωδών γελοιογραφιών και ορισμένων ανηθικότατων εντύπων.) Δεν δίσταζαν να χρησιμοποιήσουν οποιοδήποτε μέσον, όσο φθηνό κι αν ήταν, προκειμένου να διαφθείρουν το έθνος. Ο Μιραμπό είχε πράξει το ίδιο στο Βερολίνο. Μέσω πολιτικών γελοιογραφιών και ρυπαρών εντύπων, διαφθείρουν ακόμα κι εκείνους που δεν μπορούν να διαβάσουν.

απευθύνεται στους *Illuminati Regentes*, οι αξιωματούχοι των οποίων είναι οι Επίσκοποι) να επανδρώσει τα δικαστήρια ενός κράτους με τα άξια μέλη μας, θα κάνει το καλύτερο που μπορεί να κάνει κάποιος για το Τάγμα. Είναι καλύτερο και από το να πείσει τον ίδιο τον Άρχοντα. Οι Άρχοντες δεν θα έπρεπε να ανέρχονται ποτέ πάνω από την Σκωτική ιπποσύνη. Είτε δεν επιδιώκουν ποτέ οτιδήποτε είτε διαστρεβλώνουν τα πάντα προς δικό τους όφελος.

»Ένας Λογοτεχνικός Σύλλογος αποτελεί την καταλληλότερη βάση για την εισαγωγή του Τάγματός μας σε οποιοδήποτε κράτος για το οποίο αποτελούμε προς το παρόν αγνώστους. (Τούτο σημειώστε το!)

»Η ισχύς του Τάγματος πρέπει ασφαλώς να χρησιμοποιηθεί αναλόγως των συμφερόντων των Μελών του. Όλοι πρέπει να στηριχθούν. Πρέπει να προτιμηθούν έναντι όλων των υπολοίπων, των κατά τα άλλα ισαξίων. Χρήματα, υπηρεσίες, προνόμια, αγαθά και προσωπικό πρέπει να διατεθούν για τους απολύτως πιστοποιημένους Αδελφούς και οι δυστυχείς πρέπει να ανακουφιστούν από τους πόρους της Εταιρείας».

Ως απόδειξη για το ότι τα παραπάνω δεν αποτελούν απλώς τις διδαχές τους αλλά και τη συστηματική τους πρακτική, θεωρήστε την ακόλουθη αναφορά από τον επόπτη Ελλάδος (Βαυαρίας).

Με τη γραφή του Κάτωνος

«Ο αριθμός (περίπου 600) των Μελών αφορά αποκλειστικά στη Βαυαρία.

»Στο Μόναχο συνέρχεται μια πολυμελής συνεδρίαση *Illuminati Majores*, μια συνεδρίαση εκλεκτών *Illuminati Minores*, μια ευυπόληπτη Μεγάλη Στοά και δύο Σώματα Minerval. Σώματα Minerval υπάρχουν στο Φρέισινγκ, το Λάντσμπεργκ, το Μπεργκχάουζεν, το Στρασβούργο, το Ίνγκολστατ και τέλος στο Ρέγκενσμπουργκ*.

»Στο Μόναχο αγοράσαμε ένα οίκημα και με έξυπνους τρόπους φέραμε μέχρι τώρα τα πράγματα έτσι ώστε οι πολίτες να μην το έχουν παρατηρήσει και μάλιστα να ομιλούν για εμάς με εκτίμηση. Μπορούμε να πηγαίνουμε φανερά στο οίκημα κάθε μέρα και να διευθετούμε τις υποθέσεις της Στοάς. Αυτό είναι σημαντικό γι' αυτήν την πόλη. Στον οίκο μας υπάρχει ένα πλήρες μουσείο φυσικής ιστορίας και συσκευές για πειράματα· επίσης μια βιβλιοθήκη η οποία εμπλουτίζεται καθημερινώς. Ο κήπος καταλαμβάνεται κατά ένα μεγάλο τμήμα από αντιπροσωπευτικά είδη βοτάνων και το σύνολο δίνει την εικόνα ενός κύκλου ένθερμων νατουραλιστών.

»Προμηθευόμαστε όλα τα λογοτεχνικά περιοδικά έντυπα. Φροντίζουμε, με καλά συγχρονισμένες κινήσεις, ώστε να κάνουμε τους πολίτες και τους Άρχοντες να γίνονται λίγο περισσότερο αντιληπτοί ως προς ορισμένες ελαφρές απροσεξίες. Αντιτιθέμεθα στους μοναχούς με όλο μας το σθένος και με μεγάλη επιτυχία.

»Η Στοά είναι δομημένη εξ ολοκλήρου σύμφωνα με το σύστημά μας και έχει αποσπαστεί πλήρως από το Βερολίνο, και έχουμε σχεδόν ολοκληρώσει τις συ-

* Σε τούτη τη μικρή *ταραχώδη* πόλη υπήρχαν ένδεκα μυστικές εταιρείες Τεκτόνων, Ροδόσταυρων, Οραματιστών κ.λπ.

ναλλαγές μας με τις Στοές της Πολωνίας και πρόκειται να τις έχουμε υπό τη διοίκησή μας.

»Χάρη στη δραστηριότητα των Αδελφών μας, οι Ιησουίτες έχουν αποκλειστεί από όλες τις καθηγητικές έδρες του Ίνγκολστατ και οι φίλοι μας υπερισχύουν.

»Η Χήρα Δούκισσα έχει οργανώσει την ακαδημία της εξ ολοκλήρου σύμφωνα με το σχέδιό μας και όλοι οι Καθηγητές ανήκουν στο Τάγμα. Πέντε εξ αυτών είναι εξαιρετικοί και οι μαθητές θα είναι προετοιμασμένοι για εμάς.

»Έχουμε τοποθετήσει τον Πυλάδη επικεφαλής του Βασιλικού Ταμείου και έχει τα χρήματα της εκκλησίας στη διάθεσή του. Επενδύοντας τα χρήματα αυτά με τον κατάλληλο τρόπο, κατορθώσαμε να βάλουμε το σπιτικό του Αδελφού μας ______[1] σε τάξη· διότι το είχε καταστρέψει λόγω των Εβραίων. Έχουμε στηρίξει και άλλους εκ των Αδελφών μας που υπέστησαν παρόμοιες συμφορές.

»Οι Αφανείς Αδελφοί μας ευνοήθηκαν ιδιαιτέρως το προηγούμενο έτος, καθώς τους παρείχαμε αρκετές σημαντικές θέσεις υπευθύνων δωρεών, ενοριτών, επιτρόπων κ.ά.

»Χάρη στα μέσα μας ο Αρμίνιος και ο Κορτές κατέλαβαν καθηγητικές έδρες και αρκετοί από τους νεότερους Αδελφούς μας απέσπασαν Υποτροφίες με τη βοήθειά μας.

»Είχαμε μεγάλες επιτυχίες έναντι των Ιησουιτών και φέραμε τα πράγματα σε τέτοιο δρόμο ώστε οι πη-

1. Το όνομα δεν αναφέρεται στο κείμενο (Σ.τ.Μ).

γές εσόδων τους, όπως η Ιεραποστολή, το Φιλόπτωχο Ταμείο, και το Ταμείο των Προσηλυτισμών να βρίσκονται πλέον υπό τη διοίκηση των φίλων μας. Το αυτό συμβαίνει και ως προς τη συμμετοχή τους στα ιδρύματα του πανεπιστημίου και των γερμανικών σχολείων. Τα πάντα θα τεθούν σε λειτουργία χωρίς καθυστέρηση, ενώ θα έχουμε επίσης έξι μέλη και τέσσερις δικούς μας στο Δικαστήριο. Το παραπάνω κόστισε στους συγκλητικούς μας αρκετές νύχτες χωρίς ύπνο.

»Δύο εκ των αξιοτέρων νέων μας πήραν απόσπαση από το Δικαστήριο και θα μεταβούν στη Βιέννη, όπου θα μας φανούν εξαιρετικά χρήσιμοι.

»Όλες οι Γερμανικές Σχολές και ο Φιλανθρωπικός Κύκλος έχουν επιτέλους τεθεί υπό τη διοίκησή μας.

»Διαθέτουμε αρκετά ένθερμα μέλη στα δικαστήρια και δυνάμεθα να τους παρέχουμε αμοιβή και άλλα σημαντικά επιπλέον οφέλη.

»Τελευταία πήραμε υπό την κατοχή μας το Ινστιτούτο Μπαρτόλομιου για νέους κληρικούς, έχοντας εξασφαλίσει όλους τους υποστηρικτές του. Μέσω αυτού, θα έχουμε τη δυνατότητα να τροφοδοτήσουμε τη Βαυαρία με τους κατάλληλους ιερείς.

»Μέσω μιας επιστολής από τον Φίλωνα μαθαίνουμε ότι ένα από τα υψηλότερα αξιώματα της εκκλησίας κατακτήθηκε από έναν ένθερμο Illuminati, ενάντια στην εξουσία και τη βούληση του Επισκόπου του Σπάιρ, ο οποίος παρουσιάζεται ως φανατικός και τυραννικός ιερεύς».

Τούτα ήσαν τα κατώτερα μυστήρια των Ιλουμινάτι. Απομένουν όμως τα μείζονα. Η οργάνωση τούτων δεν έχει καταγραφεί και οι βαθμοί απονέμονταν μόνον από τον ί-

διον τον Σπάρτακο, μέσω εγγράφων τα οποία δεν εμπιστεύθηκε ποτέ σε κανέναν. Τούτα διαβάζονταν στον υποψήφιο, αλλά δεν γινόταν αντίγραφό τους. Ο άνθρωπος που δημοσίευσε το *Neueste Arbeitung* δηλώνει ότι τα έχει διαβάσει (έτσι υποστηρίζει ο Γκρόλμαν). Λέγει ότι:

«Στον πρώτο βαθμό, του ΜΑΓΟΥ ή ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ, τα δόγματα ταυτίζονται με εκείνα του Σπινόζα, όπου τα πάντα αποτελούνται από ύλη, ο Θεός και ο κόσμος είναι ένα και το αυτό, ενώ καμία θρησκεία δεν διαθέτει βάσεις και όλες αποτελούν επινόηση φιλόδοξων ανδρών».

Ο δεύτερος βαθμός, του ΒΑΣΙΛΙΑ, διδάσκει ότι:

«Κάθε χωρικός, πολίτης και νοικοκύρης είναι άρχοντας, όπως στην Πατριαρχική κοινωνία, και τα έθνη πρέπει να επιστρέψουν σε αυτήν με κάθε τρόπο – ειρηνικά, εάν τούτο είναι εφικτό· όμως, εάν δεν είναι, τότε με τη βία – διότι κάθε μορφή υποδούλωσης πρέπει να εξαφανιστεί από προσώπου γης».

Ο γράφων λέγει παρακάτω ότι η Γερμανική Ένωσις ήταν, όπως ασφαλώς γνωρίζει, έργο των Illuminati.

Η μυστική αλληλογραφία που δημοσιοποιήθηκε δεν αποτελεί με κανέναν τρόπο το σύνολο εκείνης που ανακαλύφθηκε στο Λάντσχουτ και το Μπάσους Χοφ, ενώ η κυβέρνηση απέσπασε πάμπολλες χρήσιμες πληροφορίες, οι οποίες συγκαλύφθησαν αφ' ενός λόγω σεβασμού προς τις οικογένειες των εμπλεκομένων, αφ' ετέρου προκειμένου να μη γίνει γνωστό στους υπολοίπους το συνολικό εύρος της ανακάλυψης, ώστε να φυλάγονται λιγότερο. Ένα τρίτο τμήμα ανακαλύφθηκε στα θεμέλια του οίκου όπου στεγαζόταν η

Στοά *Θεόδωρος της Ευγενούς Δράσεως*. Όμως τίποτε από αυτά δεν δημοσιοποιήθηκε. Έχουν ασφαλώς αποκαλυφθεί αρκετά ώστε να δώσουν στο κοινό μια ακριβή εικόνα των σχεδίων της Εταιρείας και των συνδέσμων της.

Στοές ανακαλύφθηκαν, και αναφέρονται στα μυστικά έγγραφα που ήδη έχουν δημοσιευθεί, στα ακόλουθα σημεία:

Μόναχο
Ίνγκολστατ
Φρανκφούρτη
Έχσταντ
Ανόβερο
Μπρούνσβικ
Calbe
Μαγδεμβούργο
Cassel
Osnabruck
Βαϊμάρη
Άνω Σαξονία (αρκετές)
Αυστρία (14)
Βιέννη (4)
Έσε (πολλές)
Buchenwerter
Μονπελιάρ
Στουτγάρδη (3)
Καρλσρούη
Άνσπαχ
Neuwied (2)
Mentz (2)
Πολωνία (πολλές)
Τορίνο
Αγγλία (8)
Βεστφαλία (αρκετές)
Χαϊδελβέργη
Μάνχαϊμ
Στρασβούργο (5)
Σπάιρ
Worms
Ντίσελντορφ
Κολωνία
Βόννη (4)
Livonia (πολλές)
Courland (πολλές)
Frankendahl
Αλσατία (πολλές)
Ντεπόν
Κουσέλ
Τρεβ (2)
Αιξ-λα-Σαπέλ (2)
Bartschied
Hahrenberg
Ελβετία (πολλές)
Ρώμη
Νάπολη
Ανκόνα
Φλωρεντία
Γαλλία

Σκωτία (2)
Βαρσοβία (2)
Αμερική (αρκετές)

Ολλανδία (πολλές)
Δρέσδη (4)
Σ.Σ. Τα παραπάνω ίσχυαν πριν το 1786.

Συγκέντρωσα τα ονόματα των ακολούθων μελών:

Σπάρτακος	Βάισχαουπτ, Καθηγητής.
Φίλων	Κνίγκε, Ευγενής.
Αμέλιος	Μπόντε, Ευγενής.
Μπαγιάρ	Μπους, Ευγενής.
Διομήδης	Κονστάντσα, Μαρκήσιος.
Κάτων	Τσβακ, Νομικός.
	Τόρινγκ, Κόμης
	Κράιτμαϊερ, Πρίγκηψ.
	Ούτσναϊντερ, Καθηγητής.
	Κοσάντεϊ, Καθηγητής
	Ρένερ, Καθηγητής.
	Γκρούνμπεργκερ, Καθηγητής.
	Μπάλντερμπους, Ευγενής.
	Λίπερτ, Νομικός.
	Κουντλ, ομοίως.
	Μπαρτ, ομοίως.
	Λάιμπερχαουερ, Ιερεύς.
	Κούντλερ, Καθηγητής.
	Λόουλινγκ, Καθηγητής.
	Βασενσί, Νομικός.
	Μοράουσκι, Κόμης.
	Χόφστετερ, Επιθεωρ. Οδών.
	Στρομπλ, ΄Εμπορος βιβλίων.
Πυθαγόρας	Βέστενριντερ, Καθηγητής.
	Μπάμπο, Καθηγητής.
	Μπάαντερ, Καθηγητής.

	Burzes, Ιερεύς.
	Πφρουντζ, Ιερεύς.
Αννίβας	Μπάσους, Βαρώνος.
Βρούτος	Σαβιόλι, Κόμης.
Λουκιανός	Νικολάι, ΄Εμπορος βιβλίων.
	Μπαρντ, Κληρικός.
Ζωροάστρης,	
Κομφούκιος	Μπάιερχαμερ.
Ερμής Τρισμέγιστος	Ζόχερ, Σχολικός Επιθεωρητής.
	Ντίλις, Ηγούμενος.
Σύλλας	Μέγκενχοφ, Ταμίας
	Ντάντσερ, Κληρικός Καθηγητής.
	Μπράουν, ομοίως.
	Φίσερ, Ειρηνοδίκης.
	Φράουενμπεργκερ, Βαρώνος.
	Κάλτνερ, Υπολοχαγός.
Πυθαγόρας	Ντρεξλ, Βιβλιοθηκάριος.
Μάριος	Χέρτελ, Κληρικός Καθηγητής.
	Ντάχσελ.
	Ντίλινγκ, Νομικός.
	Ζέεφελντ, Κόμης.
	Γκούνσχαϊμ, ομοίως.
	Μόργκελαν, ομοίως.
Σαλαντίν	΄Εκερ, ομοίως.
	Οφ, Ταγματάρχης.
	Βέρνερ, Νομικός.
Κορνήλιος Σκιπίωνας	Μπέργκερ, ομοίως.
	Βορτζ, Φαρμακοποιός.
	Μοβιγιόν, συνταγματάρχης.
	Μιραμπό, Κόμης.
	Ορλεάν, Δούκας.
	Χόχιναερ.

Τύχο Μπράχε	Γκάσπαρ, Έμπορος.
Θαλής	Κάπσινγκερ.
Αττίλας	Ζάουερ.
Λουδοβίκος ο Βαυαρός	Losi
Shaftesbury	Στέγκερ.
Κοριολάνος	Tropponero, Zuschwarz[1]
Τίμων	Μισέλ.
Ταμερλάνος	Λάνγκε.
Λίβυος	Μπαντόρσερ
Κικέρων	Πφεστ.
Αίας	Μάσενχαουσεν, Κόμης.

Δεν έχω καταφέρει να ανακαλύψω ποιοι ήταν οι: Μίνωας, Ευρυφώντας, Κέλσος, Μωάμεθ, Ηρακλής, Σωκράτης, Φίλιππο Στρότσι, Ευκλείδης και ορισμένους άλλοι, οι οποίοι ήσαν ιδιαιτέρως δραστήριοι ως προς την προώθηση του τρανού σχεδίου.

Οι βασικές δημοσιεύσεις που μας προσέφεραν λεπτομερείς αναφορές για όλα (εκτός από τις πρωτότυπες επιστολές) είναι:

1. *Grosse Absicht des Illuminaten Ordens* (*Ο Μέγας Σκοπός του Τάγματος των Ιλουμινάτι*).
2. *Nachtrages επάνω στο ίδιο θέμα*.
3. *Weishaupt's Improved System* (*Το Βελτιωμένο Σύστημα του Βάισχαουπτ*).
4. *System des Illum. Ordens aus dem Originalschriften gezogen* (*Οργάνωση του Τάγματος των Ιλουμινάτι βάσει των Πρωτοτύπων Κειμένων*).

Ας μου επιτραπεί να κάνω ορισμένα σχόλια επάνω στα

1. Και οι δύο λέξεις, στα ιταλικά και τα γερμανικά αντίστοιχα, σημαίνουν «κατάμαυρος». Μάλλον δεν πρόκειται για όνομα (Σ.τ.Μ).

στοιχεία που έχουν ήδη δοθεί γύρω από τούτο το Τάγμα, το οποίο με τόση επιμέλεια έβαλε σε τάξη τις περιστασιακές και ανοργάνωτες προσπάθειες των υποκινητών του, των *Ιπποτών του Ελέους*, των *Φιλαληθών* και των *Ενωμένων Φίλων* από τη Γαλλία και προώθησε την οργάνωση της κινήσεως του διαφωτισμού και της αναμορφώσεως του κόσμου.

Ο μέγας στόχος που επικαλείται το Τάγμα είναι να *καταστήσει τους ανθρώπους ευτυχείς*· και η μέθοδος που ισχυρίζεται ότι εφαρμόζει ως μοναδική και αδιαφιλονίκητα αποτελεσματική είναι *να κάνει τους ανθρώπους άξιους*· και ετούτο θα επιτευχθεί *διαφωτίζοντας το πνεύμα* και *απελευθερώνοντάς το από το κράτος της δεισιδαιμονίας και των προκαταλήψεων*. Ο σκοπός ετούτος θα επιτελεστεί όταν το Τάγμα *δημιουργήσει ένα αρμόζον και σταθερό σύστημα ηθικής*. Εφόσον τούτο επιτευχθεί και εξαπλωθεί παγκοσμίως, δεν χωρεί καμία αμφιβολία για το ότι θα έχει ως συνέπεια την τάξη στην κοινωνία· ότι η διακυβέρνηση, η υποτέλεια και όλοι οι δυσάρεστοι εξαναγκασμοί των κρατικών κυβερνήσεων θα είναι πράγματα περιττά· και ότι η κοινωνία θα μπορεί να προχωρήσει ειρηνικά, υπό συνθήκες απολύτου ελευθερίας και ισότητος.

Ασφαλώς όμως δεν χρειάζεται να κατέλθει άγγελος εξ ουρανού για να μας αναγγείλει ότι εάν όλοι οι άνθρωποι είναι ενάρετοι, δεν θα υπάρχει διαφθορά· και ότι θα υπάρχει επί γης ειρήνη και καλή θέληση μεταξύ των ανθρώπων, όποιες και αν είναι οι διαφορές κοινωνικής θέσεως και περιουσίας· ούτως, η Ελευθερία και η Ισότης φαίνεται να μην αποτελούν απαραιτήτως συνέπειες ετούτης της αρμόζουσας Ηθικής, ούτε απαραίτητες προϋποθέσεις για τούτη την εθνική μακαριότητα. Μπορούμε συνεπώς να αμφισβητήσουμε το αν ο διαφωτισμός που καθιστά τα ανωτέρω αναγκαίες συνθήκες αποτελεί διαυγές και αγνό φως. Μπορεί να είναι μια απατηλή λάμψη, η οποία παρουσιάζει ένα αντικεί-

μενο μόνο από τη μία όψη του, χρωματίζοντάς το με ατελή χρώματα τα οποία αντανακλώνται επάνω του από κοντινά αντικείμενα. Διαβλέπουμε τόση σοφία στα ευρύτερα σχέδια της φύσεως, που μας κάνει να σκεφθούμε ότι υπάρχει κάτι αντίστοιχο σε ό,τι σχετίζεται με το ανθρώπινο πνεύμα και ότι ο Θεός της φύσεως ολοκληρώνει τα σχέδιά του σε τούτον, όπως και σε άλλους τομείς. Τείνουμε δε να σκεφθούμε ότι η ανθρώπινη φύσις θα μπορούσε να πληγεί από τούτον [τον διαφωτισμό]. Η ορθολογική φύσις του ανθρώπου δεν ικανοποιείται με το κρέας και το ποτό και την ένδυση και τη στέγαση, αλλά τέρπεται επίσης εξασκώντας πολλές ικανότητες και χαρίσματα και ικανοποιώντας διάφορες ροπές, οι οποίες μετά βίας θα είχαν θέση σε μια κοινωνία όπου όλοι θα ήταν ίσοι. Θεωρούμε αναμφισβήτητο το ότι η ικανοποίηση που πηγάζει από την παρατήρηση των έργων τέχνης, η ηδονή της πνευματικής καλλιέργειας, η ευχαρίστηση που προσφέρει ένα απλό στολίδι, έχουν λογική, διακρίνουν τον άνθρωπο από το κτήνος και είναι τόσο διαδεδομένα ώστε δύσκολα θα βρεθεί πνεύμα τόσο απαίδευτο που να μην τα αισθάνεται. Όλα ετούτα και όλες τις περίπλοκες επιστήμες, πράγματα απολύτως λογικά και κατ' ουσίαν εντελώς αθώα και τόσο θελκτικά για ένα καλλιεργημένο πνεύμα, θα τα στερούμασταν σε μια κοινωνία όπου όλοι θα ήταν ίσοι. Κανένα άτομο δεν θα μπορούσε να επιστρατεύσει τα χαρίσματα που απαιτούνται για τη δημιουργία και την ανάπτυξη των καλλιτεχνικών απολαύσεων της ζωής. Είμαστε απολύτως βέβαιοι ότι, ακόμη και κάτω από τις πλέον ευνοϊκές συνθήκες επί προσώπου γης, η πιο αδιάφθορη αρετή σε κάθε ψυχή δεν θα μπορούσε να εξυψώσει τον άνθρωπο στον βαθμό εκείνο της καλλιέργειας που κατέχουν ακόμη και οι ταπεινότεροι πολίτες οποιουδήποτε κράτους της Ευρώπης· και υπό τις συνθήκες των περισσοτέρων κρατών που έχου-

με γνωρίσει, η κοινωνική θέση του ανθρώπου θα ήταν ακόμη χαμηλότερη: διότι, εξ αρχής, οφείλουμε να θεωρήσουμε ότι η ελευθερία και η ισότητα περί ων ο λόγος, θα πρέπει να είναι απόλυτες· διότι δεν θα πρέπει να υπάρχει κτηματίας και αγρότης ταυτοχρόνως. Τούτο θα ήταν τόσο άδικο και θα προκαλούσε τόση δυσαρέσκεια, όση η ταυτόχρονη ύπαρξη του ευγενούς και του κτηματία.

Ετούτο το σχέδιο, συνεπώς, μοιάζει να αντιτίθεται στις βουλές του Δημιουργού μας ο οποίος μας έχει θέσει παντού σε αυτές τις συνθήκες της ανισότητος που τόσο περιφρονούνται σε ετούτα τα κείμενα και μας έχει προικίσει με ισχυρές τάσεις δια των οποίων ρέπουμε προς τις προαναφερθείσες απολαύσεις. Θεωρούμε επίσης ότι μπορούμε να τις ευχαριστηθούμε εν ηρεμία και αγνότητα. Και τέλος, φανταζόμαστε ότι ο αχρείος ο οποίος από την έδρα του καθηγητή μπορεί να λεηλατήσει έναν Άρχοντα, θα μπορούσε να κάνει το ίδιο και για έναν κτηματία, εάν ήταν ο αγρότης του. Συνεπώς, ο διαφωτισμός που μοιάζει να προσφέρει τη μεγαλύτερη δυνατότητα ευτυχίας στην ανθρωπότητα είναι εκείνος ο οποίος θα μας διδάξει την Ηθική η οποία θα σέβεται τις ανέσεις μιας καλλιεργημένης Κοινωνίας και θα μας διδάξει να προστατεύουμε τους κατέχοντες, εκτιμώντας άδολα τις ανέσεις αυτές· ετούτο θα μας καταστήσει ικανούς να αντιλαμβανόμαστε και να θαυμάζουμε την καλαισθησία και την κομψότητα της Αρχιτεκτονικής και της Κηπουρικής, χωρίς την επιθυμία να σαρώσουμε τους κήπους και τον ιδιοκτήτη τους από προσώπου γης, μόνο και μόνο επειδή είναι ιδιοκτήτης τους.

Είμαστε συνεπώς δύσπιστοι απέναντι σε ετούτον τον Διαφωτισμό και μπορούμε να αποδώσουμε τούτη τη σφοδρή δυσαρέσκεια απέναντι στους Άρχοντες και την υποταγή στην ουσιαστική αιτία η οποία καθιστά τον πραγματικό

Διαφωτισμό και την αρμόζουσα Ηθική που πηγάζει από αυτόν τόσο απαραίτητες προϋποθέσεις για τη δημόσια ευημερία, δηλαδή, στη φαυλότητα και την αδικία εκείνων που δεν δύνανται να εξουσιάσουν χωρίς δόλο εκείνες τις αποτρόπαιες χάρες της ανθρώπινης ζωής. Το ακριβό γούστο, οι σφοδρές επιθυμίες και τα αχαλίνωτα πάθη θα οδηγούσαν σε όλα αυτά· και ο διαφωτισμός αυτός είναι πρακτικώς, όπως αντιλαμβανόμαστε, ισάξιος με αυτά. Ο στόχος του Τάγματος δεν είναι να διαφωτίσει το πνεύμα του ανθρώπου και να του υποδείξει τις ηθικές του υποχρεώσεις και δια της εκτελέσεως των καθηκόντων του να καταστήσει την κοινωνία ειρηνική, την ιδιοκτησία ασφαλή και τον εξαναγκασμό περιττό, ώστε οι πάντες να είναι ήρεμοι και μακάριοι ακόμη και αν όλοι *ήσαν* ίσοι· αλλά να απαλλαγεί από τον εξαναγκασμό που πρέπει να τεθεί σε εφαρμογή αντί της Ηθικής, ώστε οι άδολοι πλούσιοι να ληστευθούν από τους τεμπέληδες και σπάταλους φτωχούς. Προκειμένου όμως να γίνει αυτό, θα πρέπει μια άδικη σοφιστεία να τεθεί σε εφαρμογή έναντι μιας αρμόζουσας Ηθικής· και πρέπει ετούτη να στηριχθεί ή να εισαχθεί μέσω της λανθασμένης ερμηνείας της πραγματικής θέσεως του ανθρώπου και της σχέσεώς του με το σύμπαν, και της εξαλείψεως των περιορισμών της θρησκείας και της αποδόσεως υπερβολικής αξίας σε όλες τις συνιστώσες των ανθρωπίνων απολαύσεων, που ο πραγματικός Διαφωτισμός μας αποδεικνύει ότι δεν θα πρέπει να έχουν σημαντική θέση στο λογικό και ενάρετο πνεύμα. Όσο προσεκτικότερα εξετάσουμε τις αρχές και τις πρακτικές των Illuminati, τόσο καθαρότερα αντιλαμβανόμαστε ότι αυτό ακριβώς ισχύει. Ο κύριος και άμεσος στόχος τους είναι να περιέλθει σε εκείνους η κυριότητα των αγαθών, της εξουσίας και της επιρροής χωρίς να εργασθούν· και προκειμένου να το επιτύχουν, θέλουν να καταργήσουν τον Χρι-

στιανισμό· και τότε, οι ακόλαστες μέθοδοι και η οικουμενική ανηθικότητα θα προσελκύσουν κοντά τους όλους τους διεφθαρμένους και θα τους καταστήσουν ικανούς να ανατρέψουν όλες τις πολιτικές κυβερνήσεις της Ευρώπης· μετά από αυτό, θα έχουν στον νου περαιτέρω κατακτήσεις και θα επεκτείνουν τις δραστηριότητές τους σε άλλες περιοχές της υδρογείου, μέχρι να συρρικνώσουν την ανθρωπότητα σε μια μπερδεμένη, χαοτική μάζα.

Ωστόσο το παραπάνω είναι πολύ χιμαιρικό για να αποτελεί τον πραγματικό τους στόχο. Ο ιδρυτής τους, υποθέτω, δεν έτρεφε ποτέ τέτοιες ελπίδες, ούτε προβληματιζόταν για τη μοίρα μακρινών χωρών. Όμως τούτη εμπλέκεται στην πορεία του, όταν εκείνος φορά τη μάσκα της ανθρωπιάς και της καλοσύνης: οφείλει να αγκαλιάσει ολόκληρη την ανθρωπότητα μόνον επειδή πρέπει να είναι ισχυρότερη από τον πατριωτισμό και τη νομιμοφροσύνη, που στέκονται εμπόδιο στην πορεία του. Παρατηρήστε ότι ο Βάισχαουπτ υιοθέτησε ένα όνομα που εκφράζει τις αρχές του. Ο Σπάρτακος ήταν μονομάχος, ο οποίος ηγήθηκε μιας εξεγέρσεως των σκλάβων της Ρώμης και επί τρία έτη επέβαλε στην πόλη ένα καθεστώς τρόμου. Ο Βάισχαουπτ αναφέρει σε μία εκ των επιστολών του:

> «Ποτέ δεν μου άρεσαν οι κενοί τίτλοι· όμως ο άνδρας τούτος διαθέτει ασφαλώς παιδιάστικη ψυχή, η οποία δεν θα επέλεγε με τόση προθυμία το όνομα του Σπάρτακου αντί του Οκτάβιου Αυγούστου».

Τα ονόματα που δίδει σε αρκετούς από την ομάδα του εκφράζουν τις διαφορές των φρονημάτων τους. Το «Φίλων», το «Λουκιανός» και άλλα δόθηκαν κυρίως σημειολογικά στους Κνίγκε, Νικολάι και τους λοιπούς. Καυχιόταν για

το όνομα «Σπάρτακος», διότι θεωρούσε ότι ο ίδιος στρατευόταν κατά κάποιον τρόπο υπέρ του ίδιου σκοπού, να οδηγήσει τους σκλάβους στην ελευθερία. Αναφέρεται πάντοτε στους Άρχοντες και τους Ιερείς με αποτροπιασμό.

Ο Σπάρτακος επιστρατεύει ισχυρά μέσα. Όπως οι Ιησουίτες (καθώς λέγει) θεωρεί κάθε μέσο ως αγιασμένο χάριν του σκοπού για τον οποίο επιστρατεύεται και δηλώνει με μεγάλη ειλικρίνεια:

«Flectere si nequeo superos, Acheronta movebo».[1]

Προκειμένου να σώσει την υπόληψή του, δεν διστάζει να φονεύσει το αθώο του τέκνο και τη γυναίκα την οποία είχε κρατήσει στην αγκαλιά του με θέρμη και στοργή. Αλλά φοβούμενος ότι τούτο θα αποτελούσε ιδιαιτέρως εγωιστικό κίνητρο, λέγει:

> «Αν είχα εκπέσει, το ακριβό μου Τάγμα θα είχε εκπέσει μαζί μου· το Τάγμα το οποίο πρόκειται να ευλογήσει την ανθρωπότητα. Δεν θα μπορούσα ποτέ ξανά να μιλήσω περί αρετής και να έχουν τα λόγια μου μεγάλη απήχηση. Το παράδειγμά μου θα μπορούσε να έχει καταστρέψει πολλούς νέους άνδρες».

Θεωρεί ότι τούτο όχι μόνο δικαιολογεί, αλλά και εξαγνίζει οτιδήποτε. «Οι επιστολές μου αποτελούν τη μεγαλύτερή μου δικαίωση». Χρησιμοποιεί τη Χριστιανική Θρησκεία, την οποία θεωρεί κάλπικη και την οποία διώκει προκειμένου να διαλύσει, ως μέσον προκειμένου να προσελκύσει Χρι-

1. «Αν δεν δύναμαι να καταστρέψω τους δυνατούς, να διαβώ τον Αχέροντα» (Σ.τ.Μ).

στιανούς κάθε δόγματος και στη συνέχεια να τους εξαπατήσει δια της κολακείας, εξουδετερώνοντας μία μία τις χριστιανικές τους αμφιβολίες μέχρι να τους ωθήσει στον Θεϊσμό· ή, εάν τους θεωρήσει ακατάλληλους και υπερβολικά θρησκευόμενους, θα τους δώσει ένα *Sta bene* και έπειτα θα χλευάζει την κατάσταση φόβου και έξαψης στην οποία θα τους έχει φέρει. Όσοι έχουν φτάσει μέχρι αυτού του σημείου κηρύσσονται κατάλληλοι και εκείνος τους μυεί στα μείζονα μυστήρια. Ωστόσο, από φόβο μην οπισθοχωρήσουν σαστισμένοι από τη δαιμονική λάμψη του Διαφωτισμού που έχει εκραγεί γύρω τους, απαιτεί από αυτούς, για πρώτη φορά, μια εγγύηση επιμονής. Ωστόσο, όπως δηλώνει ο Φίλων, οι πιθανότητες αποστασίας είναι λίγες. Η ζωή και η υπόληψη των περισσοτέρων από τους υποψηφίους είναι πια στα χέρια του. Έχουν από καιρό εμπλακεί στη βδελυρή και φθοροποιό υπηρεσία της κατασκοπίας όλων όσων τους περιστοιχίζουν και έχουν κριθεί κατάλληλοι για την τωρινή τους διάκριση διότι εκπλήρωσαν τη συγκεκριμένη υπηρεσία όπως εκείνος επιθυμούσε, παραδίδοντας αναφορές οι οποίες περιείχαν ιστορίες όχι μόνο για τους γείτονές τους, αλλά ακόμα και για τους δικούς τους ανθρώπους. Μπορούν να καταστραφούν κοινωνικώς δια της αποκαλύψεως ετούτων των αναφορών, είτε ιδιωτικώς είτε δημοσίως. Ένας άνδρας ο οποίος έθεσε άπαξ τον εαυτό του σε αυτήν την επικίνδυνη θέση, δεν τολμά να γυρίσει πίσω. Θα μπορούσε να βρίσκεται σε οποιαδήποτε βαθμίδα των Illuminati και εάν η Θρησκεία δεν έχει εξαλειφθεί εντελώς από τον νου του, ασφαλώς θα βρίσκεται στην κατάσταση εκείνη της οδυνηρής ανησυχίας και αμφιβολίας που τον καθιστά απεγνωσμένο, κατάλληλο για εξ ολοκλήρου φανατική δράση, και μπορεί να δεσμευθεί *στον σκοπό του Θεού,* «να διαπράξει κάθε είδους κακοήθεια με πάθος». Σε τούτην τη διανοητική κατάσταση,

ο άνθρωπος κλείνει τα μάτια και εφορμά. Εάν ο Σπάρτακος υπέθετε ότι είχε να κάνει με ενάρετους ανθρώπους, η συμπεριφορά του θα ήταν ακριβώς αντίθετη. Δεν υπήρχε ανάγκη για μια τέτοια δέσμευση από κάποιον που θα ήταν πεπεισμένος για το μεγαλείο του Τάγματος. Αλλά ήταν βέβαιος ότι επρόκειτο για ανθρώπους χωρίς αρχές και ότι τα μείζονα μυστήρια απαιτούσαν τόση τόλμη, που ακόμη και ορισμένοι τέτοιου είδους άνθρωποι θα ξαφνιάζονταν από αυτά.

Έχοντας με τούτον τον τρόπο ξεφορτωθεί τη Θρησκεία, ο Σπάρτακος μπορούσε με μεγαλύτερη ασφάλεια να φέρει στο φως τον κύριο στόχο όλων των προσπαθειών του – να κυβερνήσει τον κόσμο με τη βοήθεια του Τάγματός του. Ως βασική προϋπόθεση για να το επιτύχει, προβάλλει το όραμα της απελευθερώσεως από την υποτέλεια. Η απόλυτη Ελευθερία και Ισότητα είναι συνυφασμένες με τα πάντα· και το εξωραϊσμένο σκεπτικό διαιωνίζεται:

> «Με τη γνωστική συνεισφορά του Τάγματος δυνάμεθα να γνωρίζουμε απολύτως την πραγματική αξία του καθενός· το Τάγμα, *για το δικό του καλό,* συνεπώς *βεβαιότατα*, θα τοποθετήσει το κάθε πρόσωπο στις συνθήκες εκείνες στις οποίες μπορεί να αποδειχθεί λειτουργικότερο. Οι μαθητευόμενοι είναι πεπεισμένοι ότι το Τάγμα *θα κυβερνήσει* τον κόσμο. Συνεπώς, κάθε μέλος θα γίνει κυβερνήτης».

Όλοι θεωρούμε εαυτούς ικανούς να κυβερνήσουμε. Το δύσκολο καθήκον είναι να υπακούμε ευπρεπώς· ωστόσο εκφράζουμε αληθινή γενναιοδωρία στην προοπτική μελλοντικής άσκησης εξουσίας. Ετούτη αποτελεί συνεπώς δελεαστική σκέψη για τους άξιους αλλά και τους ακατάλληλους άν-

δρες. Με το δέλεαρ αυτό θα εξαπλωθεί το Τάγμα. Εάν δραστηριοποιούνται τοποθετώντας ύπουλα τα μέλη τους σε κυβερνητικές θέσεις και αποκλείοντας άλλους από αυτές (κάτι το οποίο αποδεικνύεται από τη μυστική αλληλογραφία), θα πρέπει να έχουν βιώσει πολλές επιτυχίες επιβάλλοντας την επιρροή τους στον κόσμο. Τούτο πρέπει να φούντωσε τον ζήλο τους. Εάν ο Βάισχαουπτ ήταν αληθινός Κοσμοπολίτης, θα είχε την ευχαρίστηση «να δει το έργο του να ανθίζει στα χέρια του».

Ασφαλώς δεν χρειάζονται πολλά επιχειρήματα πλέον προκειμένου να αποδείξουμε ότι το Τάγμα των Illuminati είχε ως άμεσο στόχο την κατάργηση του Χριστιανισμού (τουλάχιστον τούτη ήταν η πρόθεση του Ιδρυτή), με μοναδικό σκοπό την ανατροπή της πολιτικής κυβέρνησης δια της εισαγωγής ακόλαστων και άσωτων τρόπων συμπεριφοράς σε παγκόσμιο επίπεδο και αργότερα επιστρατεύοντας τη βοήθεια των διεφθαρμένων υπηκόων προκειμένου να ανατρέψουν τον θρόνο. Η όλη μέθοδος προετοιμασίας και διδασκαλίας του Πρεσβυτέρου και του *Αντιβασιλέα* κατευθύνεται προς τούτον τον σκοπό. Ο Φίλων λέγει:

> «Κατέβαλα ακάματες προσπάθειες προκειμένου να εξαλείψω τους φόβους ορισμένων οι οποίοι εικάζουν ότι οι Ανώτεροί μας επιθυμούν να καταργήσουν τον Χριστιανισμό· ωστόσο συντόμως οι προκαταλήψεις τους θα εξαφανιστούν και οι ίδιοι θα αισθάνονται πιο άνετα. Εάν μόνον τους αποκάλυπτα ότι ο Επικεφαλής μας θεωρεί κάθε είδους θρησκεία ως ψέμα και ότι χρησιμοποιεί ακόμη και τον Θεϊσμό προκειμένου να τραβάει τους ανθρώπους από τη μύτη. Εάν μόνον ερχόμουν ξανά σε επαφή με τους Ελευθεροτέκτονες και τους παρουσίαζα τα σχέδιά μας να καταστρέψουμε

την Αδελφότητά τους μέσω ετούτης της εγκυκλίου επιστολής (μιας επιστολής προς τη Στοά της Courland). Εάν έκανα τον παραμικρό υπαινιγμό σε οποιονδήποτε εκ των Αρχόντων της Ελλάδος (Βαυαρίας). Όχι, ο θυμός μου δεν θα με φέρει ως αυτό το σημείο. Πράγματι, πρόκειται για ένα Τάγμα το οποίο εκμεταλλεύεται με τέτοιον τρόπο την ανθρώπινη φύση – το οποίο θα υποβάλει τους ανθρώπους σε μια δουλεία πιο αβάσταχτη από ό,τι ο Ιησουιτισμός. Θα μπορούσα να το στηρίξω σε μια ευπρεπή βάση και ο κόσμος θα ανήκε σε εμάς. Εάν μόνον κάνω λόγο για τις θεμελιώδεις αρχές μας (ακόμα και μετά από όλον τον κόπο που έχω κάνει προκειμένου να τις καταστήσω ηπιότερες), που τόσο αναμφισβήτητα είναι επικίνδυνες για τον κόσμο, ποιος θα απέμενε; Τι υποδηλώνουν οι αβλαβείς τελετές του ιερατικού βαθμού, έτσι όπως τον έχω αναπτύξει, εν συγκρίσει με τη ρήση σου, ότι μπορούμε να χρησιμοποιούμε για έναν καλό σκοπό τα μέσα που οι διεφθαρμένοι επιστρατεύουν για έναν ποταπό σκοπό;»

Ο Βρούτος γράφει:

«Ο Νουμήνιος συμφωνεί πλέον με τη θνητότητα της ψυχής· όμως φοβούμαι ότι πρόκειται να χάσουμε τον Λουδοβίκο τον Βαυαρό. Είπε στον Σπάρτακο ότι έσφαλε όταν πίστεψε ότι είχε καταπιεί τον ηλίθιο Τεκτονισμό του. Όχι, είχε αναγνωρίσει το τέχνασμα και δεν θαύμασε τον σκοπό για τον οποίο απαιτείτο. Δεν ξέρω τι να κάνω· ένα *Sta bene* θα τον έκανε να εξαγριωθεί και να μας καταστρέψει όλους.

»Το Τάγμα οφείλει να έχει εξουσία ζωής και θανά-

του συνεπεία του Όρκου μας· και τούτο είναι ορθό, για τον ίδιο λόγο και διά του ιδίου δικαιώματος που οποιαδήποτε κυβέρνηση στον κόσμο έχει τούτη την εξουσία: διότι το Τάγμα θα πάρει τη θέση τους, καθιστώντας τες περιττές. Όταν τα πράγματα δεν θα μπορούν να είναι διαφορετικά και το μόνο που θα μπορούσε να έπεται θα ήταν η καταστροφή εάν η Εταιρεία δεν χρησιμοποιήσει ετούτον τον τρόπο, το Τάγμα οφείλει, όπως και οι κυβερνήτες, να τον χρησιμοποιήσει για το καλό της ανθρωπότητος· επομένως για την ίδια του την επιβίωση». (Σ.Σ. Παρατηρήστε στο σημείο αυτό τη σοφιστεία). «Ούτε θα πληγεί το πολιτικό σώμα από ετούτο, καθώς υπάρχουν σε κάθε περίπτωση χιλιάδες εξίσου προετοιμασμένοι και ικανοί να καλύψουν τα κενά».

Δεν πρέπει να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι ο Διομήδης είπε στους καθηγητές ότι «ο θάνατος, ο αναπόφευκτος θάνατος, από τον οποίο κανείς ηγεμών δεν μπορούσε να τους προστατεύσει, περίμενε κάθε προδότη του Τάγματος»· ούτε ότι η Γαλλική Συνέλευση πρότεινε να θανατώσει τους Γερμανούς Άρχοντες και Στρατηγούς χρησιμοποιώντας ξίφος, δηλητήριο κ.λπ.

Ο Σπάρτακος μπορεί να τόνωνε την ματαιοδοξία του Τάγματός του με την ιδέα της διακυβέρνησης του κόσμου· φαντάζομαι ωστόσο ότι ο δικός του προσφιλής στόχος ήταν η διοίκηση του Τάγματος. Η ευημερία της ανθρωπότητος, όπως και ο Χριστιανισμός του Βάισχαουπτ, δεν ήταν παρά ένα εργαλείο, ένα εργαλείο το οποίο αποτελούσε αντικείμενο χλευασμού για τους *Αντιβασιλείς*. Όμως ο Σπάρτακος επιθυμούσε να κυριαρχήσει στους *Αντιβασιλείς*· τούτο δεν ήταν κάτι που μπορούσε να επιτύχει με ευκολία. Ο δεσποτισμός

του ήταν ανυπόφορος για τους περισσότερους από εκείνους και στο τέλος τούτος ήταν που έφερε στο φως τα πάντα. Όταν δεν κατάφερνε να τους πείσει με τη δική του σταθερότητα, ούτε καν με την ανώτερη σοφία του και την αδιαφορία του για άλλα ζητήματα και την ακάματη εργασία του, χρησιμοποιούσε ιησουΐτικά τεχνάσματα κάνοντάς τους να φιλονικούν μεταξύ τους, να κατασκοπεύουν ο ένας τον άλλον και χωρίζοντας όποιους έβλεπε ότι είχαν συνδεθεί, καθιστώντας τον έναν Ανώτερο του άλλου· και, εν ολίγοις, δεν παρέλειψε να κάνει οτιδήποτε θα εξασφάλιζε την ανεξέλεγκτη εξουσία του. Τούτο ανάγκασε τον Φίλωνα να εγκαταλείψει το Τάγμα και τους *Μπάσους, Φον Τόρινγκ, Κράιτμαγιερ,* καθώς και ορισμένους άλλους ευγενείς, να σταματήσουν να παρευρίσκονται στις συνεδριάσεις· και ήταν οι αμοιβαίες διαφωνίες τους που τους ώθησαν να μιλήσουν τόσο ελεύθερα δημοσίως και να προσελκύσουν επάνω τους τόση προσοχή. Την εποχή της αποκάλυψης, η ομάδα του Βάισχαουπτ αποτελείτο κυρίως από ιδιαιτέρως μοχθηρούς ανθρώπους, αφοσιωμένους σε εκείνον και πρόθυμους να εκτελέσουν τις εντολές του, θεωρώντας ότι, υπηρετώντας τον, θα απολάμβαναν του προνομίου να ασκούν εξουσία σε άλλους.

Ο στόχος, ο αναμφισβήτητος στόχος ετούτης της Εταιρείας είναι ασφαλώς επικίνδυνος και απεχθής· τουτέστιν να ανατραπούν οι παρούσες κοινωνικές δομές των Ευρωπαϊκών Κρατών προκειμένου να συσταθεί μια χίμαιρα, η οποία, όπως αποδεικνύεται από την ιστορία της ανθρωπότητος, έρχεται σε αντίθεση με τη φύση του ανθρώπου.

Naturam expellas furca, tamen usque recurret[1].

1. «Διώχνεις τη φύση με το δικράνι, όμως συνεχώς επανέρχεται» (Σ.τ.Μ).

Αν υποθέσουμε ότι είναι εφικτή και ότι μπορεί να επιτευχθεί ειρηνικά, δεν θα μπορούσε να διατηρηθεί εκτός εάν κάθε αρχή ζωτικότητος στον ανθρώπινο νου εκμηδενιζόταν, κάθε ερέθισμα για προσπάθεια και εργατικότητα αφαιρείτο και ο άνθρωπος οδηγείτο σε μια κατάσταση κατά την οποία θα ήτο ανήμπορος να βελτιωθεί· και τούτα σε βάρος οιουδήποτε πράγματος εκτιμούν οι αξιότεροι των ανθρώπων – δια του μαρτυρίου και της καταστροφής, δια της χαλαρώσεως κάθε κοινωνικού δεσμού. Το να μιλά κανείς περί ηθικής και αρετής σε σχέση με τέτοιου είδους συνωμοτικά σχέδια αποτελεί προσβολή της κοινής λογικής· η ακόλαστη συμπεριφορά και μόνον μπορεί να φέρει τους ανθρώπους στο σημείο να στοχαστούν επί τούτου. Δεν προκαλεί, συνεπώς, έκπληξη, το να ακούει κανείς ανθρώπους σε τούτην τη χώρα να εκφράζουν οιουδήποτε είδους εκτίμηση γι' αυτόν τον θεσμό; Δεν είναι βαθύτατα θλιβερό να διανοούμεθα ότι υπάρχουν Στοές Illuminati ανάμεσά μας; Θεωρώ ότι τίποτα δεν φαίνεται ικανότερο να εμποδίσει τους ασύνετους συμπατριώτες μας να έχουν οιαδήποτε σχέση με εκείνους, από την πιστή ετούτη καταγραφή που δίδεται εδώ. Ελπίζω ότι είναι λιγοστοί, ελάχιστοι από τους συμπατριώτες μας και κανείς που να αποκαλούμε φίλο, οι οποίοι μπορούν να διανοηθούν ότι ένα Τάγμα που εφαρμόζει τέτοιου είδους πρακτικές αποτελεί οτιδήποτε άλλο εκτός από μια ολέθρια Εταιρεία, μια συμμορία ακολάστων. Όλες οι διακηρύξεις τους σχετικά με την αγάπη για την ανθρωπότητα είναι μάταιες· Όχι μόνον τούτο, αλλά ο Διαφωτισμός τους θα είναι μια παραπλανητική λάμψη και εντελώς αναποτελεσματικός ως προς τον στόχο του, διότι δεν είχε ποτέ τέτοιου είδους επίδραση στους επικεφαλής της ομάδας· ωστόσο φαίνεται απολύτως επαρκής ως προς τις συνέπειες που προξένησε· διότι τέτοιες είναι οι προσωπικότητες εκείνων που ξεχνούν τον Θεό.

Εάν εμείς, ως επόμενη κίνησή μας, μελετήσουμε τις εκπαιδευτικές τους μεθόδους και τις εξετάσουμε με τα κριτήρια εκείνα της κοινής λογικής τα οποία εφαρμόζουμε σε άλλες περιπτώσεις διερευνήσεως, θα τις βρούμε εξίσου αποτυχημένες. Το σύστημα του Διαφωτισμού αποτελεί μια από τις ερμηνείες του Ελευθεροτεκτονισμού· και έχει προσελκύσει πολλούς οπαδούς. Το κύρος και τα προνόμια τούτων των ερμηνειών βασίζονται στην ίδια τους την ουσία. Ενυπάρχει κάτι σε αυτές, ή στην κάθε μία από αυτές όπως διαφοροποιείται από τις άλλες, το οποίο τους προσδίδει την αίγλη του δικού τους σκοπού. Συνεπώς, οποιαδήποτε συσχέτιση του Τάγματος με τον Ελευθεροτεκτονισμό, υποβιβάζει το Τάγμα. Η εισαγωγή μιας Τεκτονικής Τελετής σε έναν ανδρικό θεσμό τον υποβιβάζει σε ανούσια διασκέδαση για μεγάλα παιδιά. Άνδρες οι οποίοι προσπαθούν σκληρά να μεταρρυθμίσουν τον κόσμο και διαθέτουν τις απαιτούμενες ικανότητες για τον σκοπό ετούτο, οφείλουν να αισθάνονται αποστροφή απέναντι σε τέτοιου είδους ενασχολήσεις. Ετούτες προδίδουν μια επιφανειακή αντίληψη του σκοπού για τον οποίο πραγματικά εργάζονται. Το να φαντάζεται κανείς ότι άνδρες οι οποίοι δραστηριοποιούνται στον σκληρό αγώνα και ανταγωνισμό της ζωής υπό την επήρεια ιδιοτελών, ευτελών ή απερίσκεπτων παθών θα πεισθούν με καλοπιάσματα να οδηγηθούν σε ειλικρινή συναισθήματα και ευγενή συμπεριφορά, όπως ένα κακότροπο παιδί μπορεί ορισμένες φορές να ηρεμήσει και να γίνει υπάκουο χάρη σε μια κουδουνίστρα ή μια σβούρα, προδίδει τεράστια άγνοια της ανθρώπινης φύσεως και αλαζονική υπεροψία εκείνων που φαντάζονται ότι όλοι εκτός από τους ίδιους είναι μωρά. Όσο περισσότερο προχωρούμε, τόσο περισσότερο αντιλαμβανόμαστε τούτην την *έλλειψη σοφίας*. Ολόκληρη η διαδικασία της επιμορφώσεώς τους προϋποθέτει μια τόσο

τέλεια υποταγή της ελευθερίας της βουλήσεως, της κοινής λογικής και της κοινής σύνεσης που μοιάζει αδύνατον το γεγονός τούτο να μην έχει ανησυχήσει τον κάθε έλλογο νου. Τούτο μάλιστα συνέβη προτού συμπληρώσει το Τάγμα τα επτά του έτη. Ήτο πράγματι συνετό το να κρατήσουν τους *Αεροπαγίτες* τους κρυφούς· αλλά ποιος μπορεί να φανεί τόσο ανόητος ώστε να πιστεύει ότι οι άγνωστοι ανώτεροί του ήσαν όλοι τους και πάντοτε αλάθητοι. Εάν όμως ήσαν οι άνδρες που παρουσιάζονταν ότι είναι –εάν έχω την ελάχιστη γνώση της δικής μου προσωπικότητος, είτε την ελάχιστη ικανότητα να εξάγω συμπεράσματα από τη συμπεριφορά των άλλων– είμαι πεπεισμένος ότι η γνωριμία με τους ανωτέρους του θα εμψύχωνε τον μαθητή στην προσπάθειά του, ώστε να παρουσιάσει μια ικανοποιητική εικόνα σε τέτοιους ευφυείς και αξιόλογους κριτές. Δεν ισχυρίζονταν οι Στωικοί ότι ενθαρρύνονταν στην πορεία της ζωής από τη σκέψη ότι οι αθάνατοι Θεοί τούς παρακολουθούν και ασκούν κριτική στον τρόπο με τον οποίο φέρουν εις πέρας τον ρόλο που τους έχει ανατεθεί; Όμως, ποιο αξιοθρήνητο πνεύμα θα ικανοποιείται εργαζόμενο, εργαζόμενο με ζήλο, επί σειρά ετών, πάνω σε ένα σχέδιο το πλήρες νόημα του οποίου δεν πρόκειται *ποτέ* να μάθει; Εν ολίγοις, το μόνο είδος γνώσεως το οποίο δύναται να αντιληφθεί είναι η γνώση στη χειρότερη μορφή της, η *Πανουργία*. Αυτό πρέπει να διαφανεί στα τεχνάσματα μέσω των οποίων σύντομα θα ανακαλύψει ότι κρατείται σε απόλυτη υποταγή. Εάν είναι ένας πιστός και γεμάτος ζήλο Αδελφός, έχει τεθεί στο έλεος των Ανωτέρων του από τα γραπτά του, τα οποία του ζητήθηκαν με την πρόφαση ότι ήθελαν να μελετήσουν τη δική του προσωπικότητα και ότι ο ίδιος έπρεπε να μάθει πώς να μελετά τις προσωπικότητες άλλων. Μέσα από αυτά τα γραπτά, γνωρίζουν τις απόψεις του πάνω σε πολλά λεπτά ζητήματα και τον

τρόπο ζωής των άλλων. Οι Διοικητές του μπορούν να τον καταστρέψουν προδίδοντάς τον· και τούτο χωρίς οι ίδιοι να φανούν. Θα πίστευα ότι οι συνετοί άνδρες θα έπρεπε να γνωρίζουν ότι κανείς εκτός από αδύναμους ή ανάξιους ανθρώπους δεν θα υπόκειτο σε τέτοιου είδους καταπίεση. Αποκλείουν τους αξίους, τους γενναίους, τα μόνα κατάλληλα πρόσωπα να τους βοηθήσουν στις προσπάθειές τους να πληροφορήσουν και να κυβερνήσουν τον κόσμο. Μπορώ σαφώς να δηλώσω ότι ο αποκλεισμός τούτος ξεκινά σχεδόν από τη σύνδεση του Τάγματος με τον Ελευθεροτεκτονισμό. Οι Στοές δεν αποτελούν καταφύγιο τέτοιου είδους ανθρώπων. Μπορεί ορισμένοι να βρεθούν κάποτε εκεί για μίας ώρας αναψυχή. Όμως οι τόποι ετούτοι αποτελούν στέκια των νέων, των απερισκέπτων, των αργόσχολων, των αδυνάμων, των ματαιόδοξων ή των πανούργων Λόγιων· και αντιστοίχως, τούτη είναι η κοινωνική θέση των τριών τετάρτων των Illuminati, τα ονόματα των οποίων έχουν γνωστοποιηθεί. Ομολογώ ότι τα επιχειρήματα που δίνονται στον μαθητευόμενο προκειμένου να αναλάβει τα εν λόγω καθήκοντα είναι ευφυή και προσαρμοσμένα καταλλήλως ώστε να έχουν το ποθούμενο αποτέλεσμα. Μέσα στην ταραχή της μυήσεως και την έξαψη της προσμονής, ο κίνδυνος μπορεί να μη γίνει αντιληπτός· όμως δεν θα φανταζόμουν ότι θα μπορούσε να παραμείνει αθέατος όταν ο μαθητής καθίσει να γράψει την πρώτη του εργασία. Οι Τεκτονικές Στοές, ωστόσο, αποτελούσαν τα πιο πιθανά μέρη ευρέσεως και στρατολογήσεως μελών. Νέοι άνδρες, εξημμένοι από διαλέξεις γεμάτες από την άνευ αξίας, ξύλινη διδασκαλία του Κοσμοπολιτισμού, βρίσκονται στην κατάλληλη διανοητική κατάσταση για τούτον τον Διαφωτισμό. Τώρα φαίνεται επίσης ότι τα σχίσματα στον Ελευθεροτεκτονισμό θα πρέπει να επηρέασαν σημαντικά την προώθηση του συγκεκριμένου σχεδίου του

Βάισχαουπτ, το οποίο ήταν, σε πολλές από τις λεπτομέρειές του, εντελώς μάταιο διότι ακριβώς προϋποθέτει τόσο εκτεταμένη διάβρωση του πνεύματος. Όταν όμως οι σχισματικοί του Τεκτονισμού φιλονικούσαν θερμά, οι ασημαντότητες άρχισαν να αποκτούν ανείπωτη σημασία. Η λαχτάρα για θαυμασμό δεν μετριάστηκε ούτε στο ελάχιστο από όλα τα τεχνάσματα που αποκαλύφθησαν και η ματαιότητα της ποθούμενης ανακαλύψεως δεν είχε ποτέ παρουσιαστεί σε πρόσωπα θετικά προδιατεθειμένα απέναντί της. Εξακολουθούσαν να *προτιμούν* να πιστεύουν ότι τα σύμβολα εμπεριείχαν κάποιο σημαντικό μυστικό· και μακάριος θα είναι εκείνος που θα το ανακαλύψει. Όσο πιο ανούσια τα σύμβολα, τόσο περισσότερο προσκολλάται η καρδιά στο μυστήριο· και για ένα πνεύμα σε τούτη τη διαταραγμένη κατάσταση, η προσφορά του Βάισχαουπτ ήταν δελεαστική. Τους παρουσίασε ένα σχέδιο που ήταν μέχρι ενός σημείου εφικτό, ήταν μεγαλοπρεπές, ξεπερνούσε τη νοημοσύνη μας αλλά ταυτοχρόνως ήταν μελετημένο έτσι ώστε να μας επιτρέπει να πλατειάζουμε επάνω στο θέμα, ακόμα και να το διογκώνουμε όσο επιθυμούμε στις φαντασιώσεις μας, χωρίς να φαντάζει παράλογο. Δεν μου φαίνεται συνεπώς περίεργο το γεγονός ότι τόσοι πολλοί γοητεύθηκαν μέχρι του σημείου να προσχωρήσουν τελικώς, παρά τον παραλογισμό και την αντιφατικότητα των μέσων με τα οποία τούτος ο θαυμάσιος σκοπός επρόκειτο να επιτευχθεί. Ακούστε τι λέγει ο ίδιος ο Σπάρτακος περί κρυμμένων μυστηρίων.

> «Από όλους τους τρόπους που γνωρίζω για να κατευθύνω ανθρώπους, ο πλέον αποτελεσματικός είναι ένα συγκαλυμμένο μυστήριο. Η δίψα του πνεύματος είναι ακαταμάχητη· και εάν κάποιος έχει βάλει καλά στον νου του ότι ενυπάρχει μυστήριο σε κάτι, είναι α-

δύνατον να το βγάλει, ούτε με λογικά επιχειρήματα ούτε με την εμπειρία. Και τότε θα μπορούμε να αλλοιώνουμε έννοιες, αλλάζοντας απλώς μία λέξη. Τι πιο ποταπό από τον *φανατισμό*· ονόμασέ τον όμως *ενθουσιασμό*· έπειτα πρόσθεσε τη λεξούλα *ευγενής* και θα μπορέσεις να τον κατευθύνεις σε ολόκληρο τον κόσμο. Μηδέ είμαστε, σε τούτη τη λαμπρή εποχή, λίγο καλύτεροι από τους πατέρες μας, οι οποίοι βρήκαν παραδόξως τη συγχώρεση για τα αμαρτήματά τους, υποπίπτοντας σε ένα πολύ μεγαλύτερο αμάρτημα, ήτοι την εγκατάλειψη των οικογενειών τους προκειμένου να πορευθούν ξυπόλητοι προς τη Ρώμη».

Με τέτοια τεχνική και τέτοιους μαθητές, θα έπρεπε άραγε να περιμένουμε ότι οι καρποί θα ήσαν άριστοι; Όχι. Τα δόγματα τα οποία βαθμιαία αποκαλύπτονταν ήταν τέτοιου είδους ώστε να εξυπηρετούν εκείνους που θα προχωρούσαν στα *Cursus Academicus* (*Ακαδημαϊκή Διδασκαλία*). Εκείνοι που δεν προχωρούσαν επειδή δεν τους ήσαν αρεστοί, λάμβαναν ένα *Sta bene*· δεν ήσαν κατάλληλοι για προαγωγή. Οι αριθμοί, ωστόσο, ήσαν μεγάλοι· ο Σπάρτακος καυχιόταν για 600, μόνο στη Βαυαρία το 1783. Δεν γνωρίζουμε πολλά περί τούτων· ορισμένοι από εκείνους που γνωρίζουμε κατείχαν υψηλές κοινωνικές θέσεις· και αντιλαμβάνομαι ότι απαιτήθηκαν πολλές κολακείες και πολλές επιστολές γεμάτες φιλοφρονήσεις γραμμένες στη γερμανική, με μακρές λέξεις, από τον υπερήφανο Σπάρτακο, προκειμένου να προσελκύσει ακόμα και έναν νεαρό Βαρώνο ή έναν Κόμητα που είχε μόλις ενηλικιωθεί. Άνδρες που ζούσαν υπό άνετες συνθήκες δεν θα μπορούσαν να ανεχθούν να λειτουργήσουν ως κατάσκοποι, πράγμα που είναι ποταπό, άνανδρο και φαύλο, και σε όλες τις εποχές και τις χώρες ατιμωτικό για το πρόσωπο

που εμπλέκεται σε αυτό. Μπορεί να θεωρηθεί συνετός εκείνος που με τούτον τον τρόπο υποδουλώνει τον εαυτό του; Άνθρωποι τέτοιου είδους απεμπολούν το δικαίωμα της προσωπικής κρίσεως και επαφίενται στους αγνώστους Ανωτέρους τους με την πιο τυφλή και δουλική εμπιστοσύνη. Για δικό τους όφελος και προκειμένου να απαλλαγούν ακόμα πιο γοργά από τους περιορισμούς τους, δεσμεύονται στην πιο διεφθαρμένη ενασχόληση – και προς τι; Προκειμένου να μάθουν ακόμη περισσότερα πάνω σε ένα σύστημα, ο κάθε βαθμός του οποίου αναιρεί το δόγμα του προηγουμένου. Θα έβλαπτε τον νεαρό *Illuminatus* να του εξηγούσαν τούτο εξ αρχής; Δεν θα τον ενέπνεε αν έβλεπε ταυτόχρονα τον μέγα σκοπό και την καταλληλότητα των μέσων για την επίτευξή του; Δεν θα μπορούσαν οι εξέχουσες προσωπικότητες των Ανωτέρων, οι οποίοι τόσο υπερέχουν του ιδίου ως προς τις ικανότητες, την αρετή και τη μακαριότητα (ειδάλλως το Τάγμα δεν θα είχε καμία αξία) να του εξάψουν την καρδιά και να τον ωθήσουν να τους συναγωνιστεί, εφόσον βλέπει σε εκείνους ότι αυτό το οποίο με τόση θέρμη τού κηρύσσεται είναι εφικτό; Όχι, όχι – όλο τούτο είναι ένα τέχνασμα· πρέπει να του συμπεριφέρονται όπως σε παιδί, που το διασκεδάζεις με κουδουνίστρες, αστράκια και κορδέλλες – και όλη η ευχαρίστησή του είναι, όπως για τους Τέκτονες, η διασκέδασή του βλέποντας άλλους να συμμετέχουν στην ίδια προετοιμασία μάχης.

Ο Βάισχαουπτ παραδέχεται ότι η σημαντική επιρροή του Τάγματος μπορεί να χρησιμοποιηθεί καταχρηστικά. Ασφαλώς, δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να γίνει αυτό τόσο εύκολα ή τόσο καταστροφικά, όσο μέσω της φαύλου ή σαγηνευτικής διδασκαλίας στην αρχή. Το σφάλμα ή η πλάνη του μαθητού δεν μπορούν να γίνουν αντιληπτά από τον ίδιο (συμφώνως με τις γνήσιες αρχές της Φώτισης) διότι ο μαθη-

τής οφείλει να πιστεύει ότι ο Μέντωρ του είναι αλάθητος· μόνο με εκείνον είναι συνδεδεμένος, μόνο τη δική του διδασκαλία οφείλει να ακολουθεί. Ποιος μπορεί να του πει ότι έσφαλε – ή ποιος μπορεί να τον φέρει στον ίσιο δρόμο; Επομένως, μπορεί ασφαλώς να παραπλανηθεί.

Στο σημείο αυτό, συνεπώς, υπάρχει σύγχυση και ανεπάρκεια. Θα υπάρχει ασφαλώς να υπάρχουν κάποια σημεία αναφοράς στα οποία μπορεί να προσφύγει κανείς· όμως τούτο είναι ανέφικτο για όσους βρίσκονται εντός των ορίων του Τάγματος· είναι λοιπόν εφικτό έξω από αυτά τα όρια και ανεξάρτητο του Τάγματος – και εφικτό μόνο διά της αποχωρήσεως από το Τάγμα. Το QUIBUS LICET, το PRIMO και το SOLI δεν μπορούν να διαφωτίσουν τον άνθρωπο που δεν γνωρίζει ότι έχει οδηγηθεί εκτός του σωστού δρόμου προς την αρετή και τη μακαριότητα. Οι Ανώτεροι αντλούν πράγματι πολλές χρήσιμες πληροφορίες από τούτες τις αναφορές, παρ' όλο που προσποιούνται ότι δεν τις έχουν ανάγκη, και η ανταπόδοσή τους είναι ανηλεής.

Όλα τούτα βρίσκονται τόσο μακριά από τη φυσική πορεία της διδασκαλίας, ώστε, και μόνον εξ αυτού, μπορούμε να συμπεράνουμε ότι είναι εσφαλμένα. Είμαστε συνήθως ασφαλείς όταν ακολουθούμε τα σχέδια της φύσεως. Το παιδί διδάσκεται στην οικία του πατέρα του, μέσω της οράσεως και της μιμήσεως, και, μέσα από την κοινή οικιακή εκπαίδευση, αποκτά χρησιμότατες γνώσεις και τις βασικές συνήθειες οι οποίες αργότερα θα καθορίσουν τη συμπεριφορά του. Το πρότυπο καθορίζει σχεδόν τα πάντα· και, όσον αφορά σε οτιδήποτε χαρακτηρίζεται ως κοινωνική ζωή, σε αντίθεση με την επαγγελματική ζωή, οι υποθέσεις και η διδασκαλία βάσει επιχειρημάτων σπάνια χρησιμοποιούνται ή χρησιμεύουν σε κάτι. Η αναγκαιότητα της αμοιβαίας ανεκτικότητος και της υπακοής, χάριν της οικογενειακής γαλή-

νης και ευτυχίας, διαμορφώνουν τις περισσότερες από ετούτες τις συνήθειες· και το παιδί, υπό την καθοδήγηση καλών γονέων, ανατρέφεται υπό τέτοιες συνθήκες που καθιστούν την αρετή ευκολότερη από την ανηθικότητα και γίνεται συνετό και αγαθό χωρίς ιδιαίτερη μελέτη επάνω στο ζήτημα.

Όμως ετούτο το σχέδιο της Διαφώτισης δεν είναι παρά το τέλειο σκότος –είναι εντελώς ψεύτικο– και τα θέματα εκ των οποίων προκύπτει η διδασκαλία δεν μπορούν να αντληθούν από τις περίεργες θέσεις του Τάγματος – καθώς ετούτες αποτελούν ακόμη μυστικό για τον μαθητευόμενο και πρέπει να παραμείνουν μυστικές για εκείνον ενόσω παραμένει υπό μαθητεία. Συνεπώς θα πρέπει να αντληθούν από κοινές πηγές, άρα το Τάγμα δεν έχει καμία χρησιμότητα· το μόνον που πράγματι μπορεί να επιτελεστεί από την Εταιρεία είναι η διαμόρφωση και η επιμελής καλλιέργεια ενός κλειστού, ιουδαϊκού εταιρικού πνεύματος, το οποίο είναι εκ διαμέτρου αντίθετο προς τα φιλανθρωπικά προσχήματα του Τάγματος. Ο μαθητευόμενος δεν μπορεί να αντιληφθεί τίποτε πέρα από το ότι υπάρχει μια ομάδα ανδρών, τους οποίους δεν γνωρίζει, οι οποίοι ενδεχομένως να αποκτήσουν ανεξέλεγκτη ισχύ και ενδεχομένως να χρησιμοποιήσουν τον ίδιο, αλλά για ποιον σκοπό και με ποιον τρόπο, δεν γνωρίζει· πώς μπορεί να γνωρίζει ότι οι προσπάθειές του θα καταστήσουν τους ανθρώπους ευτυχείς, με οποιονδήποτε άλλον τρόπο από ό,τι θα το γνώριζε χωρίς να έχει φορέσει ο ίδιος αυτόν τον ζυγό στον λαιμό του;

Ετούτοι οι συλλογισμοί απευθύνονται σε όλους τους ανθρώπους οι οποίοι ισχυρίζονται ότι συμπεριφέρονται βάσει των αρχών και των επιταγών της κοινής λογικής και της σύνεσης και οι οποίοι διαθέτουν τη στοιχειώδη ευθύτητα και καλή θέληση απέναντι στους άλλους. Δεν απαιτείται ιδιαί-

τερη ευαισθησία ψυχής ούτε εξαιρετική γενναιοδωρία προκειμένου να κάνει κανείς τέτοιους ανθρώπους να δουν τα δόγματα και τις θέσεις των Illuminati ως πράγματα ψευδή, παράλογα, ανόητα και καταστρεπτικά. Όμως ελπίζω ότι απευθύνομαι σε χιλιάδες συμπατριώτες και φίλους οι οποίοι τρέφουν πολύ μεγαλύτερη εκτίμηση για την ανθρώπινη φύση και φροντίζουν να καλλιεργούν την αφοσίωση και τις προσδοκίες που ταιριάζουν σε ένα λογικό, καλοσυνάτο και υψηλού πνεύματος ον, που έχει τη δυνατότητα της διαρκούς βελτιώσεως.

Σε εκείνους οι οποίοι απολαμβάνουν της ενθουσιώδους πίστεως στην επιστασία και πρόνοια του Θεού, που θεωρούν εαυτούς ως πλάσματα τα οποία εκείνος έπλασε και φροντίζει, ως υπηκόους της ηθικής του διακυβερνήσεως, το Τάγμα τούτο θα πρέπει να φαντάζει γεμάτο από κάθε είδους ψευτιά και ανοησία. ΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΘΕΩΡΗΘΕΙ ΠΙΟ ΑΠΙΘΑΝΟ από τούτο, δηλαδή από το ότι Εκείνος, τον οποίο εκτιμούμε ως δημιουργό, πλάστη και επιστάτη ενός ευρυτάτου φάσματος πραγμάτων, έχει σφάλει στα ίδια του τα σχέδια, ότι ετούτος ο κόσμος των έλλογων όντων θα συντηρείτο για χιλιάδες έτη προτού βρεθεί ένας τρόπος, μέσω του οποίου η πρόθεσή του να καταστήσει τους ανθρώπους συνετούς και μακάριους θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί· και ότι η μέθοδος ετούτη δεν γεννήθηκε στον νου του ιδίου του μέγα Δημιουργού ούτε στον νου των σοφότερων, μακαριότερων και πλέον αρίστων ανθρώπων της γης· αλλά σε λιγοστά άτομα στο Μόναχο της Βαυαρίας, τα οποία προσπαθούσαν να ξυπνήσουν φαντάσματα, να μετουσιώσουν τον μόλυβδο σε χρυσάφι, να προβλέψουν τη μοίρα ή να ανακαλύψουν θησαυρούς, αλλά είχαν αποτύχει σε όλες τους τις προσπάθειες· άνδρες οι οποίοι επί σειρά ετών επιδείκνυαν κάθε είδους ιδιοτροπία που χαρακτηρίζει ένα αδύναμο, άπληστο ή σκοτεινό πνεύ-

μα. Θεωρώντας όλα ετούτα απλησίαστα για τους ίδιους, ένωσαν τις δυνάμεις τους και, έξαφνα, ανακάλυψαν ετούτο το απείρως σημαντικότερο μυστικό – διότι θα πρέπει να παραμείνει μυστικό, ειδάλλως, όχι μόνον η Θεότης, αλλά ακόμα και οι ίδιοι οι φιλόσοφοι θα απογοητεύοντο.

Ωστόσο, τούτο είναι το δόγμα το οποίο οφείλουν να δεχθούν χωρίς αμφισβήτηση οι Minervals και οι *Illuminati Minores*, στους οποίους δεν είναι ακόμη ασφαλές να αποκαλυφθεί το τρανό μυστικό, *ότι δεν υπάρχει αυτού του είδους η Θεϊκή Επιστασία*. Στο τέλος, εν τούτοις, όταν ο μαθητής έχει κατανοήσει τούτα τα υψηλά νοήματα της γνώσεως των διδασκάλων του, καθώς και την ευτελή έννοια του βλακώδους προγραμματιστή τούτου του κόσμου, δεν θα μπορεί πλέον να αποτελεί δύσκολο έργο το να πεισθεί ότι όλες οι παλαιότερες αντιλήψεις του δεν ήταν παρά δεισιδαιμονίες. Μέχρις αυτού του σημείου θα πρέπει να έχει πλέον ακούσει πολλά γύρω από τις προλήψεις και το πώς ο ανθρώπινος νους είναι τυφλωμένος από την εντυπωσιακή εικόνα της Θείας Προνοίας και της ηθικής διακυβερνήσεως του σύμπαντος. Μοιάζει πλέον ασύμβατη με τον μέγα σκοπό του Τάγματος, τις αρχές της οικουμενικής ελευθερίας και ισότητος – οπότε και απορρίπτεται χωρίς περαιτέρω εξέταση, αποκλειστικά γι' αυτόν τον λόγο. Τούτο ήταν ακριβώς το επιχείρημα που χρησιμοποιήθηκε στη Γαλλία προκειμένου να απορριφθεί η αποκεκαλυμμένη θρησκεία. Ήταν ασύμβατη με τα Δικαιώματα του Ανθρώπου που επινόησαν.

Αξίζει πραγματικά να παρατηρηθεί το πώς η αρχή ετούτη μπορεί να παραμορφώσει την κρίση και να προσδώσει μια εντελώς διαφορετική όψη στο ίδιο αντικείμενο. Ο αναγνώστης δεν θα δυσαρεστηθεί από ένα εξαιρετικό παράδειγμα επάνω σε τούτο, το οποίο παρακαλώ να μου επιτρέψει να παραθέσω αναλυτικώς.

Πρόκειται για τον αθάνατο Νεύτωνα, τον οποίον οι φιλόσοφοι της Ευρώπης θεωρούν τιμή για το ανθρώπινο γένος και τον οποίο ούτε ακόμη και ο κ. Μπεγί, Πρόεδρος του Εθνικού Συμβουλίου της Γαλλίας και Δήμαρχος Παρισίων, δεν μπορεί να βρει λόγια επαρκώς συναρπαστικά για να εξυμνήσει· τούτος ο υπομονετικός, οξυδερκής και επιτυχημένος παρατηρητής της φύσεως, αφ' ότου παρουσίασε στον κατάπληκτο κόσμο τη χαρακτηριστική ιδιότητα εκείνης της αρχής της υλικής φύσεως, σύμφωνα με την οποία όλα τα σώματα του ηλιακού συστήματος σχηματίζουν ένα ενιαίο και σταθερό σύμπαν, και αφ' ότου απέδειξε ότι αυτός ο νόμος της δράσεως αυτοπροσαρμόστηκε προς επίτευξη τούτου του σκοπού και ότι εάν η βαρύτητα απέκλινε έστω και ένα χιλιοστό από τον αντίστροφο διπλάσιο λόγο των αποστάσεων, το σύστημα θα έπρεπε, μετά από ελάχιστες περιστροφές, να οδηγηθεί στην σύγχυση και την καταστροφή – κάθεται και παρακολουθεί τούτη τη σπουδαία σκηνή και τέλος κλείνει τις Αρχές της Φυσικής Φιλοσοφίας με ετούτον τον συλλογισμό (το *Scholium generale*[1] του).

«Τούτο το κομψότατο πλαίσιο των πραγμάτων δεν θα μπορούσε να έχει προκύψει, παρά μόνον με τη συνεισφορά και καθοδήγηση ενός σοφού και ισχυρού Όντος· και εάν τα σταθερά άστρα αποτελούν κέντρα των συστημάτων, τα συστήματα αυτά πρέπει να είναι παρεμφερή· και όλα αυτά, κατασκευασμένα σύμφωνα με το ίδιο σχέδιο, υπόκεινται στη διακυβέρνηση *ενός* Όντος. Όλα ετούτα τα κυβερνά, όχι ως ψυχή του κόσμου, αλλά ως Κύριος των πάντων· συνεπώς, λόγω της κυ-

1. *Γενικό Σχόλιο* (λατινικά στο πρωτότυπο) (Σ.τ.Μ).

ριαρχίας του, ονομάζεται *Παντοκράτωρ*[1]· διότι η έννοια Θεός είναι σχετική και παραπέμπει σε υποτελείς. Η θεότητα είναι η κυριαρχία του Θεού, όχι στο δικό του σώμα, όπως πιστεύουν εκείνοι που τον θεωρούν ψυχή του κόσμου, αλλά σε εκείνους που τον υπηρετούν. Ο υπέρτατος Θεός είναι ένα Ον αιώνιο, άπειρο, απολύτως τέλειο. Όμως ένα ον, όσο και αν είναι τέλειο, χωρίς την κυριαρχία δεν είναι Θεός· διότι λέμε ο Θεός *μου*, ο Θεός *σου*, ο Θεός του Ισραήλ. Δεν μπορούμε να πούμε ο αιώνιός *μου*, ο άπειρός *μου*. Μπορεί όντως να έχουμε κάποια ιδέα σχετικά με τις ιδιότητές του, αλλά καμία σχετικά με τη φύση του. Όσον αφορά στα σώματα, βλέπουμε μόνο σχήματα και χρώμα, ακούμε μόνον ήχους, αγγίζουμε μόνον επιφάνειες. Αυτά είναι ιδιότητες των σωμάτων· αλλά για την ουσία τους, δεν γνωρίζουμε τίποτα. Όπως ένας τυφλός αδυνατεί να διαμορφώσει αντίληψη περί χρωμάτων, έτσι και εμείς δεν μπορούμε να αντιληφθούμε τον τρόπο με τον οποίο ο Θεός αντιλαμβάνεται, κατανοεί και επηρεάζει τα πάντα.

»Συνεπώς, γνωρίζουμε τον Θεό μόνο μέσα από τις ιδιότητές του. Ποιες είναι αυτές; Ο σοφός και εξαίσιος σχεδιασμός, η δόμηση και ο τελικός σκοπός των πάντων. Μέσα από αυτά, θαυμάζουμε την τελειότητά του και αισθανόμαστε δέος. Υπό την καθοδήγηση και κυριαρχία του, τον τιμούμε και τον λατρεύουμε – τον λατρεύουμε ως υπηρέτες του· και ο Θεός, χωρίς κυριαρχία, χωρίς Θεία Πρόνοια και τελικό σκοπό, είναι η Μοίρα – και όχι αντικείμενο σεβασμού, ελπίδος, αγάπης ή φόβου».

1. Ελληνικά στο πρωτότυπο (Σ.τ.Μ).

Προσέξτε ωστόσο τα αισθήματα που επηρέασαν το πνεύμα ενός άλλου εξαίρετου παρατηρητού της φύσεως, θαυμαστού του Νεύτωνος και προσώπου που έβαλε την τελευταία πινελιά στη Νευτώνειο φιλοσοφία, αποδεικνύοντας ότι η επιτάχυνση της μέσης κινήσεως της Σελήνης είναι γνήσιο αποτέλεσμα μιας βαρυτικής έλξεως που μειούται ακριβώς κατά τον διπλάσιο λόγο της αποστάσεως αντεστραμμένο· ομιλώ περί του κυρίου Ντε Λαπλάς, ενός εκ των λαμπροτέρων κοσμημάτων της Γαλλικής Ακαδημίας των Επιστημών. Δημοσίευσε προσφάτως το *Systeme du Monde*, ένα υπέροχο έργο επάνω στην αστρονομία και τη Νευτώνειο φιλοσοφία. Ολοκληρώνοντας το έργο του με την ίδια παρατήρηση, «ότι η βαρυτική έλξις σε αντίστροφη αναλογία με τα τετράγωνα των αποστάσεων ήταν η μόνη αρχή η οποία μπορούσε να ενσωματώσει την υλική Φύση σε ένα σταθερό σύστημα», εκείνος *επίσης* κάθεται, παρατηρεί τη σκηνή, επισημαίνει τα σημεία τα οποία έφερε στην αντίληψή μας – και έπειτα εκφράζει τούτον τον συλλογισμό:

> «Εάν εξεταστεί στο σύνολό της, η αστρονομία αποτελεί το μεγαλοπρεπέστερο μνημείο του ανθρωπίνου πνεύματος, τον σπουδαιότερο τίτλο τιμής στη νοημοσύνη. Όμως, πλανημένοι από τις ψευδαισθήσεις του νου και την αλαζονεία, θεωρούσαμε επί μακρόν εαυτούς ως το κέντρο τούτων των δραστηριοτήτων· και η έπαρσίς μας τιμωρήθηκε από τους αβάσιμους φόβους που οι ίδιοι δημιουργήσαμε μέσα μας. Φανταζόμεθα πράγματι ότι όλα τούτα υπάρχουν για εμάς και ότι τα άστρα επηρεάζουν το πεπρωμένο μας! Όμως οι κοπιαστικές εργασίες αιώνων μάς απέδειξαν το σφάλμα μας και συνειδητοποιούμε ότι ζούμε σε έναν ασήμαντο πλανήτη, που περνά σχεδόν απαρατήρητος μέσα

στην απεραντοσύνη του σύμπαντος. Όμως οι εξαίσιες ανακαλύψεις που κάναμε μας αποζημιώνουν με το παραπάνω για τούτη την ταπεινή κατάσταση. Ας τις διαφυλάξουμε με φροντίδα, ως κάτι το γοητευτικό για νοήμονα όντα – διέλυσαν τα σφάλματά μας ως προς τη σχέση μας με το υπόλοιπο σύμπαν, σφάλματα που ήσαν ακόμη πιο μοιραία επειδή η κοινωνική Τάξις εξαρτάται αποκλειστικώς από τη δικαιοσύνη και την αλήθεια. Μακριά από εμάς η επικίνδυνη άποψις ότι ενίοτε είναι ωφέλιμο να απομακρυνόμαστε από αυτά και να εξαπατούμε τους άλλους, προκειμένου να διασφαλίσουμε την μακαριότητά τους· όμως τα σκληρά βιώματα μας απέδειξαν ότι ετούτοι οι νόμοι ποτέ δεν εκλείπουν εντελώς».

Δεν χωρεί καμία αμφιβολία ως προς τη σημασία τούτων των τελευταίων λέξεων· αποκλείεται να σχετίζονται με την αστρολογία – τούτο θα ήταν εντελώς ξεπερασμένο. Οι «απόπειρες για εξαπάτηση των άλλων προκειμένου να διασφαλισθεί η μακαριότητά τους» δεν μπορεί παρά να είναι αυτές, εξ αιτίας των οποίων οδηγούμαστε στο να έχουμε μεγάλη ιδέα για τον εαυτό μας.

«Κάτοικοι τούτου του κόκκου άμμου, θεωρούμε εαυτούς ως τα πρώτης προτεραιότητος αντικείμενα φροντίδας ενός Όντος, του Δημιουργού των πάντων· και ύστερα φανταζόμεθα ότι, μετά από τούτην τη ζωή, πρόκειται να είμεθα μακάριοι ή δυστυχείς αναλόγως με το εάν συναινούμε ή όχι με τούτην την υποταγή σε ιδέες που μας υποδουλώνουν. Όμως η αλήθεια και η δικαιοσύνη διέλυσαν τούτα τα δεσμά».

Όμως πού έγκειται η ισχύς του επιχειρήματος το οποίο δίδει σε τούτον τον άνθρωπο που τελειοποίησε τη Νευτώνειο φιλοσοφία το δικαίωμα να χαίρει τόσο; Τα πάντα στηρίζονται σε αυτό, ότι ετούτη η γη δεν είναι παρά κάτι σαν τον κόκκο του σπόρου της μουστάρδας. Ο άνθρωπος θα άξιζε μεγαλύτερης προσοχής εάν κατοικούσε στον Δία ή τον Ήλιο. Ούτως θα περιφρονούσε ένας Γάλλος τα ευγενή πλάσματα που κατοικούν στο Orolong ή τις νήσους Pelew. Πόθεν όμως πηγάζει ο παραλογισμός των νοημόνων κατοίκων ετούτου του κόκκου άμμου, ότι αποτελούν επάξια αντικείμενο προσοχής; Τούτο συμβαίνει επειδή η ρηχή αντίληψή μας δεν δύναται να κοιτά μια ευρεία εικόνα και μέσα από την ίδια ματιά να αντιλαμβάνεται την παραμικρή της λεπτομέρεια.

Ο Δαυίδ, Βασιλέας και πολεμιστής, είχε ορισμένες απόψεις τέτοιου είδους. Τα ουράνια, πράγματι, του υπέδειξαν την ύπαρξη ενός Δημιουργού και Κυριάρχου, κάτι περισσότερο από όσα φανέρωσαν στον Γάλλο φιλόσοφο· όμως ο Δαυίδ φοβόταν ότι θα ελησμονείτο στο πλήθος και φωνάζει: «Κύριε! τι είναι ο άνθρωπος, που κάνει εσέ να τον νοιάζεσαι;» Ωστόσο, ο Δαυίδ αποβάλλει τους φόβους του, όχι με το να γίνει φιλόσοφος και να ανακαλύψει ότι όλα τούτα είναι παράλογα – ακόμη κι έτσι θα ελησμονείτο· συνειδητοποιεί αμέσως εκείνο που είναι – ένα ανώτερο πλάσμα, ψηλά στην κλίμακα της φύσεως. «Όμως», λέγει, «λησμόνησα τον εαυτό μου. Συ έπλασες τον άνθρωπο ελάχιστα μόνον κατώτερο των αγγέλων – τον έστεψες με δόξα και τιμή, προσέφερες τα πάντα στα πόδια του». Τούτα είναι υψηλά αισθήματα, αντιπροσωπευτικά ενός πλάσματος η αντίληψη του οποίου διαπερνά την απεραντότητα του ορατού σύμπαντος και το οποίο αντιλαμβάνεται τη σχέση του με το σύμπαν, όντας σχεδόν ενωμένο με τον Κύριό του και ικανό να

ανελίσσεται διαρκώς στις τάξεις του, καλλιεργώντας τα χαρίσματα εκείνα που το διακρίνουν και το κοσμούν.

Χιλιάδες, πιστεύω, υπάρχουν, οι οποίοι θεωρούν ότι ετούτη η ζωή δεν αποτελεί παρά μια προετοιμασία για μιαν άλλη, στην οποία ο νους του ανθρώπου θα έχει όλα τα θαύματα της δημιουργίας και της Θείας Προνοίας αποκεκαλυμμένα μπροστά στην εκστατική του ματιά, μέσα από την οποία θα διακρίνει και θα κατανοήσει ταυτοχρόνως εκείνο το οποίο ο Νεύτων, ο πλέον υπομονετικός και επιτυχημένος όλων των παρατηρητών της φύσεως, χρειάστηκε χρόνια μελετών για να ανακαλύψει – το πώς θα αποκτήσει τον βαθμό εκείνον της σοφίας, της καλοσύνης και της ευτυχίας για τον οποίο η συνείδησή μας μάς πληροφορεί ότι είμαστε ικανοί, παρ᾽ όλο που τούτος ξεπερνά κατά πολύ εκείνον των σοφοτέρων, των αρίστων και των μακαριοτέρων των ανθρώπων. Τέτοιου είδους άνθρωποι θα θεωρήσουν το Τάγμα εξευτελιστικό και απεχθές και διαμετρικώς αντίθετο από τις πιο αισιόδοξες προσδοκίες τους: διότι εγείρει ανυπόστατες αξιώσεις ως προς το ανέφικτο, την απόλυτη γαλήνη και μακαριότητα σε τούτην τη ζωή. Πιστεύουν και αισθάνονται ότι ο άνθρωπος οφείλει να φθάσει στην τελειότητα μέσα από τον πόνο, πράγμα το οποίο θα ενεργοποιήσει δυνάμεις του νου οι οποίες δεν θα είχαν ποτέ αναπτυχθεί με άλλον τρόπο – δυνάμεις οι οποίες συχνά αποτελούν πηγή των αγνοτέρων και πλέον εξευμενιστικών απολαύσεων και θα μας ωθήσουν με φυσικό τρόπο να στηρίξουμε τις ελπίδες και την οπτική μας στην κατάσταση εκείνη όπου κάθε δάκρυ θα εξαφανίζεται και όπου τα ευγενή αισθήματα θα αποτελούν πλέον αστείρευτες πηγές αγνής και αιωνίας τέρψεως. Τέτοιου είδους άνθρωποι αναγνωρίζουν τον ολοφάνερο παραλογισμό μιας προετοιμασίας η οποία είναι εξ ίσου απαραίτητη στους πάντες και εν τούτοις πρέπει να περιοριστεί στον νου ορι-

σμένων που διαθέτουν την κατώτερη και χυδαία επιθυμία για επιπόλαια παιγνίδια και φθηνές σαρκικές ηδονές. Τέτοιου είδους πνεύματα θα απορρίψουν τούτη την αλαζονική προσφορά μεθ' αποστροφής και βδελυγμίας.

Γνωρίζω πολύ καλά ότι ορισμένοι εκ των αναγνωστών μου θα χαμογελάσουν με τούτο και θα το θεωρήσουν ως μια ενθουσιώδη έξαψη της φαντασίας, παρόμοια με εκείνη που αποδοκιμάζω εντόνως στην περίπτωση της ουτοπικής μακαριότητος υπό το κράτος της οικουμενικής Ελευθερίας και Ισότητος. Ομοιάζει, θα πουν, με διακήρυξη των ανθρώπων του κύκλου, οι οποίοι έχουν εκπαιδευθεί στην επιτηδειότητα μέσω της οποίας δελεάζουν και διασκεδάζουν τα αδύναμα πνεύματα.

Ομολογώ ότι στην παρούσα περίπτωση δεν απευθύνομαι στις αναίσθητες προσωπικότητες οι οποίες μετά χαράς

«βυθίζονται και πέφτουν σε λήθαργο στα χωμάτινα κελιά τους».

Ειρήνη προς όλους ετούτους. Αλλά απευθύνομαι σε εκείνους που *απήλαυσαν* τις χαρές της επιστήμης, που είχαν επιτυχίες, που έκαναν ανακαλύψεις, που πράγματι διαφώτισαν τον κόσμο, στους Βάκωνες, τους Νεύτωνες, τους Λοκ. Επιτρέψτε μου να αναφέρω έναν, τον Δανιήλ Μπερνούλι, τον ευγενέστερο μαθηματικό, τον μοναδικό φιλόσοφο και τον αξιότερο άνδρα εκείνης της περίφημης οικογενείας. Είπε σε έναν ευγενή (τον δρα Στάλινγκ), ο οποίος μου το μετέφερε, ότι:

«Διαβάζοντας ορισμένες από εκείνες τις υπέροχες υποθέσεις του σερ Ισαάκ Νεύτωνος, των οποίων η απόδειξη που ακολούθησε αποτέλεσε την κυρία πηγή φήμης για τους πλέον διασήμους σχολιαστές του, δια-

πιστώνω ότι ο νους του ορισμένες φορές κατακλυζόταν από τόσο συγκλονιστικά συναισθήματα, που ευχόταν η στιγμή εκείνη να είναι η τελευταία του· και ότι τούτο ήταν εκείνο το οποίο του προσέφερε τη διαυγέστερη σύλληψη της μακαριότητος του παραδείσου».

Εάν τέτοιου είδους υπέροχα συναισθήματα μπορούσαν να γεννηθούν μέσα από την αντίληψη της καθαρής αλήθειας, πώς θα είναι όταν κάθε μία από τούτες τις αλήθειες αποτελεί και ένα τεκμήριο σοφίας και εάν αναλογιστούμε ότι εκείνο που ονομάζουμε σοφία στους μηχανισμούς της φύσεως αναφέρεται πάντοτε στη σωστή προσαρμογή των μέσων δια των οποίων επιτυγχάνονται *ενεργετικοί* σκοποί· και ότι κάθε μία από ετούτες τις δραστικές ιδιότητες έχει δικές της βαθμίδες οι οποίες είναι απεριόριστες και ξεπερνούν τις υψηλότερες αντιλήψεις μας. Τι μπορεί να είναι ετούτη η πολύπλοκη συγκίνηση ή συναίσθημα παρά αγαλλίαση; Όμως ο Μπερνούλι είναι διδάκτωρ Θεολογίας – ύποπτο πρόσωπο συνεπώς, ίσως ένας από την ομάδα που έχει επιστρατευθεί από τους δεσπότες προκειμένου να μας υποδουλώσει. Θα διαλέξω κάποιον άλλο, έναν ευγενή λόγω κοινωνικής θέσεως και καταγωγής, έναν πολεμιστή, ο οποίος συχνά αυτοχαρακτηρίζεται πλοίαρχος – που κάποτε κατόρθωσε να διαπεράσει δια της βίας έναν ισχυρό στόλο Βενετών με μια μικρή ναυτική μοίρα προκειμένου να βοηθήσει μια άλλη. Θα επιθυμούσα να μελετήσει ο αναγνώστης τον επίλογο της *Πραγματείας περί Σώματος και Πνεύματος* του σερ Κένελμ Ντίγκμπι· και αφού αναλογισθεί το επίπεδο της επιστήμης την εποχή που γράφτηκε το έργο, ας ζυγίσει ψύχραιμα τα ερεθίσματα της ανθρώπινης συμπεριφοράς τα οποία εντοπίζει τούτος ο πολεμιστής στις διαφορές που παρατηρεί μεταξύ σώματος και πνεύματος· και τότε ας δηλώ-

σει, βάσει της συνειδήσεώς του, εάν ετούτα είναι πολύ πιο αδύναμα από όσα μπορεί να αντλήσει από τον αιώνιο ύπνο του θανάτου. Εάν πιστεύει ότι είναι έτσι – βρίσκεται στην ιδανική κατάσταση για μύηση στα υψηλότερα μυστήρια του Σπάρτακου. Μπορεί να γίνει είτε ΜΑΓΟΣ είτε ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

Εάν ετούτο ήταν το κατάλληλο σημείο για να εξετάσουμε εάν το ζήτημα αποτελεί ζήτημα επιστήμης ή αληθείας, θα έλεγα ότι κάθε άνθρωπος ο οποίος υπήρξε επιτυχημένος μελετητής της φύσεως και ο οποίος μπορεί να στηρίξει τα συμπεράσματά του στις ίδιες βάσεις του συλλογισμού των πιθανοτήτων που του χάρισαν την επιτυχία σε παλαιότερες έρευνές του, θα θεωρήσει ως σχεδόν βέβαιο το γεγονός ότι υπάρχει ένα άλλο επίπεδο ύπαρξης για έναν ορθολογιστή. Διότι οφείλει να ομολογήσει ότι εάν δεν είναι έτσι τα πράγματα, υπάρχει μια σπανιότατη εξαίρεση σε μια θεωρία την οποία ολόκληρη η πορεία της υπάρξεώς του τον έχει κάνει να δέχεται ως μιαν αλήθεια βασισμένη σε μια κοινή παραδοχή, δηλαδή ότι *η φύσις εκπληρώνει όλα τα σχέδιά της* και ότι κάθε τάξη όντων φθάνει στο υψηλότερο επίπεδο βελτιώσεως στο οποίο δύναται να φθάσει. Εάν τώρα κατευθύνει τις σκέψεις του στον εαυτό του, θα αισθανθεί ότι η νοημοσύνη του διαθέτει δυνατότητα βελτιώσεως – μπροστά στην οποία ο Νεύτων δεν είναι παρά ένα παιδί. Θα μπορούσα να οδηγήσω τούτο το επιχείρημα πολύ μακριά και (πιστεύω) να θερμάνω την καρδιά κάθε ανθρώπου τον οποίο θα ευχόμουν να αποκαλέσω φίλο μου.

Τι άποψη για την Εταιρεία ετούτη θα μπορούσαν άραγε να διαμορφώσουν οι ταπεινοί, οι χαμηλότερης ευφυίας, οι ειλικρινείς, οι οποίοι παραδέχονται ότι αισθάνονται συχνότερα από όσο πρέπει την ανώτερη βία των υπαρκτών και αισθητών απολαύσεων, μέσω των οποίων ο νους τους αποσπάται από την προσήλωση σε εκείνα που η συνείδησίς

τους υπαγορεύει ως σωστά – την αίσθηση του καθήκοντος και της υποχρεώσεως των τέκνων απέναντι στον σπουδαίο και άξιο Γονέα τους· το καθήκον της αφοσιώσεως στον πλησίον και της αρμόζουσας συμπεριφοράς απέναντι σε όλους γύρω τους. Ενώ επίσης μειώνουν τον σεβασμό τους για την αγνότητα της σκέψεως και τον μετριασμό της ορέξεως που καταλαμβάνει τη θέση της ευγενούς τους φύσεως. Τι θα σκέφτονται άραγε *αυτοί* για ετούτο το Τάγμα; Συναισθανόμενοι τα συχνά τους σφάλματα, τα οποία θα τους προσέβαλλαν εάν είχαν γίνει από τα λατρευτά τους τέκνα, στρέφονται στον Δημιουργό τους με ανησυχία – μετανοούν που μέχρι τώρα παραμελούσαν τις υποχρεώσεις τους και τρέμουν μήπως τις παραμελήσουν εκ νέου. Η οδυνηρή τους εμπειρία τούς έχει μάθει ότι η λογική τους είναι συχνά πολύ αδύναμη, οι πληροφορίες τους ανεπαρκέστατες ή το φως τους εμποδίζεται από τα πάθη και τις προκαταλήψεις, πράγματα τα οποία διαστρεβλώνουν και αποχρωματίζουν τα πάντα· ή αυτό περνά απαρατήρητο καθώς η προσοχή τους είναι στραμμένη στα εφήμερα πράγματα. Θα ήσαν ευτυχείς εάν ο αφοσιωμένος Γονέας τους χαιρόταν να τους υπενθυμίζει τα καθήκοντά τους από καιρού εις καιρόν ή να επηρεάζει τον νου τους με οποιονδήποτε τρόπο θα αντιστάθμιζε τη δική τους άγνοια, τη δική τους αδυναμία, ακόμα και τη νωθρότητα και την αμέλειά τους. Δεν τολμούν να προσδοκούν τόση εύνοια, την οποία η σεμνότητά τους υπαγορεύει ότι δεν αξίζουν και την οποία φοβούνται ότι θα είναι απρεπές να δεχθούν· όταν όμως τους γίνει μια τέτοια προσφορά, με προθυμία τη λαμβάνουν – δοξάζουν την ευγένεια που τους την προσέφερε και το χέρι που την έφερε. Τέτοιου είδους αξιαγάπητες προσωπικότητες έχουν κάνει την εμφάνισή τους σε όλες τις εποχές και όλους τους τόπους της ανθρωπότητος. Δεν έχουν φερθεί με τρόπο συνετό σε όλες

τις περιστάσεις – συχνά υπήρξαν βίαιοι και αρπάχτηκαν με προθυμία υπερβολική από οτιδήποτε θα μπορούσε να τους προσφέρει την τόσο επιθυμητή βοήθεια· και, δυστυχώς, υπήρξαν ζηλωτές και απατεώνες οι οποίοι εκμεταλλεύθηκαν τούτη την οικουμενική επιθυμία του ανήσυχου ανθρώπου· και η υφήλιος σκοτείνιασε από τους απατεώνες που αντιπροσώπευαν με άσχημο τρόπο τον Θεό στην ανθρωπότητα, μας γέμισαν μάταιες ανησυχίες και καθησύχασαν τους φόβους μας με εξαγνισμούς και θυσίες και εξαγνιστικούς κολασμούς και λειτουργίες που μας έλεγαν ότι μας εξιλέωναν με το παραπάνω για όλα μας τα σφάλματα. Με τούτον τον τρόπο, το καθήκον μας απέναντι στον πλησίον, στην ίδια μας την αξιοπρέπεια και στον Δημιουργό και Γονέα μας έμενε στο περιθώριο και η πίστη δεν ήτο πλέον αρωγός μας στη διάκριση του καλού και του κακού· αλλά αντιθέτως, μέσω τούτων των δεισιδαιμονιών, άνοιγαν οι πύλες του παραδείσου στους ανάξιους και τους διεφθαρμένους. Δεν επιθυμώ, όμως, να μιλήσω για ετούτους τους άνδρες, αλλά για τους άξιους, τους δικαίους, τους ΣΕΜΝΟΥΣ, τους ΤΑΠΕΙΝΟΥΣ, που γνωρίζουν τα σφάλματά τους, που αγαπούν τα καθήκοντά τους, αλλά επιθυμούν να τα γνωρίσουν, να τα αντιληφθούν και να τα αγαπήσουν ακόμη περισσότερο. Ετούτοι είναι όσοι θεωρούν και πιστεύουν ότι «ο Λόγος του Θεού έφερε τη ζωή και την αθανασία στο φως», ήτοι, κοντά τους. Τον θεωρούν αντάξιο του Πατρός της ανθρωπότητος και τον δέχονται με ευγνωμονούσες καρδιές, θαυμάζοντας πάνω από οτιδήποτε την απλότητα της ηθικής του, που περικλείεται σε μία πρόταση: «κάνε στον πλησίον σου εκείνο που σε λογικά πλαίσια επιθυμείς να κάνει εκείνος σε εσένα» και τούτη η ΚΑΘΑΡΟΤΗΤΑ ΣΚΕΨΕΩΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ ΚΑΘΙΣΤΑ ΕΤΟΥΤΟ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ ΑΠΟ ΟΛΑ ΤΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΗΘΙΚΗΣ ΠΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΘΗΚΑΝ ΠΟΤΕ ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ. Εδώ

βρίσκουν έναν λόγο για να δείχνουν εγκαρτέρηση απέναντι στα προβλήματα της ζωής, ένα στήριγμα για την ώρα του θανάτου, αρκετά συμβατό με την ιδιαιτερότητα της προσωπικότητός τους. Τέτοιου είδους άνθρωποι είναι έτοιμοι να αναγνωρίσουν ότι οι Στωικοί ήσαν πρόσωπα ευγενούς και υψηλού πνεύματος και ότι είχαν τη σωστή αντίληψη περί της θέσεως του ανθρώπου στην ιεραρχία των έργων του Θεού· ομολογούν όμως ότι ούτε οι ίδιοι αισθάνονται ότι έχουν όλη τη στήριξη από τις Στωικές αρχές, την οποία ο άνθρωπος τόσο συχνά χρειάζεται· και δηλούν ότι οι απόψεις τους δεν είναι ασυνήθιστες αλλά ότι οι περισσότεροι των ανθρώπων, από την έλλειψη ηρωικής γενναιότητος, από την κατάστασή τους ή την έλλειψη ευκαιριών για την καλλιέργεια της φυσικής τους πνευματικής ισχύος, εμποδίζονται να επιτύχουν ποτέ ολοκληρωτική υπακοή στο Θείο θέλημα. Υποστηρίζουν ότι οι Στωικοί δεν ήσαν παρά λίγοι, ελάχιστοι μεταξύ πολλών εκατομμυρίων – συνεπώς η *δική* τους ικανοποίηση δεν ήταν παρά ασήμαντη ανάμεσα στη γενική δυσαρέσκεια και δυσφορία και απόγνωση. Τέτοιοι άνθρωποι ασφαλώς θα στρέψουν την πλάτη στον Διαφωτισμό ετούτον με τρόμο και φρίκη – σε μια Εταιρεία η οποία φέρνει το ψέμα στις πολυτιμότερες ελπίδες τους, γελοιοποιεί τα θεμέλια των ελπίδων τούτων και τον λυτρωτή τους· και η οποία, αφού χλευάσει την ευπιστία τους, τους προτρέπει να αποτινάξουν οποιαδήποτε πίστη και αρνείται την ύπαρξη τούτου του Υπέρτατου Πνεύματος, προτύπου πάσης αρετής, το οποίο μέχρι σήμερον πλημμύριζε τις σκέψεις τους με θαυμασμό και αγάπη – σε ένα Τάγμα το οποίο προσποιείται ότι τους απελευθερώνει από τα πνευματικά τους δεσμά και έπειτα τοποθετεί στον τράχηλό τους ένα φορτίο δέκα φορές καταπιεστικότερο και πιο αβάσταχτο, από το οποίο δεν έχουν καμία δυνατότητα να διαφύγουν ποτέ. Οι γνωστικοί

και ενάρετοι άνδρες θα αποκηρύξουν μια τέτοια πρόταση· ακόμη και οι άσωτοι οι οποίοι εκμεταλλεύονται τη Θεότητα, θα πρέπει να συναισθανθούν ότι θα ήταν καλύτερα για εκείνους να παραμείνουν δίπλα στους ιερείς τους, τους οποίους γνωρίζουν και ανάμεσα στους οποίους μπορούν να κάνουν μιαν επιλογή τέτοια, ώστε, με υπομονή και γαλήνη να διαλύσουν τις αμφιβολίες τους, να καταπραΰνουν τους φόβους και να ενθαρρύνουν τις ελπίδες τους.

Και όλοι οι ενάρετοι άνθρωποι, οι αφοσιωμένοι στην ειρήνη και τη δικαιοσύνη, θα απορρίψουν με αποτροπιασμό το σχέδιο ανατροπής της παρούσης καταστάσεως των πραγμάτων, όσο ελλιπής και αν είναι αυτή, απλώς για να γίνει μια προσπάθεια να εγκαθιδρυθεί μια άλλη, την οποία η φαυλότης της ανθρωπότητος μπορεί να ανατρέψει εκ νέου εντός ενός έτους. Οφείλουν να κατανοήσουν ότι προκειμένου να ενισχύσουν την άποψή τους, οι προτείνοντες θεώρησαν απαραίτητο να καταστρέψουν τα θεμέλια της ηθικής, επιτρέποντας τη χρήση των πιο αχρείων μέσων για την επίτευξη οποιουδήποτε σκοπού τον οποίο οι προσωπικές μας προτιμήσεις, στρεβλωμένες από πάθη ή συμφέροντα, μπορεί να μας παρουσιάζουν ως μεγάλης σημασίας. Αισθάνονται ότι, αντί για την ηθική, πρέπει να επικρατήσει η διαφθορά και ότι συνεπώς δεν υπάρχει καμία εξασφάλιση ως προς τη συνέχιση ετούτης της ουτοπικής ευδαιμονίας· και εν τω μεταξύ, η εγκατάλειψη και οι δυστυχίες θα σαρώσουν τον κόσμο κατά τη διάρκεια του αγώνος και οι μισοί από εκείνους που αγωνίζονται θα αφανιστούν από το πρόσωπο της γης. Δεν έχουμε παρά να στρέψουμε το βλέμμα στη Γαλλία, όπου μέσα σε οκτώ έτη έχουν σημειωθεί περισσότερες εκτελέσεις και συλήσεις και βαναυσότητες κάθε είδους από την *pouvoir revolutionaire* (*επαναστατική αρχή*) από όσες έχουν καταγραφεί κατά τη μακρά Ιστορία της δεσποτικής τους μοναρχίας.

Δεν υπάρχει τίποτα σε ολόκληρο το καταστατικό των Illuminati που να μου προξενεί μεγαλύτερο τρόμο από τις προτάσεις του Ηρακλέους και του Μίνωος να επιστρατευθούν οι γυναίκες σε ετούτη τη σκανδαλιστική διαμάχη με όλα εκείνα που «είναι καλά και αγνά και καλής φήμης». Δεν θα μπορούσαν να έχουν βρει κανένα μέσον το οποίο να είναι αποτελεσματικότερο και πιο μοιραίο. Εάν κάποιες από τις συμπατριώτισσές μου τιμούν ετούτες τις σελίδες αναγιγνώσκοντάς τες, θα τις καλούσα, με τρόπο γεμάτο σοβαρότητα, να θεωρήσουν την υπόθεση υψίστης σημασίας για τις ίδιες. Θα τις εξόρκιζα στον σεβασμό που διαθέτουν για την ίδια τους την αξιοπρέπεια και την κοινωνική τους θέση, να ενωθούν εναντίον ετούτων των εχθρών της ανθρωπίνης φύσεως και ασώτων εξευτελιστών του φύλου τους· και θα τις διαβεβαίωνα ότι η παρούσα κατάσταση των πραγμάτων σχεδόν εναποθέτει στα χέρια τους τη σωτηρία του κόσμου. Εάν όμως φανούν απρόσεκτες και ενδώσουν στην πρόκληση, θα εκπέσουν από το υψηλό εκείνο επίπεδο στο οποίο έχουν ανέλθει στη Χριστιανική Ευρώπη και θα βυθισθούν εκ νέου στην ασημαντότητα ή υποδούλωση την οποία υπέστη το φύλο τους σε όλες τις εποχές και τις χώρες εκτός χριστιανικής επιρροής.

Ελπίζω ότι όλες οι συμπατριώτισσές μου θα θεωρήσουν ετούτη την επίσημη έκκλησή μου προς αυτές ως απόδειξη της υψηλής εκτιμήσεως που τρέφω για εκείνες. Δεν θα προσβληθούν, λοιπόν, εάν, σε τούτην την εποχή του φόβου και της ανησυχίας, επιθυμώντας να εντυπώσω μια σημαντική αλήθεια στον νου τους, παραλείψω τις τυπικότητες, οι οποίες κρύβουν πάντοτε πανουργία, και μιλήσω με έντιμη και κόσμια απλότητα.

Ο άνθρωπος κολυμπά στην πολυτέλεια. Οι ανέσεις μας είναι πλέον τόσο πολλές ώστε όλα αποτελούν πηγή απόλαυσης. Ακόμη και υπό τις απλούστερες συνθήκες σε τούτην

την άκρως καλλιεργημένη Κοινωνία, δύσκολα βρίσκεται κάτι που να παραμένει στο πλαίσιο της αναγκαιότητος για επιβίωση ή ακόμη και της απλής διευκολύνσεως – τα πάντα είναι φορτωμένα στολίδια· δεν πρέπει να μοιάζουν χρήσιμα, πρέπει να φαίνεται σαν να προσφέρουν αισθητική απόλαυση. Δεν αναφέρομαι σε ετούτο ως να ήτο μεμπτό – είναι φυσική κατάσταση· ο άνθρωπος είναι ον εξευγενιστικό και τα πιο τρανά μας επιτεύγματα δεν είναι παρά μορφές εξευγενισμού των βασικών μας αναγκών. Η καλύβα μας μετατρέπεται σε παλάτι, το σκέπασμά μας σε κομψό ένδυμα και οι τέχνες μας σε επιστήμες. Τούτη η δυσφορία για τη φυσική κατάσταση των πραγμάτων και ετούτη η προδιάθεση για εξευγενισμό αποτελούν χαρακτηριστικά του είδους μας και το μέγιστο έργο της ζωής μας. Η κατεύθυνση την οποία ετούτη η κλίση τυχαίνει να πάρει σε οποιαδήποτε εποχή ή χώρα αφήνει το σημάδι της με τον πλέον εμφανή και ενδιαφέροντα τρόπο. Όλοι τη διαθέτουν έως κάποιον βαθμό και είναι εμφανέστατο ότι, για ορισμένους, ενδέχεται να αποτελεί βασικό αντικείμενο ενδιαφέροντος. Εάν τούτο ισχύει σε οποιοδήποτε κράτος, τότε ασφαλώς είναι πιο πιθανό να ισχύει σε εκείνα όπου οι ανέσεις της ζωής είναι μεγαλύτερες, ήτοι σε ένα πλούσιο και γεμάτο χλιδή κράτος. Μπορώ ασφαλώς, χωρίς διάθεση υπερβολής ή μομφής, να δώσω αυτόν τον τίτλο στο δικό μας κράτος ετούτη τη χρονική στιγμή. Εάν δεν λάβει κανείς υπ' όψιν την κατώτατη τάξη πολιτών, οι οποίοι εργάζονται ολόκληρη την ημέρα, δεν αποτελεί πρωταρχικό στόχο όλων η επίτευξη *αισθητών απολαύσεων* με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο; Ο ορθολογικός και απαιτητικός αγώνας υπό την προοπτική και την ελπίδα της αποκτήσεως των μέσων για την απόλαυση των *ανέσεων* της ζωής χωρίς περαιτέρω μόχθο – και πολλοί δεν έχουν άλλο στόχο από την απόλαυση.

Ας αναλογισθούμε ότι η γυναίκα είναι εκείνη που *κοσμεί* το σύνολο – είναι εκ φύσεως, είναι η ουσία του ανθρώπου το ότι η γυναίκα και οτιδήποτε σχετίζεται με τη γυναίκα πρέπει να φαίνεται σαν κόσμημα της ζωής. Το ότι τούτο ενυπάρχει σε κάθε είδους κοινωνική άποψη διαφαίνεται στον τρόπο με τον οποίο συμπεριφέρεται το είδος μας σε όλες τις εποχές και υπό όλες τις συνθήκες. Τούτο υποθέτω ότι θα ίσχυε ακόμη και εάν το φύλο δεν διέθετε συγκεκριμένες ιδιότητες ή χαρίσματα που να το στήριζαν. Η άποψη ετούτη απέναντι στο φύλο είναι απαραίτητη προκειμένου να στηριχθεί ένα τόσο αβοήθητο, τόσο λεπτό και τόσο ικανό για βελτίωση πλάσμα όπως ο άνθρωπος· χωρίς ετούτο, το μακρόχρονο, σταθερό καθήκον δεν θα μπορούσε να εκπληρωθεί – και πιστεύω ότι μπορώ να διακινδυνεύσω να δηλώσω ότι εκπληρώνεται στις διάφορες κοινωνικές τάξεις σχεδόν αναλόγως με το κατά πόσον ισχύει ετούτη η προκαταρκτική και απολύτως αναγκαία άποψη.

Από την άλλη πλευρά, θεωρώ ότι δεν είναι λιγότερο εμφανές το ότι αποτελεί επιθυμία των γυναικών να είναι αρεστές στους άνδρες και να διαμορφώνουν τον εαυτό τους συμφώνως με ό,τι θεωρούν ότι θα αρέσει. Χωρίς την προσαρμογή των απόψεων εκ της φύσεως, τίποτε δεν θα είχε συνέχεια. Δεν παρατηρούμε ποτέ τέτοια έλλειψη συμμετρίας στα έργα του Θεού. Εάν, συνεπώς, εκείνοι οι οποίοι ηγούνται και διαμορφώνουν τις τάσεις στην κοινωνία ήσαν συνετοί και ενάρετοι, δεν έχω καμία αμφιβολία για το ότι οι γυναίκες θα έθεταν το λαμπρότερο υπόδειγμα για οτιδήποτε το εξαιρετικό. Αν όμως οι άνδρες είναι λεπτολόγοι και δύσκολα ικανοποιούμενοι ηδονιστές, οι γυναίκες θα είναι εκλεπτυσμένοι και κομψοί ηδονοθήρες.

Δεν υπάρχουν ανεπάρκειες στο γυναικείο πνεύμα, είτε στις ικανότητες είτε στην ιδιοσυγκρασία· ούτε μπορούμε να

πούμε με βεβαιότητα ότι υπάρχει κάποιο ζήτημα στο οποίο να μην έχουν διαπρέψει οι γυναίκες. Εάν η λεπτότητα της φύσεώς τους και άλλοι οργανικοί παράγοντες δίνουν στο γυναικείο φύλο περιορισμένη δυνατότητα σε ορισμένες πνευματικές ικανότητες, διαθέτουν άλλες στον υπέρτατο βαθμό, οι οποίες δεν είναι λιγότερο σημαντικές για τη δική τους φύση και έχουν εξίσου μεγάλη σπουδαιότητα για την κοινωνία. Αντί να αναφερθώ εν εκτάσει στις πνευματικές τους ικανότητες και να υποστηρίξω τους ισχυρισμούς μου χρησιμοποιώντας το παράδειγμα της Υπατίας, της Schurman[1], της Ζηνοβίας, της Ελισάβετ κ.λπ., θα επαναλάβω την περιγραφή που δίδει για το [γυναικείο] φύλο ένας άνθρωπος εξαιρετικής πείρας, που γνώρισε τις γυναίκες δίχως προσωπείο και δίχως κίνητρο το οποίο θα μπορούσε να τις ωθήσει να υποδυθούν έναν πλαστό ρόλο – ο κύριος Λέντγιαρντ, που ταξίδεψε στα περισσότερα μέρη του κόσμου απλώς και μόνον για να ικανοποιήσει την τάση του να παρατηρεί την ανθρώπινη φύση· γενικώς υπό συνθήκες στερήσεως και συχνά εξαιρετικά μεγάλης δυστυχίας.

> «Πάντοτε (δηλώνει) παρατηρώ ότι οι γυναίκες σε όλες τις χώρες είναι ευγενικές, πρόθυμες, τρυφερές και σπλαχνικές· ότι έχουν πάντοτε την τάση να είναι χαρούμενες και καλοδιάθετες, ντροπαλές και σεμνές· και ότι δεν διστάζουν, όπως οι άνδρες, να προβούν σε μια ευγενή ή γενναιόδωρη πράξη. Ποτέ αλαζονικές ή αυθάδεις ή υπεροπτικές, είναι γεμάτες αβροφροσύνη και

1. Anna Maria van Schurman (1607-1678): Μία από τις πιο καλλιεργημένες και διάσημες γυναίκες εκείνης της εποχής και φανατική καλβινίστρια. Είχε εντρυφήσει στις τέχνες, τη μουσική, τη λογοτεχνία, γνώριζε λατινικά, ελληνικά, εβραϊκά, αραβικά, συριακά και αιθιοπικά, καθώς και αρκετές από τις ευρωπαϊκές γλώσσες. (Σ.τ.Μ).

αφοσιωμένες στην κοινωνία – έχοντας γενικότερα μεγαλύτερη προδιάθεση να υποπέσουν σε σφάλμα από ό,τι οι άνδρες, αλλά γενικώς επίσης, είναι πιο αγνές και κάνουν περισσότερες καλές πράξεις από ό,τι εκείνοι. Δεν απευθύνθηκα ποτέ σε μία γυναίκα, είτε πολιτισμένη είτε βάρβαρη, με τρόπο κόσμιο και φιλικό δίχως να λάβω μία κόσμια και φιλική απόκριση – με τους άνδρες συχνά ήταν διαφορετικά.

»Περιπλανώμενος στις άγονες πεδιάδες της αφιλόξενης Δανίας, της σεβαστής Σουηδίας και της παγωμένης Λαπωνίας, της άγριας και βάναυσης Φινλανδίας, της αδάμαστης Ρωσίας και της ευρύτερης περιοχής των νομάδων Τατάρων – είτε ήμουν πεινασμένος, διψασμένος, παγωμένος, βρεγμένος ή άρρωστος, οι γυναίκες ήσαν πάντοτε φιλικές απέναντί μου και όλες τους με τον ίδιο τρόπο· και ενισχύοντας τούτο το προτέρημά τους (το οποίο τόσο αξίζει να ονομάζεται φιλανθρωπία) οι πράξεις ετούτες συντελέστηκαν με τόσο αυθόρμητο και τόσο ευγενικό τρόπο που εάν ήμουν διψασμένος, έπινα τη γλυκύτερη γουλιά και αν ήμουν πεινασμένος, έτρωγα το απλό γεύμα νιώθοντας διπλάσια ευχαρίστηση».

Και τούτες είναι εκείνες που ο Βάισχαουπτ ήθελε να διαφθείρει! Μία από αυτές, στην οποία είχε ανοίξει την αγκαλιά του με μεγάλη αφοσίωση, θα δολοφονούσε προκειμένου να περισώσει την υπόληψή του και να δώσει στον εαυτό του το δικαίωμα να κηρύττει την αρετή! Αλλά ας μην είμαστε τόσο σκληροί απέναντι στον Βάισχαουπτ· ας απαλλαγούμε πρώτα οι ίδιοι από κάθε στίγμα προτού τον κατακρίνουμε. Δεν είμαστε ένοχοι έως κάποιον βαθμό, τη στιγμή που δεν καλλιεργούμε στις γυναίκες τις δυνάμεις εκείνες του πνεύματος και

την ψυχική διάθεση που θα τους προσέδιδαν ισότιμη αξιοπρέπεια σε οποιαδήποτε θέση, ακόμα και στις πιο ταπεινές κοινωνικές τάξεις στις οποίες συχνότατα τις συναντούσε ο κύριος Λέντγιαρντ; Αδυνατώ να πιστέψω ότι κάνουμε κάτι τέτοιο. Δεν προορίζονται μόνον για να *κοσμούν* το σύνολο της πολιτισμένης κοινωνίας, αλλά μέσα από την πιστή και στοργική προσωπική τους προσήλωση μπορούμε να έρθουμε σε επαφή με τις πιο γλυκές χαρές που έχει να προσφέρει η ζωή. Ωστόσο, σε όλες τις καταστάσεις όπου ο τρόπος με τον οποίο τους συμπεριφέρονται δεν υπαγορεύεται από τους αμείλικτους νόμους της αναγκαιότητος, δεν είναι άραγε εκπαιδευμένες να αποτελούν πηγή τέρψης – δεν θεωρούνται οι σοβαρές ενασχολήσεις ως καθήκοντα που βλάπτουν την όμορφη εικόνα τους; Δεν είναι τούτο ιδιοτελές από μέρους μας ή σαν να μην έχουν καμία αρετή που να αξίζει να καλλιεργηθεί; Η *αποστολή* τους είναι δήθεν ο καλλωπισμός του εαυτού τους, σαν να μην τους το υπαγορεύει ήδη η φύση από μόνη της, τουλάχιστον όσο επιτακτικά χρειάζεται. Τα πάντα τους επιβάλλονται *διότι θα τις καταστήσουν θελκτικότερες* – ακόμα και τα ηθικά διδάγματά τους διακρίνονται από ετούτο το στοιχείο και η δεσποινίς Γούλστονκροφτ[1] έχει απόλυτο δίκαιο όταν λέγει ότι οι έξοχες διδασκαλίες που παραδίδονται σε νεαρές γυναίκες από τον Fordyce[2] ή τον Ρουσό δεν αποτελούν παρά ιδιοτελή και εξευγενισμένα μαθήματα αισθησιασμού. Τούτη η υπερασπίστρια του φύλου της υποδεικνύει στις ομόφυλές της τη σωστή κατεύθυνση, όταν τους λέγει ότι υπόκεινται,

1. Πρόκειται για τη Mary Wollstonecraft, συγγραφέα του έργου *A Vindication of the Rights of Woman (*1792), που αποτελεί την πρώτη σημαντική φεμινιστική πραγματεία (Σ.τ.Μ).
2. Πρόκειται για τον Σκοτσέζο κληρικό James Fordyce (1720-1796), φημισμένο ρήτορα της εποχής, ο οποίος εξέδωσε το 1760 τη δημοφιλή συλλογή κηρυγμάτων με τίτλο *Κηρύγματα για Νεαρές Γυναίκες* (Σ.τ.Μ).

όπως και οι άνδρες, στη δίκαιη κρίση του Θεού – όπως και οι άνδρες προετοιμάζουν εαυτούς για διαρκή βελτίωση προς μία ιδανικότερη κατάσταση ύπαρξης. Εάν είχε εμμείνει σε τούτη την άποψη των πραγμάτων και διατηρούσε τη συγκεκριμένη προοπτική, το βιβλίο της (το οποίο αναμφισβήτητα περιλαμβάνει πολλά εξαιρετικά πράγματα, τα οποία αξίζουν με το παραπάνω προσεκτικής μελέτης) θα αποτελούσε ένα εξαιρετικά πολύτιμο έργο. Δικαίως τονίζει ότι οι αρετές του φύλου της είναι σπουδαίες και σημαντικές, αλλά ότι στο φρενήρες κυνήγι της ηδονής, και μόνον της ηδονής, τους δίνεται ελάχιστη σημασία ή προσοχή. Ο άνδρας βασίζεται στη δική του ανεξέλεγκτη δύναμη ή τη γενική καλή διάθεση που επιδεικνύουν οι γυναίκες θεωρώντας ότι οι αρετές τους θα φανούν όταν θα μας δοθεί η ευκαιρία να τις παρατηρήσουμε· «αλλά θα το κάνουμε μιαν άλλη φορά». Οι ίδιες συχνά παρουσιάζουν διακριτικά τα δυσκολότερα κατορθώματά τους. Όπως την υπομονή να αντέχουν τις συμφορές, μια προσπάθεια η οποία δεν διακρίνεται από λάμψη. Τούτο είναι δυσκολότερο από το να αντιμετωπίζει κανείς τον κίνδυνο σε μια πραγματική και άσχημη κατάσταση. Πόσες φορές εγκαταλείπεται μια γυναίκα με οικογένεια και τα λειψά απομεινάρια μιας περιουσίας χαμένης ίσως λόγω ασωτείας ή νωθρότητος – και πόσο σπάνια, πόσο σπανιότατα, απαντάμε μια γυναίκα που αποφεύγει τις υποχρεώσεις ή τις εγκαταλείπει από αδιαφορία; Δεν αποτελεί λοιπόν αφροσύνη στα όρια της τρέλας το να μη δίνουμε σημασία στη μεγαλύτερή μας ευλογία –σε πράγματα τα οποία τόσο άμεσα σχετίζονται με τη γαλήνη μας– ούτε να προφυλάττουμε εαυτούς και τούτους τους σπουδαιότερους συντρόφους και φίλους μας από τις συνέπειες του μοιραίου Διαφωτισμού; Έφερε πραγματικά στο φως σε ποια τρομακτικά σημεία μπορούν να φθάσουν οι άνθρωποι, όντες υπό τη γεμάτη φανατισμό απατηλή λάμψη

της ευδαιμονίας σε συνθήκες ελευθερίας και ισότητος και υποκινούμενοι από την ακόρεστο χλιδή χωρίς να συγκρατούνται από αισθήματα ηθικής και θρησκευτικούς περιορισμούς – και παρατήρησε, αναγνώστη, ότι οι γυναίκες έχουν υιοθετήσει τις κλίσεις των ανδρών και έχουν προχωρήσει ακόμα και πέρα από αυτές. Αν είδαμε έναν υιό να παρουσιάζεται στο Εθνικό Συμβούλιο της Γαλλίας, εκφράζοντας την ικανοποίησή του για την προ τριών ημερών εκτέλεση του πατρός του και δηλώνοντας ότι ο ίδιος είναι πιστός πολίτης ο οποίος προτιμά να στηρίξει το κράτος από οτιδήποτε άλλο, είδαμε επίσης, την ίδια ημέρα, συζύγους να αποκηρύττουν τους άνδρες τους και (ω, προσβολή για την ανθρώπινη φύση!) μητέρες να αποκηρύττουν τα παιδιά τους ως κακούς πολίτες και προδότες. Παρατήρησε επίσης ποιας ανταπόδοσης έτυχαν οι γυναίκες για όλες τις φρικτές υπηρεσίες τους όταν, εκφράζοντας την πολιτική τους συνείδηση και την αποστροφή τους απέναντι στη βασιλεία, αποποιήθηκαν τα χαρακτηριστικά του φύλου τους και δάγκωσαν τα ακρωτηριασμένα μέλη των δολοφονημένων συμπατριωτών τους*. Ασφαλώς εκείνες οι φιλοπάτριδες γυναίκες άξιζαν ώστε τα δικαιώματα του φύλου τους να ληφθούν πλήρως υπ᾽ όψιν και η πράξη τους να θεωρηθεί μέγα κατόρθωμα· όμως δεν υπάρχει ούτε μία νομοθετική πράξις της κυβερνήσεώς τους στην οποία να αναγνωρίζεται ότι το φύλο τους έχει οποιαδήποτε δικαιώματα ή ότι οι ίδιες θα έπρεπε να αποτελούν αντικείμενο φροντίδος.

* Μεταφέρω τούτα με την άδεια ενός νεαρού αποδήμου ευγενούς που υπήρξε αυτόπτης μάρτυς και δήλωσε ότι επρόκειτο για γυναίκες, όχι τις χείριστες του Παλατιού ούτε κακόφημου χαρακτήρος, αλλά καλοντυμένες. Μετά λύπης μου προσθέτω ότι η αφήγηση, συνοδευόμενη από εκφράσεις τρόμου και αηδίας, προκάλεσε απλώς το περιφρονητικό χαμόγελο μιας πεφωτισμένης Βρετανίδος.

Δεν είναι λοιπόν οι καταραμένοι καρποί του Διαφωτισμού φανεροί στην παρούσα ταπεινωτική θέση της γυναίκας στη Γαλλία; Φροντισμένες με τέτοιον τρόπο ώστε να καταλήγουν να αποτελούν απλώς ένα εργαλείο κτηνώδους ηδονής. Στις παρούσες συνθήκες εθνικής βελτιώσεως (όπως την ονομάζουν) και ασφαλείας, δείτε την κυρία Ταλιέν[1] να εισέρχεται στο δημόσιο θέατρο, συνοδευόμενη από άλλες *ωραίες* γυναίκες (παρ' ολίγον να τις αποκαλέσω εσφαλμένα Κυρίες), εγκαταλείποντας κάθε ίχνος σεμνότητος, εκθέτοντας εαυτούς σε δημόσια θέα με γυμνωμένα άκρα, *à la Sauvage*[2] ως σαγηνευτικά αντικείμενα του πόθου. Δεν έχω καμία αμφιβολία ότι πρόκειται περί σοβαρού θέματος, το οποίο όχι μόνον ενθαρρύνεται αλλά και υποκινείται από την κυβέρνηση. Προκειμένου να διατηρήσουν τα πνεύματα των Παρισινών στην παρούσα πυρετώδη κατάσταση ακολάστου ευθυμίας, δαπανούν από το εθνικό απόθεμα για επιδοτήσεις προς τις εξήντα θεατρικές αίθουσες το τριπλάσιο ποσό από αυτό που διατίθεται για συντάξεις και τιμητικές υπηρεσίες στη Βρετανία. Δεν αποτελούσε η αηδής φάρσα τους στον ναό της Παναγίας των Παρισίων ένα είδος δολώματος, πιστό στο πνεύμα του *Eroterion*[3]

1. Η κυρία Ταλιέν ήταν μία από τις γνωστότερες μορφές της γαλλικής αυλής πριν από την Επανάσταση, και αργότερα τάχθηκε με το μέρος των Επαναστατών (Σ.τ.Μ).
2. Γαλλικά στο πρωτότυπο: με τρόπο πρωτόγονο (Σ.τ.Μ).
3. Τον Νοέμβριο του 1793 εγκαινιάστηκε μια εκστρατεία εναντίον της Θρησκείας με τη σφαγή των ιερέων σε όλη τη Γαλλία. Στα κοιμητήρια, αναρτήθηκε το αγαπημένο μότο των Illuminati: «Ο θάνατος είναι αιώνιος ύπνος», κατόπιν διαταγής του Πεφωτισμένου «Αναξαγόρα» Chaumette. Στις εκκλησίες του Παρισιού, τελέστηκαν Εορτές της Λογικής, όπου γυναίκες ελευθερίων ηθών ενθρονίζονταν ως θεές. Αυτές οι εορτές ήταν επίσης γνωστές ως "Eroterion", και είχαν ως πρότυπο το σχέδιο του Βάισχαουπτ να τιμηθεί η θεά του Έρωτα (Σ.τ.Μ).

του Βάισχαουπτ; Με χαρά διέκρινα ανάμεσα στους ιερείς που συμμετείχαν στην ιεροτελεστία τον κύριο Μπριγκόνζι, έναν παλαιό γνώριμο, πρώην *Machiniste*[1] (και εξαιρετικό στον τομέα του) της όπερας του παλατιού της Αγίας Πετρουπόλεως. Επρόκειτο για έναν γεμάτο ζήλο Τέκτονα και Ιππότη της Ανατολής· και γνωρίζω ότι μεταφέρθηκε στο Παρίσι με την ίδια ιδιότητα του *Machiniste de l' Opera*· οπότε είμαι σχεδόν βέβαιος ότι πρόκειται για τον ίδιο άνδρα. Όμως ποια θα είναι η κατάληξη όλων ετούτων; Οι αγαπημένες των πλουσίων θα ικανοποιηθούν, με όλες τις παραχωρήσεις που είναι απαραίτητες προκειμένου να αποκτήσει ποικιλία ή να αυξήσει τα επίπεδα ηδονής του ο απόλυτος αισθησιασμός· είτε θα τις μεταχειρισθούν ως παιγνίδια είτε θα τις απομονώσουν· και οι σύντροφοι των πτωχών θα γίνουν δούλες και είλωτες.

Είμαι απολύτως πεπεισμένος ότι ήταν ο ενθουσιώδης θαυμασμός για την Ελληνική δημοκρατία εκείνος που υπέδειξε στο Γαλλικό έθνος την ενδυμασία *à la Greque*[2] η οποία αναδεικνύει όχι μια κομψή, στολισμένη ομορφιά, αλλά την ομορφιά του θηλυκού, τόσο πληθωρικά, όσο και η ενδυμασία *à la Sauvage* της κυρίας Ταλιέν. Ήταν αναμφίβολα η ίδια πίστη στις *σοβαρές αρχές* που οδήγησε τη δεσποινίδα Τερουάν[3] να ενδυθεί εξαιρετικά *à l' Amazonne*[4] την 5η Οκτωβρίου του 1789, όταν τράβηξε προς το μέρος της τα βλέμματα τόσων νεαρών αξιωματικών του συντάγματος των Βερ-

1. Γαλλικά στο πρωτότυπο: μηχανικός θεατρικής σκηνής (Σ.τ.Μ).
2. Γαλλικά στο πρωτότυπο: με ελληνικό τρόπο, δηλαδή την ελληνοπρεπή ενδυμασία (Σ.τ.Μ).
3. Πρόκειται για την Τερουάν ντε Μερικούρ, μία από τις γυναίκες που πρωτοστάτησαν στη Γαλλική Επανάσταση (Σ.τ.Μ).
4. Με ενδυμασία τύπου Αμαζόνας (Σ.τ.Μ).

σαλλιών. Η Κυθέρεια[1], η *hominum divumque voluptas*[2] στον καθεδρικό της Παναγίας των Παρισίων ήταν επίσης ενδεδυμένη *à la Grecque*· και σε τούτο, όπως και σε πολλές από τις ιεροτελεστίες εκείνης της ημέρας, αναγνώρισα το γούστο και την επινοητικότητα του παλαιού μου γνώριμου Μπριγκόνζι. Ενθυμήθηκα τις ενδυμασίες των *Εποπτριών* μας στη *Στοά της Πίστεως*. Υπάρχει μια εμφανεστάτη και χαρακτηριστική αλλαγή στο κατεστημένο των γυναικείων ενδυμασιών στη Γαλλία. Οι *Filles de l' Opera*[3] καθόριζαν πάντοτε το στυλ και ασφαλώς δεν περιορίζονταν από καμιά αυστηρή αρχή. Αρκετές φορές παρουσίαζαν κάποιες υπερβολικές και εκκεντρικότατες φόρμες, οι οποίες ήσαν όμως σχεδόν πάντοτε στο πλαίσιο μιας εξεζητημένα επιμελημένης εμφανίσεως, και βασίζονταν στη μαγευτική έκφραση των κομψών τους κινήσεων για το υπόλοιπο κομμάτι των εντυπώσεων που ήθελαν να δημιουργήσουν. Τούτο ήταν πράγματι θαυμάσιο και μετά βίας γινόταν αντιληπτό σε κάποιον που δεν είχε παρακολουθήσει την εκτέλεση ενός απαιτητικού χορευτικού έργου από καλούς ερμηνευτές. Έχυσα δάκρυα της πιο ειλικρινούς και τρυφερής μορφής θλίψεως κατά τη διάρκεια της παρουσιάσεως της Αντιγόνης, σε μουσική σύνθεση του Traetta[4] και εκτέλεση των μαντάμ Μεϊλκούρ, σινιόρε Τορέλι και Ζαντίνι. Μπορώ εύκολα να φανταστώ ότι οι εντυπώσεις ήσαν ακόμα εντονότερες, παρ' ό,τι ίσως άλλου

1. Αναφέρεται στη θεά Αφροδίτη. Κατά τον Ησίοδο (*Θεογονία*) η Αφροδίτη γεννήθηκε από τον αφρό που σχηματίστηκε γύρω από τα κομμένα γεννητικά όργανα του Ουρανού μέσα στη θάλασσα, πήγε στα Κύθηρα και κατόπιν στην Κύπρο, εξ ου και η άλλη ονομασία της, «Κυπρίς» (Σ.τ.Μ.).
2. «Η ανθρώπων και θεών θεά της ηδονής» (Σ.τ.Μ).
3. «Κόρες της όπερας». Αναφέρεται στις ηθοποιούς της εποχής (Σ.τ.Μ).
4. Tommaso Traetta (1727-1779): Ιταλός συνθέτης που έγραψε περισσότερα από 40 έργα, τα σημαντικότερα των οποίων ήταν βασισμένα σε τραγωδίες (Σ.τ.Μ).

είδους, όταν τα πρότινος υπέροχα ενδύματα αντικαταστάθηκαν από την εκφραστική απλότητα των Ελληνικών. Δεν δύναμαι να μη σκεφθώ ότι οι γυναικείοι καλλωπισμοί στο υπόλοιπο της Ευρώπης, ακόμα και στον τόπο μας, είναι λιγότερο κομψοί από τότε που χάσαμε την *imprimatur* (*επιρροή*) της Γαλλικής Αυλής. Προσέξτε όμως πώς όλα τούτα θα λάβουν τέλος όταν θα ρίξουμε το θηλυκό γένος τόσο χαμηλά, δίχως να περιμένουμε ούτε τον Μωαμεθανικό παράδεισο. Τι μπορούμε να περιμένουμε εκτός από μια εκτεταμένη αποσύνθεση της καλής συμπεριφοράς, όπου τα προσφιλή δεσμά της συγγενείας και της οικογενείας και της αμοιβαίας εμπιστοσύνης μέσα σε μία οικία θα αποδυναμωθούν και θα παύσουν να υπάρχουν· και ο κάθε άνθρωπος θα πρέπει να υπερασπίζεται τον εαυτό του, μόνος και έρημος, σε συνθήκες απολύτου ισότητος και πλήρους ελευθερίας να πραγματοποιήσει οτιδήποτε το δικό του χέρι (αλλά μόνον αυτό) έχει τη δυνατότητα να καταφέρει. Δεν πρόκειται για υπαινιγμό πηγάζοντα από σεμνότυφη φοβία, θεωρώ ότι πρόκειται για τη φυσική εξέλιξη των πραγμάτων και ότι η Γαλλία παρουσιάζει τούτη εδώ τη στιγμή την τρανότερη απόδειξη της οξύνοιας του Βάισχαουπτ και της κριτικής ικανότητος με την οποία διαμόρφωσε τα σχέδιά του. Μπορεί άραγε να οδηγήσει στη βελτίωση των ηθικών μας αξιών ή τρόπων συμπεριφοράς το να συχνάζουν οι κυρίες μας σε γυμναστήρια και να τις βλέπουμε να αποφαίνονται, ως Ρωμαίες δέσποινες, για τα προσόντα ενός γυμνού μονομάχου ή παλαιστή; Δεν έχουμε ήδη απηυδήσει με αυτήν την κατάσταση με τους δικούς μας άλτες και ακροβάτες, και οφείλουμε επιπλέον να θαυμάζουμε οποιαδήποτε κυρία έχει πάθος για τέτοιου είδους θεάματα; Θα βελτιώσει άραγε την αισθητική μας να έχουμε τα δωμάτιά μας διακοσμημένα με πίνακες και γλυπτά σαν εκείνα που κοσμού-

σαν το cenaculum[1] και το γραφείο του εκλεπτυσμένου και αριστοκράτη Ορατίου ο οποίος κατείχε την τέχνη *ridendo dicere verum*[2]; Θα βελτιωθούμε όταν απολαύσεις τέτοιου είδους θα θεωρούνται ισότιμες με τις γενικότερες διδασκαλίες που παρέδιδε επάνω στον τρόπο ζωής; Η αμιγής Ηθική των Illuminati έχει πλέον επιστρατευθεί για να απογυμνώσει την Ιταλία από όλα τα βαρύτιμα απομεινάρια αρχαίας τέχνης και αισθησιασμού· και το Παρίσι συντομα θα γίνει τόπος συγκέντρωσης και καταφύγιο καλλιτεχνών όλων των εθνικοτήτων, που θα βρεθούν εκεί προκειμένου να μελετήσουν το έργο μεγάλων αρχαίων καλλιτεχνών και να επιστρέψουν από εκεί ειδικοί της δημόσιας διαφθοράς. Το σχέδιο είναι αριστοτεχνικό και οι ταπεινής καταγωγής πολιτικοί και στρατηγοί της Γαλλίας μπορούν υπό αυτό το πρίσμα να θεωρηθούν ισάξιοι ενός Κολμπέρ[3] ή ενός Κοντέ[4]. Όμως οι συνέπειες της Γαλλικής κυριαρχίας στο πνεύμα του εκπτώτου ανθρώπου θα είναι τόσο τρομερές όσο και η κυριαρχία τους στη ζωή και την περιουσία του.

Θυμηθείτε με ποιον τρόπο ο Σπάρτακος πρότεινε να διαφθείρει τις αδελφές του (διότι δεν χρειάζεται να αναφερθούμε στον τρόπο με τον οποίο ήλπιζε ότι κάτι τέτοιο θα προωθούσε το σχέδιό του – τούτο είναι ολοφάνερο). Ο τρόπος συνίστατο στην καταστροφή των ηθικών και των θρησκευτικών τους πεποιθήσεων. Θυμηθείτε τις συστάσεις του άθεου Μίνωα για τις θετές του κόρες, όταν δηλώνει ότι τις

1. Coenacolum, εκ του λατινικού *coena*, που σημαίνει δείπνο: το δωμάτιο του αρχαίου ρωμαϊκού σπιτιού όπου τρωγόταν το δείπνο (Σ.τ.Μ).
2. «Του να λέει την αλήθεια μέσα από το γέλιο (Σ.τ.Μ).
3. Jean Batiste Colbert (1619-1683) Σύμβουλος του Λουδοβίκου του 14ου και οικονομικός ελεγκτής (Σ.τ.Μ).
4. Πιθανόν να αναφέρεται στον Louis II de Bourbon, πρίγκιπα του Condé (1621-86), Γάλλο στρατηγό γνωστό και ως Μέγα Κοντέ που ηγήθηκε πολλών νικηφόρων μαχών κατά τη διάρκεια του Τριακονταετούς Πολέμου (Σ.τ.Μ).

θεωρεί κατάλληλα πρόσωπα για τη Στοά των Γυναικών Illuminati. «Έχουν ξεπεράσει κάθε προκατάληψη και, σε ζητήματα πίστεως, συμμερίζονται τις απόψεις μου». Τούτοι οι άσωτοι σωστά θεώρησαν ότι η όλη υπόθεση έχρηζε μεγάλης προσοχής και ότι η ύψιστη σημασία στην ευπρέπεια, ακόμα και στην αβρότητα θα έπρεπε να δίδεται στους τύπους και τις τελετές τους, ειδάλλως εκείνες θα *έφριτταν*. Σωστή κρίση επάνω στο γυναικείο πνεύμα. Όμως έκριναν λανθασμένα, και βασισμένοι μόνο στη δική τους τραχιά εμπειρία, όταν απέδιδαν την αποστροφή και τους φόβους των γυναικών στη συστολή. Η συστολή αποτελεί πράγματι εγγενές χαρακτηριστικό του θηλυκού. Στη γυναίκα είναι εντονότατη και αποτελεί ίσως τη γνήσια πηγή της *αποστροφής* την οποία υποπτεύονταν οι Illuminati. Όμως φάνηκαν πράγματι κοντόφθαλμοι ή πολύ άτυχοι στις γνωριμίες τους, εάν ποτέ δεν παρατήρησαν κάποια άλλη πηγή της αποστροφής στον νου των γυναικών προς ό,τι είναι ανήθικο ή απρεπές – εάν δεν παρατήρησαν απέχθεια, αποδοκιμασία των ηθών. Είχαν άραγε σκοπό να υπαινιχθούν ότι με τον τρόπο με τον οποίο οι σεμνές γυναίκες εκφράζονται μέσα από όλα τα λόγια και τις πράξεις τους, με ό,τι ο καθένας αντιλαμβάνεται από τους όρους ευπρέπεια, σεμνότητα, αισχρότητα, αισχρολογία, φανερώνουν μόνο γυναικεία συστολή; Τότε πρόκειται για εντελώς τυφλούς εκπαιδευτές. Δεν είναι όμως τόσο τυφλοί. Η μαρτυρία της μυήσεως μιας νεαρής Αδελφής στη Φρανκφούρτη, με το ψευδώνυμο *Psycharion*, αποδεικνύει το πόσο επιμελώς λαμβάνονταν υπ' όψιν οι ηθικές πεποιθήσεις του γυναικείου φύλου· και η σύγχυση και η ταραχή που προέκυπτε ανάμεσα στις κυρίες, μετά από την τόση προσοχή τους, αποδεικνύει ότι όταν πίστεψαν πως τα πάντα ήσαν εκλεπτυσμένα και εν τάξει, είχαν κρίνει απρόσεκτα. Ο Μίνως κατηγορεί τις γυναίκες εκείνες, διότι είναι υπερβολικά

ελεύθερες, υπερβολικά πλούσιες, υπερβολικά δημοκρατικές και υπερβολικά συνετές για να μπορεί κανείς να τις σέρνει από τη μύτη (τούτα είναι δικά του λόγια). Όμως ο Φίλων κρίνει ασφαλώς πιο σωστά το γυναικείο φύλο εν γένει, όταν λέγει ότι η Αλήθεια είναι ένα σεμνό κορίτσι: μπορεί κανείς να τη χειριστεί ως κυρία, μέσω της λογικής και των καλών τρόπων, αλλά δεν πρέπει να τη φοβερίζει και να την παρασύρει εδώ κι εκεί σαν να ήταν πόρνη. Θα παρέθετα τις ομιλίες και τις αγορεύσεις που έγιναν σε εκείνη την περίσταση προς τις τάξεις της συνελεύσεως, κορίτσια, νεαρές κυρίες, συζύγους, νεαρούς άνδρες και αγνώστους, οι οποίες είναι πράγματι καλά δομημένες και ευχάριστες, αν δεν ανήκαν στο είδος εκείνο που θα προσέβαλλε τις συμπατριώτισσές μου.

Οι θρησκευτικές πεποιθήσεις στις οποίες στηρίζονται οι θνητοί ακόμα και όταν έχουν ελευθερωθεί από τις ηθικές τους υποχρεώσεις και, ακόμη περισσότερο, οι πεποιθήσεις που είναι αμιγώς θρησκευτικές και δεν σχετίζονται με οτιδήποτε αναφέρεται εδώ είναι ακριβώς εκείνες που διεγείρονται ευκολότερα στη γυναικεία ψυχή. Η στοργή, ο θαυμασμός, ο σεβασμός προς τους γονείς είναι, αν δεν κάνω τρομερό λάθος, πράγματα στα οποία οι γυναίκες ξεπερνούν κατά πολύ τους άνδρες· βάσει του συγκεκριμένου γεγονότος τις θεωρούμε εν γένει τόσο προδιατεθειμένες απέναντι στην αφοσίωση, που δεν είναι τίποτε περισσότερο από ένα είδος τρυφερής εντρυφήσεως σε ετούτα τα στοργικά συναισθήματα, χωρίς όρια στη φαντασία. Η βαθιά γοητευμένη πιστή βάζει την ψυχή της στην έκφραση τούτων των αισθημάτων, όπως μια τρυφερή μητέρα εμπλουτίζει τα χάδια που δίνει στο παιδί της με την πιο πλούσια έκφραση της αγάπης της. Η πιστή γυνή προσπαθεί ακόμη και να φθάσει στο μέγιστο της έκφρασης αυτών των συναισθημάτων και το κάνει δί-

χως τον φόβο της υπερβολής· διότι η Απέραντη Σοφία και Καλοσύνη θα δικαιώνουν πάντοτε την εν λόγω στάση και θα απελευθερώνουν την έκφρασή της από κάθε στοιχείο υπερβολής.

Είμαι συνεπώς πεπεισμένος ότι το θηλυκό πνεύμα είναι απολύτως προσαρμοσμένο στην καλλιέργεια μέσω της πίστεως και ότι η φυσική του τρυφερότητα και ευγένεια θα είναι πάντοτε ικανή να έχει ως αποτέλεσμα την ευνοϊκή ανταπόκριση εκ μέρους τους. Συνεπώς, είναι διπλάσια η απογοήτευσίς μου όταν διαπιστώνω ότι κάποιες εξ αυτών συμμερίζονται τις αλαζονικές αξιώσεις των πεφωτισμένων φιλοσόφων μας, που δεν αντιλαμβάνονται τον λόγο ύπαρξης τέτοιου είδους βοηθημάτων για τη γνώση και εκπλήρωση των καθηκόντων τους. Δεν υπάρχει τίποτε τόσο ξένο προς τη σεμνότητα του πνεύματος και τούτη τη διαφορετικότητα που τείνουμε να θεωρούμε ως ίδιον του γυναικείου πνεύματος. Τείνω να πιστέψω ότι τέτοιου είδους αποκλίσεις από την καθιερωμένη συμπεριφορά του γυναικείου φύλου αποτελούν δείγματα σκληροτέρου χαρακτήρος, μιας ψυχής με μικρότερη ευαισθησία, που είναι γενικά λιγότερο φιλική από ό,τι των άλλων· ωστόσο οφείλουμε να παραδεχθούμε ότι υπάρχουν και τέτοιες ανάμεσά μας. Το μεγαλύτερο μέρος, αν όχι το σύνολο, ετούτης της αποκλίσεως, είμαι πεπεισμένος ότι οφείλεται στη διαφθείρουσα επιρροή του κακού προτύπου των ανδρών. Εξοικειώνονται με αυτού του είδους τις παραστάσεις – ο πρώτος φόβος τους εξαφανίζεται και (είθε να έκανα λάθος!) ορισμένες από αυτές έχουν ήδη διαφθείρει τις συνειδήσεις τους σε τέτοιον βαθμό, ώστε να έχουν πλέον λόγους να πιστεύουν ότι η θρησκεία μπορεί να είναι αβάσιμη.

Θα καλούσα, όμως, όλες τις γυναίκες, και ειδικότερα τις *συγκεκριμένες*, να εξετάσουν το ζήτημα υπό διαφορετικό πρί-

σμα – ως προς το ότι θα μπορούσε να επηρεάσει τη ζωή τους· ως προς το ότι θα μπορούσε να επηρεάσει την κοινωνική τους θέση και τη μεταχείρισή τους στη σημερινή κοινωνία. Θα τους έλεγα ότι εάν ο κόσμος υιοθετήσει ποτέ την άποψη ότι ετούτη η ζωή είναι η μόνη, τότε το πραγματικό δόγμα της λογικής συμπεριφοράς θα ήταν «να τρώμε και να πίνουμε εφ' όσον αύριο πρόκειται να πεθάνουμε»· και ότι όταν δεν θα έχουν πού να βασιστούν πέρα από την αφοσίωση στους άνδρες, συντόμως θα διαπιστώσουν ότι ο ρόλος τους περιορίζεται σε εκείνον του δούλου. Το στέμμα που τώρα φορούν θα πέσει από το κεφάλι τους και δεν θα είναι πλέον αυτουργοί των όμορφων πραγμάτων της ανθρώπινης ζωής. Η αυτοκρατορία του κάλλους είναι σύντομη· ακόμη και στη δημοκρατική Γαλλία, η μαντάμ Ταλιέν δεν θα μπορεί για πολλά έτη ακόμη να γοητεύει το πλήθος του παρισινού θεάτρου επιδεικνύοντας τα κάλλη της. Ο άνδρας ικανοποιείται δύσκολα, είναι ευμετάβλητος και ισχυρότερος από εκείνες και μπορεί ανά πάσα στιγμή να επιβάλλει τη θέλησή του σε σχέση με τη γυναίκα. Προς το παρόν συγκρατείται από σεβασμό προς την ηθική της αξία· και πολλοί συγκρατούνται από τη θρησκεία· και πολλοί περισσότεροι από το δημόσιο δίκαιο, το οποίο διαμορφώθηκε σε μια εποχή όπου οι θρησκευτικές αλήθειες επηρέαζαν το πνεύμα και τη συμπεριφορά των ανθρώπων. Όταν οι θέσεις των ανδρών αλλάξουν, δεν θα φανούν τόσο ανόητοι ώστε να διατηρήσουν σε ισχύ νόμους που περιορίζουν τις εντονότερες επιθυμίες τους. Και τότε θα έχουν οι πλούσιοι τα χαρέμια τους και οι φτωχοί τις δούλες τους.

Πέραν τούτου, δεν είναι μόνον το γεγονός ότι η γυναίκα θεωρείται ηθική σύντροφος για τον άνδρα που προσδίδει στο φύλο της κοινωνική εξουσία. Κάτι τέτοιο μπορεί να παρατηρηθεί σε όλες τις χώρες. Από όλα τα διακριτικά

γνωρίσματα που τοποθετούν το είδος μας ψηλότερα από τους λοιπούς έμβιους κατοίκους της υδρογείου, καθιστώντας μας τόσο διαφορετικούς από τους καλυτέρους αυτών όσο είναι κι εκείνοι σε σχέση με ένα κομμάτι αψύχου ύλης, δεν υπάρχει τίποτε πιο αξιοσημείωτο από τις διαφορές που παρατηρούνται στον τρόπο που εκφράζονται οι επιθυμίες βάσει των οποίων διαιωνίζεται η φυλή. Όπως ήδη έχω επισημάνει, μια τέτοια διαφοροποίηση είναι απολύτως απαραίτητη. Πρέπει να υπάρχει ένας *ηθικός* δεσμός έτσι ώστε το ανθρώπινο είδος να αποτελεί μια φυλή έλλογων πλασμάτων, με δυνατότητα βελτιώσεως, όχι μόνο λόγω της αυξανομένης εμπειρίας του ατόμου αλλά και μέσω της κληροδοτούμενης εμπειρίας προς τις επόμενες γενεές. Τούτο είναι δυνατόν να παρατηρηθεί ανάμεσα στα μοναχικά ζεύγη του Λαμπραντόρ, όπου η ανθρώπινη φύσις λιμοκτονεί, όπως η βελανιδιά στη σχισμή του άγονου βράχου· διαφαίνεται επίσης στις καλλιεργημένες κοινωνίες της Ευρώπης, όπου η φύσις μας με την πάροδο των ετών μεταμορφώνεται σε μεγαλοπρεπές δένδρο. Όμως, αλλοίμονο! Με πόσες διαφορές στα κλαδιά και το φύλλωμα! Όποιες και αν είναι οι φυσικές πνευματικές δυνατότητες της φτωχής πλην ευγενούς Εσκιμώας, δεν μπορεί να προσφέρει τίποτε περισσότερο στο είδος από το να φροντίσει ένα νεογνό, το οποίο δεν δύναται να συμμετάσχει στον αγώνα της ζωής χωρίς αδιάκοπη και σκληρή προσπάθεια να διατηρήσει την ψυχή και το σώμα του άθικτα – συνεπώς η θέση της στην κοινωνία δεν μπορεί να έχει καν όνομα, διότι δεν μπορούμε να πούμε ότι υπάρχει συσχετισμός, εκτός από ό,τι είναι απαραίτητο για την αντιμετώπιση των εχθρικών επιθέσεων των Ινδιάνων, οι οποίοι φαίνεται ότι τους κυνηγούν δίχως πρόκληση, όπως ο σκύλος τον λαγό. Σε άλλα σημεία του κόσμου παρατηρούμε ότι η υπόληψη

για το γυναικείο φύλο είναι σχεδόν ανάλογη ενός συνόλου πολλών διαφορετικών στοιχείων τα οποία θεωρούμε ότι απαρτίζουν την κουλτούρα μιας κοινωνίας. Θα μπορούσαμε να κάνουμε λάθος, και είναι πιθανόν ότι κάνουμε, ως προς τις εκτιμήσεις μας περί των βαθμών ετούτων, διότι δεν έχουμε έρθει απολύτως σε επαφή με εκείνο που αποτελεί την πραγματική υπεροχή του ανθρώπου. Όμως από το όσο *μπορούμε* να κρίνουμε, ο ισχυρισμός μου επιβεβαιώνεται. Βάσει αυτού, θα τολμούσα να πω ότι στη Χριστιανική Ευρώπη *κατάφερε* ο άνθρωπος να φθάσει στον ύψιστο βαθμό καλλιέργειας – διότι εδώ αναμφισβήτητα έφθασαν οι γυναίκες στην υψηλοτέρα θέση. Θα μπορούσα ακόμη να προσθέσω ότι σε συγκεκριμένα μέρη της Ευρώπης όπου τα απαραίτητα και ξεχωριστά δόγματα της Χριστιανικής ηθικής αναγνωρίζονται ευρύτερα και τηρούνται μέσω των νόμων του κράτους, η γυναίκα κρατά τον σημαντικότερο ρόλο στο ευρύτερο κοινωνικό πλαίσιο. Στο σημείο τούτο όμως θα πρέπει να φανούμε ιδιαιτέρως προσεκτικοί ως προς το πώς διαμορφώνουμε την άποψή μας είτε για την κοινωνία είτε για τη θέση της γυναίκας – ασφαλώς όχι από τις δύο-τρεις δεκάδες που κατέχουν τις υψηλότερες θέσεις στο κράτος. Αριθμητικώς είναι ελάχιστες και η κατάστασή τους πολύ ιδιαίτερη ώστε να αποτελέσουν το κατάλληλο δείγμα. Εκτός αυτού, η θέση των ατόμων της συγκεκριμένης τάξεως σε όλες τις χώρες είναι ως επί το πλείστον παρόμοια – και στο σύνολό της πλασματική, οπότε συμφώνως οι προσωπικότητές τους είναι διαφορετικές. Μηδέ θα μπορούσαμε να βασιστούμε στην πλέον πολυπληθή τάξη, την κατώτερη τάξη της κοινωνίας, διότι πρόκειται για τους μοχθούντες φτωχούς, η συμπεριφορά και οι δραστηριότητες των οποίων υπαγορεύονται από τις σκληρές συνθήκες της ζωής τους σε τέτοιο βαθμό που σχεδόν τίποτε δεν αποτελεί

επιλογή τους. Η κατάσταση των γυναικών ετούτης της τάξεως είναι μάλλον παρόμοια σε όλα τα κράτη. Όμως η εν λόγω τάξη διέπεται παρ' όλα αυτά από μια κάποια ποικιλομορφία –την οποία διαπιστώνουμε– και θεωρώ ότι ακόμη και σε τούτην την περίπτωση υπάρχει μια ευδιάκριτη υπεροχή της γυναικείας τάξεως στις χώρες όπου κυριαρχεί η καθαρότερη μορφή του Χριστιανισμού. Ωστόσο θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε ως μέτρο μια πολυπληθή τάξη, αλλά και μία τάξη που ζει υπό άνετες συνθήκες, όπου τα ηθικά φρονήματα διαθέτουν κάποια βαρύτητα και τα άτομα έχουν επιλογές ως προς τη συμπεριφορά. Και εδώ, παρ' όλο που δεν μπορώ να προσποιηθω ότι είχα πολλές ευκαιρίες για παρατήρηση, μου εδόθησαν ορισμένες. Τολμώ να πω ότι ούτε στη Ρωσία, ούτε στην Ισπανία αποτελεί η γυναίκα σε γενικές γραμμές το σημαντικότερο κομμάτι της κοινωνίας. Θα έλεγα ότι στη Βρετανία τα σημαντικά της δικαιώματα αναγνωρίζονται περισσότερο από ό,τι οπουδήποτε αλλού. Πουθενά δεν θίγεται η προσωπικότης του ανθρώπου τόσο από την απιστία – πουθενά δεν είναι τόσο δύσκολο να απαλλαγεί κανείς από το στίγμα της γέννησης εκτός γάμου ή να γίνει ευρέως αποδεκτή μια ανάρμοστη ένωση· και θεωρώ ότι άμεσα θα γίνει δεκτό το ότι το μερίδιό τους στην κληρονομιά, η αυθεντία τους πάνω σε όλα τα ζητήματα οικογενειακής πίστεως, ακόμη και οι απψεις τους σε ό,τι σχετίζεται με τη διαβίωση και τους τρόπους συμπεριφοράς, λαμβάνονται περισσότερο υπ' όψιν εδώ παρά σε οποιαδήποτε άλλη χώρα.

Ανέκαθεν ήμουν της γνώμης (και όλες οι παρατηρήσεις που μπόρεσα να κάνω από τη στιγμή που τη διαμόρφωσα μου το επιβεβαιώνουν) ότι η γυναίκα οφείλει αποκλειστικά στον Χριστιανισμό την υψηλή θέση που κατέχει στην κοι-

νωνία. Δείτε τα γραπτά της αρχαιότητος – τα έργα των Ελλήνων και των Λατίνων ποιητών· τους αναρίθμητους ύμνους για το γυναικείο φύλο που υπάρχουν σε πεζό και ποιητικό λόγο. Μπορώ να εντοπίσω λίγα, πραγματικά ελάχιστα, όπου η γυναίκα να αντιμετωπίζεται με σεβασμό. Δεν υπάρχει έλλειψη αγάπης, δηλαδή, τρυφερότητος, κάλλους, γοητείας, χάρης. Όμως εικόνα της γυναίκας που να είναι ίση με τον άνδρα –ως κατάλληλη σύντροφος που πορεύεται μαζί του στον δρόμο προς την ευτυχία, ως σύμβουλός του, παρηγοριά στη δυστυχία του, ως υπόδειγμα το οποίο μπορεί να ακολουθήσει πολλές φορές για να επιτύχει– κάτι τέτοιο δεν φαίνεται πουθενά. Η γυναίκα αναφέρεται πάντοτε ως αντικείμενο πάθους. Η αγνότητα, η ταπεινότητα, η νηφάλια σκέψη, όλα προσεγγίζονται σε σχέση με αυτό· ή ορισμένες φορές ως σημαντικά πράγματα σε σχέση με την οικονομία ή την οικιακή γαλήνη. Θυμηθείτε τη φημισμένη ομιλία του Μέττελου Νουμιδικού προς τον ρωμαϊκό λαό, όταν, ως Κήνσωρ[1] συνιστούσε τον γάμο.

> «Si fine uxore possemus Quirites esse, omnes ea molestia careremus. Sed quoniam ita natura tradidit, ut nec cum illis commode, nec sine illis ullo modo vivi posset, saluti perpetuae potius quam brevi voluptati consulendum».[2]
>
> *Aul. Gell. Noct. Att. I.6.*

1. Υψηλά ιστάμενος στην αρχαία Ρώμη ο οποίος έκανε τις απογραφές και επέβλεπε τη δημόσια συμπεριφορά και τα ήθη (Σ.τ.Μ).
2. «Εάν, Ρωμαίοι, μπορούσαμε να είμαστε με ωραία σύζυγο, όλοι εμείς θα αποφεύγαμε αυτή την ενόχληση. Αλλά επειδή έτσι το παρέδωσε η φύση, ώστε ούτε μαζί με αυτές μας συμφέρει να ζούμε, ούτε χωρίς αυτές είναι δυνατόν να ζούμε, θα σας συμβούλευα καλύτερα μόνιμη ευδαιμονία παρά εφήμερη ηδονή» (Σ.τ.Μ).

Τι λέγει ο Οβίδιος, ο μέγας υμνητής του γυναικείου φύλου, για την αγαπημένη του κόρη, τα προσόντα της οποίας είχε εξυμνήσει σε διάφορα σημεία της *Tristia*[1] και άλλων έργων του; Γράφει τη νεκρολογία της και το μόνο πράγμα που μπορεί να πει για εκείνη ως έλλογο ον είναι ότι εκείνη, αν και κλεισμένη στο σπίτι, δεν υπήρξε αργόσχολη. Ψάξτε τον Απουλήιο, όπου θα βρείτε πολλούς γυναικείους χαρακτήρες *in abstracto*[2]· θα ανακαλύψετε ότι η μικρή του Photis ήταν η μεγαλύτερη αδυναμία του, μετά από όλη του τη φιλοσοφία. Εκτός αυτού, δείτε την χαριτωμένη του ιστορία περί Έρωτος και Ψυχής, για την οποία οι πάνσοφοι θα σας πουν ότι αποτελεί εξαιρετικό μάθημα επάνω στη φιλοσοφία της ηθικής και επεξήγηση των λειτουργιών των πνευματικών και ηθικών ικανοτήτων της ανθρώπινης ψυχής, μια ιστορία που όχι μόνο τού παρείχε την ιδανική ευκαιρία αλλά σχεδόν τον εξανάγκασε να συμπεριλάβει οτιδήποτε θα μπορούσε να κοσμήσει τη γυναικεία προσωπικότητα· τι είναι η Ψυχή του αν όχι ένα πανέμορφο, τρυφερό και ανόητο κορίτσι· και ποιοι είναι οι καρποί οποιασδήποτε συναναστροφής με το γυναικείο φύλο; Ηδονή. Γιατί όμως να κοπιάσουμε περαιτέρω με την αναζήτηση; Δείτε τις αθάνατες θεές τους – υπάρχει ανάμεσά τους κάποια την οποία ένας συνετός άνδρας θα επέλεγε για σύζυγο ή φίλη; Δέχομαι ότι η Λουκρητία εξυμνήθηκε – όπως και η Πορτία, η Αρρία, η Ζηνοβία· αλλά πρόκειται για ιδιαίτερες προσωπικότητες – όχι αντιπροσωπευτικά δείγματα του γυναικείου φύλου. Οι μόνες Ελληνίδες που εντυπωσίασαν με τα πνευματικά τους χαρίσματα ήσαν η Ασπασία, η Σαπφώ, η Φρύνη και άλλες νύμφες του ίδιου βεληνεκούς οι οποίες ξεχώρισαν από τη γενικότερη ασημα-

1. Η ποιητική αυτοβιογραφία του Οβίδιου (Σ.τ.Μ).
2. «Αφηρημένα, γενικά» (Σ.τ.Μ).

ντότητα του φύλου τους, απαρνούμενες εκείνο που συνηθίζεται να αποκαλείται το μεγαλύτερό τους στολίδι.

Θεωρώ ότι το πρώτο δείγμα όπου η γυναίκα απεικονίζεται ως σεβαστή προσωπικότης είναι το παλαιότερο μυθιστόρημα που γνωρίζω, γραμμένο από έναν Χριστιανό Επίσκοπο, τον Ηλιόδωρο – και ομιλώ για τις *Περιπέτειες του Θεαγένους και της Χαρίκλειας**. Θεωρώ ότι η Ηρωίδα αποτελεί τον σπουδαιότερο χαρακτήρα που θα μπορούσατε να συναντήσετε στα χρονικά της αρχαιότητος. Και αξίζει να δούμε ποιο ήταν το αποτέλεσμα ετούτης της απεικονίσεως. Ο φτωχός Επίσκοπος παύθηκε, αλλά και αφορίστηκε λόγω δογματικών σφαλμάτων και επειδή παρουσίασε μια τέτοια εικόνα μιας ειδωλολάτρισσας. Οι ανώτατοι άρχοντες της Αντιοχείας, της πιο ηδονιστικής και διεφθαρμένης πόλης της Ανατολής, έγραψαν στον Αυτοκράτορα λέγοντάς του ότι το βιβλίο τούτο αναδιαμόρφωσε τις κυρίες της πόλεως, όπου ο Ιουλιανός και οι Σοφιστές του κήρυτταν παλαιότερα επί ματαίω, και ότι εκείνοι συνεπώς προσεύχονταν να μην αφαιρεθεί η μίτρα του άξιου Επισκόπου. Πράγματι, διαβάσαμε για την Υπατία, κόρη του Θέωνος, την μαθηματικό από την Αλεξάνδρεια, η οποία ήταν εξαιρετικά ιδιοφυής και δίδασκε φιλοσοφία, δηλαδή την τέχνη του να ζει κανείς μια καλή και ευτυχισμένη ζωή, με τεράστια επιτυχία στην περίφημη Αλεξανδρινή σχολή. Όμως έζησε επίσης την εποχή του Χριστιανισμού και ήταν στενή φίλη του Σύγκελλου και άλλων Χριστιανών Επισκόπων.

Ο Χριστιανισμός αναμφισβήτητα ήταν εκείνος που ανέ-

* Αναφέρεται στο μυθιστόρημα *Αιθιοπικά*, το τελευταίο ελληνιστικό μυθιστόρημα, έργο του Ηλιόδωρου (3ος αι.), συγγραφέα από την Έμεσα της Συρίας. Το έργο περιγράφει τις περιπέτειες του ζεύγους Θεαγένη και Χαρίκλειας και άσκησε μεταγενέστερα σημαντική επίδραση στη Δύση (Σ.τ.Μ).

βασε τη γυναίκα στον θρόνο της, καθιστώντας την από κάθε άποψη ίση με τον άνδρα, δεσμευόμενη από τα ίδια καθήκοντα και δικαιούχο της ίδιας ευτυχίας. Παρατηρήστε πώς περιγράφεται η γυναίκα από έναν Χριστιανό ποιητή:

> ... Και πάλι, όταν την πλησιάζω
> η ψυχική της ομορφιά τόσο απόλυτη μου μοιάζει,
> τόσο αυτάρκης και τόσο σίγουρη,
> ώστε αυτά που θε να κάνει ή να πει
> *τα πιο σοφά, τα πιο ενάρετα, τα πιο διακριτικά, τα βέλτιστα* μού μοιάζουν.
>
> Ούτε το σώμα της το λεπτοκαμωμένο τόση χαρά μου δίνει,
> όση *αυτές οι πράξεις της οι ευλογημένες,*
> *Εκείνες οι μυριάδες αρετές* που καθημερινά αναβλύζουν
> από τα λόγια και τα έργα της,
> μαζί με αγάπη και γλυκιά ενδοτικότητα,
> και μαρτυρούν την ανυπόκριτη
> *πνευματική μας Ένωση – οι δυο μας μια ψυχή.*
>
> ... Και ως επιστέγασμα,
> *Του νου η μεγαλοσύνη* και η *ευγένεια της καρδιάς,*
> σμίλεψαν έτσι την ψυχή της,
> *ώστε με δέος να την αντικρίζω, σαν έναν φύλακα αγγελικά σταλμένο.*
>
> ΜΙΛΤΟΝ

Πρόκειται για μια πραγματικά ηθική απεικόνιση, χωρίς να αποβαίνει σε βάρος της γυναικείας γοητείας.

Τούτη είναι η φυσική συνέπεια της αγνότητας της ψυχής, πάνω στην οποία τόσο επιμένει η Χριστιανική Ηθική. Στις διδασκαλίες των άθεων φιλοσόφων είτε δεν αναφέρεται καθόλου ή, το περισσότερο, αναφέρεται ψυχρά, ως ίδιον των ενάρετων, το οποίο αξίζει μόνο σε πνεύμα προσανατολισμένο σε σπουδαία πράγματα. Ωστόσο στον Χριστιανισμό, θεωρείται απαράβατο καθήκον και ενισχύεται από πολλά επιχειρήματα διαφορετικού χαρακτήρος.

Είναι αξιοσημείωτο το ότι οι πλέον καταφανείς δεισιδαιμονίες που ατίμασαν τις χριστιανικές εκκλησίες προήλθαν από τις υπερβολικές επεξηγήσεις που ο ενθουσιώδης θαυμασμός της ηρωικής αγνότητος επέτρεψε στον κλήρο να εισαγάγει, κατά τη θεμελίωση των πνευματικών θέσεων. Δίχως τούτον τον ενθουσιασμό, η ψυχρή σκοπιμότητα δεν θα μπορούσε να βοηθήσει τον Μοναστικό όρκο να εξαπλωθεί, ούτε θα μας είχε δώσει τόσο μεγάλο αριθμό μονών. Ετούτες ιδρύθησαν ως επί το πλείστον από τέτοιους ζηλωτές – οι κυβερνήτες της Εκκλησίας *ενθάρρυναν* τη δημιουργία τους με κάθε τρόπο, ως την καλύτερη μέθοδο συγκέντρωσης πνευματικής ισχύος, δεν μπορούσαν όμως να *επιβάλλουν* τέτοιου είδους ιδρύματα. Στην ίδια πηγή μπορούμε να αποδώσουμε την προέλευση της βασικής επιρροής της εξομολογήσεως. Όταν τούτες είχαν πλέον εξαπλωθεί και πιστεύονταν ευρέως, ακολούθησαν φυσικά όλες οι υπόλοιπες παραφθορές του Χριστιανισμού. Θα προσέθετα ότι παρά το γεγονός πως εδώ ο Χριστιανισμός δέχθηκε τις βιαιότερες επιθέσεις, εδώ είναι και το μέρος όπου έχει τη μεγαλύτερη υποστήριξη. Τίποτε δεν συμβάλλει περισσότερο στο να σφυρηλατηθούν οι κοινωνικοί δεσμοί όσο οι τρυφεροί δεσμοί της οικογενείας και οτιδήποτε τείνει να μειώσει τον σεβασμό μας προς τη σύμβαση του γάμου τους εξασθενεί με τον πλέον αποτελεσματικό τρόπο. Η αγνότητα της συμπεριφοράς αποτελεί

την πιο αποτελεσματική στήριξη και οι αγνές σκέψεις αποτελούν τη μόνη πηγή της αγνής συμπεριφοράς. Δηλώνω ότι η εμμονή για προσωπική αγνότητα έφθασε σε υπερβολικά ύψη και ότι ορισμένες γελοιότατες ιδιοτροπίες και συνήθειες ξεκίνησαν με αυτόν τον τρόπο. Η ρομαντική αγάπη και ο ιπποτισμός αποτελούν βάσιμα τεκμήρια των περίεργων παρεκκλίσεων της φαντασίας μας, όταν αυτή παρασύρεται από τον παθιασμένο θαυμασμό της γυναικείας αγνότητος· και τούτες είναι τόσο αφύσικες και καταναγκαστικές, που δεν θα μπορούσαν παρά να αποτελούν προσωρινά καπρίτσια. Όμως πιστεύω ότι, παρά τη γελοιότητά τους, το έθνος όπου θα κυριαρχούσε αυτό το δόγμα και η πρακτική θα ήταν ευτυχές. Μηδέ μπορώ να μη σκεφθώ ένα έθνος σε παρακμή, όπου οι οικογενειακοί δεσμοί θα έπαυαν να τιμώνται· και ο νόθος απόγονος ενός πλουσίου ή ενός ευγενούς θα γινόταν αποδεκτός με ευκολία στους υψηλούς κύκλους.

Τίποτε δεν είναι πιο ξεκάθαρο από το ότι το σχέδιο των Illuminati ήταν η κατάργηση του Χριστιανισμού – και μπορούμε πλέον να διαπιστώσουμε πόσο αποτελεσματικό θα ήταν αυτό για τη διαφθορά του ωραίου φύλου, έναν σκοπό που με ανυπομονησία επιθυμούσαν να επιτύχουν, προκειμένου να διαφθείρουν και τους άνδρες. Εάν όμως οι γυναίκες διατηρήσουν τη θέση που τώρα κατέχουν, θα φροντίσουν με κάθε τρόπο να διατηρήσουν στο πνεύμα τους ετούτη την πίστη που τόσο αρμονικά συνυπάρχει με την ιδιοσυγκρασία τους, την οποία η φύση έχει πλάσει τόσο τρυφερή και ευγενική.

Και ως προς τους άνδρες, δεν αποτελεί χυδαία αφροσύνη η ενθάρρυνση οποιουδήποτε πράγματος μπορεί να καταστρέψει τις τρυφερότερες απολαύσεις μας; Δεν θα το καταφέρουμε αποτελεσματικότατα εάν αποπειραθούμε να μολύνουμε εκείνο που η φύση πάντα μας οδηγεί να θεωρού-

με ως την ύψιστη χάρη της ζωής; Η πίστη των Στωικών ήταν «Νους υγιής εν σώματι υγιεί» – αλλά αληθεύει εξίσου το

“*Gratior est pulchro veniens e corpore virtus*”[1].

Εάν συνεπώς, αντί υποκριτικά να καταστρέφουμε ό,τι είναι από τη φύση του ωραίο, μπορούσαμε να το διαμορφώναμε έως ότου επιτευχθεί

«εκείνη η αγνή μορφή, που, πλεγμένη στης φαντασίας
τον αργαλειό,
σαν οπτασία ανάλαφρη αιωρείται γύρω από το κεφάλι
του ποιητή»

και να αναγάγουμε τη γυναίκα σε πρότυπο της τελειότητος, θα προσφέραμε αναμφίβολα περισσότερα στη γεμάτη θέρμη ευτυχία της ζωής από τις ανακαλύψεις των Illuminati. Δείτε ποια ήταν η επίδραση του Θεαγένους και της Χαρίκλειας.

Και οφείλουμε να ενθυμούμαστε ότι η μοίρα της γυναίκας είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με εκείνη του άνδρα. Η φωνή της φύσεως μίλησε δια στόματος του αθανάτου βάρδου μας όταν έκανε τον Αδάμ να πει:

«Από την κατάστασή σου
η δική μου δεν θα διαχωριστεί ποτέ, στην ευτυχία
ή τη συμφορά».

Εάν ανεχθούμε να αγγίξει το μίασμα τον αγνό μας σύ-

1. «Έχει περισσότερη χάρη το να γεννιέται κανείς όμορφος και δυνατός στο σώμα» (Σ.τ.Μ).

ντροφο, όλα τελείωσαν και θα είναι πολύ αργά πλέον όταν θα πούμε:

«Ω! ομορφότερη της πλάσης! στερνή και καλύτερη
από όλα τα έργα του Θεού, πλάσμα που άριστα καθρεφτίζει τη μορφή οποιασδήποτε όψης και σκέψης,
Ιερή, θεϊκή, ευγενική, τρυφερή ή γλυκιά!
Πώς τώρα εχάθης – και στον θάνατο εδόθης;
Κι εμέ μαζί σου αφάνισες: γιατί με σένα
βέβαιη η απόφασή μου να πεθάνω».

ILLUMINATI ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Για το ότι οι Illuminati και άλλες μυστικές κοσμοπολιτικές εταιρείες είχαν κάποια επιρροή στη δημιουργία της Γαλλικής Επανάστασης, ή τουλάχιστον στην επίσπευσή της, δεν χωρεί αμφιβολία. Διαβάζοντας τη μυστική αλληλογραφία, πάντα μου προξενούσε έκπληξη το ότι δεν υπήρχαν αναφορές από τη Γαλλία, καθώς και το ότι υπήρχε κάποιος δισταγμός για την εδραίωση κάποιας αποστολής εκεί· ούτε μπορώ να το εξηγήσω επαρκώς. Αλλά υπάρχουν άφθονες αποδείξεις ότι ενεπλάκησαν, τόσο στην προετοιμασία της, κατά τον ίδιο τρόπο όπως στη Γερμανία, όσο και στην επίσπευση της εξέλιξής της. Κάποιες επιστολές στο *Brunswick Journal*, από κάποιον Campe, που ήταν επιθεωρητής των εκπαιδευτικών σεμιναρίων, προικισμένος άνθρωπος και μέλος των Illuminati, δεν αφήνουν περιθώριο αμφιβολιών. Διέμενε στο Παρίσι όταν έγιναν οι πρώτες κινήσεις και δίνει λεπτομερή αναφορά τους, θρηνώντας για τις ακρότητές τους, εξαιτίας της αφροσύνης τους, και του κινδύνου να σο-

καριστεί το έθνος, με αποτέλεσμα την καταστροφή του σχεδίου, αλλά και δικαιολογώντας τα κίνητρα βάσει των πραγματικών αρχών του Κοσμοπολιτισμού. Η *Vienna Zeitschrist* και το *Περιοδικό περί Λογοτεχνίας και Καλών Τεχνών* του 1790, καθώς και άλλα φυλλάδια εκείνης της περιόδου, λένε το ίδιο πράγμα, αλλά με σαφέστερο τρόπο. Θα παραθέσω κάποια αποσπάσματα από αυτά, τα οποία πιστεύω ότι θα δείξουν πέραν κάθε αμφιβολίας, ότι οι Illuminati διαδραμάτισαν ενεργό ρόλο σε όλη τη διαδικασία, και μπορεί μάλιστα να ειπωθεί ότι ήταν και αυτοί που βασικά μηχανεύτηκαν το όλο γεγονός. Θα προτάξω μερικές παρατηρήσεις που θα δώσουν μια σαφέστερη εικόνα των πραγμάτων.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου των διαμαχών και της δυσαρέσκειας και των γενικοτέρων ζυμώσεων της κοινής γνώμης στη Γερμανία, τα πολιτικά γεγονότα στη Γαλλία έδιναν ώθηση και ανοικτό πεδίο για να τεθεί σε δράση το πνεύμα της επαναστάσεως το οποίο για καιρό έβραζε μυστικά σε κάθε γωνία της μεγάλης ετούτης αυτοκρατορίας. Οι Κοσμοπολιτικές και σκεπτικιστικές απόψεις και τα ανάλογα φρονήματα τα οποία είχαν καλλιεργηθεί σε μεγάλο βαθμό σε όλες τις στοές των *Φιλαληθών* είχαν ήδη εκφρασθεί ανοικτά από πλήθος περισπούδαστων Γάλλων και είχαν εντέχνως συνυφανθεί με τα στατιστικά στοιχεία της οικονομίας τους. Οι διαμάχες μεταξύ του Βασιλέως και του Κοινοβουλίου των Παρισίων σχετικώς με την κατάθεση των διαταγμάτων του είχαν δώσει λαβές για πολλές συζητήσεις και είχαν φέρει το κοινό σε επαφή με θέματα εντελώς ανάρμοστα προς την απόλυτη μοναρχία της Γαλλίας. [...] Στην προσπάθειά τους να καταστρέψουν τη Βρετανία, ακόμα και η αυλή της Γαλλίας υποχρεώθηκε να κηρύξει τα δόγματα της Ελευθερίας και να διακινδυνεύσει προκειμένου οι Γάλλοι να είναι πλέον με δική τους συγκατάθεση οι μόνοι σκλάβοι.

[...] Κατά τη διάρκεια του πολέμου[1], ο Υπουργός, ο οποίος με μεγάλη αυτοπεποίθηση είχε ταχθεί υπέρ της καταστροφής της Βρετανίας, είχε υποχρεωθεί να επιτρέπει στους κατοίκους των Παρισίων να διασκεδάζουν με θεατρικές παραστάσεις στις οποίες ο αγγλικός νόμος παρουσιαζόταν ως καταδυνάστευση και οποιαδήποτε εξωφρενική ακρότητα των Αμερικανών επευφημείτο ως δείγμα ευγενούς αγώνος για την ελευθερία των ιθαγενών. Όλοι ποθούσαν μια γεύση από εκείνη την ελευθερία και την ισότητα που τους δινόταν η ευκαιρία να χειροκροτήσουν στην παράσταση· όμως αμέσως μόλις έβγαιναν από το θέατρο στον δρόμο, συνειδητοποιούσαν ότι ήσαν ακόμη περιορισμένοι από όλα τα παλιά τους δεσμά.

[...] Σε ετούτη τη λεπτή διανοητική κατάσταση, μια σπίθα ήταν αρκετή για να ανάψει τη φλόγα. Για να προωθήσει αυτό το επικίνδυνο δέλεαρ της εξαπλώσεως στην Αμερική, η Γαλλία είχε σπαταλήσει πολλά εκατομμύρια και είχε πνιγεί στα χρέη. Τα διατάγματα για νέους φόρους και καταναγκαστικούς δανεισμούς ήσαν εντελώς ανεπιθύμητα και δυναστευτικά.

Οι *Συνήγοροι του Κοινοβουλίου* δεν έπαιζαν ρόλο στις κρατικές υποθέσεις, καθώς δεν ήσαν ουσιαστικά παρά νομικοί του ανωτάτου δικαστηρίου· και η μεγαλύτερή τους αξίωση ήταν να αποτελούν ένα είδος χαμηλόβαθμων συμβούλων του Βασιλέως επί των θεμάτων του δημοσίου. [...] Στην πραγματικότητα, ο Μονάρχης της Γαλλίας ήταν ο απόλυτος άρχων και οι υπήκοοι ήσαν υπόδουλοι.

1. Αναφέρεται στον επί αμερικανικού εδάφους πόλεμο μεταξύ Γαλλίας και Βρετανίας και των αντιστοίχων βορειοαμερικανικών αποικιών τους (1754-1763) ο οποίος είχε ως αποτέλεσμα να χάσει η Γαλλία τις περισσότερες από τις εκεί αποικίες της (Σ.τ.Μ).

[...] Καθώς τα πράγματα πλησίαζαν βαθμιαία αλλά ταχύτατα στην κατάσταση αυτή, η αυθάδης παρέμβαση (διότι έτσι *έπρεπε* να τη θεωρεί ένας Γάλλος, υπήκοος του Μέγα Μονάρχη) των συνηγόρων του Κοινοβουλίου των Παρισίων ήταν εξαιρετικά δημοφιλής· και πρέπει να ειπωθεί ότι ήταν εν γένει πατριωτική, όσο ασύμβατη κι αν ήταν με το σύνταγμα. [...] Γενικώς πρέπει να δεχτούμε ότι ομιλούσαν με σύνεση και σεβασμό απέναντι στην ηγεμονική ισχύ· και είχαν συχνότατα την ευχαρίστηση να αποτελούν το μέσο για την ανακούφιση των βασάνων του λαού. Το Κοινοβούλιο των Παρισίων, με τούτον τον τρόπο, έφθασε στο σημείο να θεωρείται ένα είδος διαμεσολαβητή μεταξύ του Βασιλέως και των υπηκόων του· και όταν οι νομικοί το συνειδητοποίησαν, ήταν φυσικό να θεωρήσουν ότι ανήλθαν σε ένα σημείο πολύ υψηλότερο από τη θέση στην οποία το σύνταγμα της κυβερνήσεώς τους τούς είχε τοποθετήσει. Διότι οφείλουμε να έχουμε πάντοτε υπ' όψιν ότι η τήβεννος δεν θεωρήθηκε ποτέ ενδυμασία Αριστοκράτου, παρ' όλο που τα ιερατικά άμφια θεωρούνταν ως τέτοια. Ένας νομικός απλώς δεν αποτελούσε άνθρωπο ταπεινής καταγωγής.

[...] Οι συνήγοροι του Κοινοβουλίου αντιλαμβάνονταν τούτο και έφεραν βαρέως τον αποκλεισμό τους από τις τιμές της αυλής· και παρά το γεγονός ότι επιζητούσαν ένθερμα όσους τίτλους ευγενείας θα μπορούσαν να αποκτήσουν, σπάνια έχαναν όποια ευκαιρία προέκυπτε, κατά τη διάρκεια της πρακτικής τους, να εκθέσουν την αλαζονεία των Ευγενών και την κυριαρχία της αυλής. Τούτο ενδυνάμωσε τη λαϊκή τους απήχηση και υπό τις παρούσες συνθήκες, όντες βέβαιοι ότι θα είχαν υποστήριξη, ξεπέρασαν τους φραγμούς της σύνεσης που είχαν μέχρι πρότινος και εισήγαγαν στις έγγραφες προτάσεις τους, ειδικότερα μάλιστα στις από κοινού συντεταγμένες διαμαρτυρίες εναντίον των επικυρώ-

σεων των διαταγμάτων, όλη τη σιδηρά ηθική και κοσμοπολιτική νομολογία που τόσο συχνά απήγγειλαν στις στοές και που τον τελευταίο καιρό κηρύσσονταν ελεύθερα από οικονομολόγους και φιλοσόφους.

Δόθηκε σύνθημα στο έθνος για μαζική συμμετοχή στις πολιτικές διαβουλεύσεις. Οι *Προύχοντες* κλήθηκαν να συμβουλεύσουν τον Βασιλέα. [...] Όταν ένας Υπουργός ζητά τοιουτοτρόπως συμβουλές από τους πάντες ως προς το πώς να κυβερνήσει, δηλώνει σαφέστατα τη δική του ανικανότητα και λέγει στον λαό ότι πρέπει πλέον να αναλάβει την ίδια του τη διακυβέρνηση. [...] Οι ζυμώσεις ήσαν εντυπωσιακές· όμως δεν θα περίμενε κανείς τίποτε λιγότερο από το πλέον καλλιεργημένο, το πλέον επινοητικό και το λιγότερο κοινωνικά ευαισθητοποιημένο έθνος επί της γης. Οι πάντες έγραφαν, οι πάντες διάβαζαν. Ανικανοποίητοι από την προβολή όλων των καρπών που ο Διαφωτισμός εκείνων των λαμπρών εποχών του λόγου είχε δρέψει εν αφθονία από τους κύκλους των *Φιλαληθών* και που είχαν συλλεχθεί από τα συγγράμματα των Βολταίρου, Ντιντερό, Ρουσό, Ρεινάλ κ.λπ., οι φιλοπάτρεις σύμβουλοι εκ των Προυχόντων είχαν κάνει φύλλο και φτερό όλα τα συγγράμματα παλαιοτέρων εποχών. Ανακάλυψαν ότι Η ΓΑΛΛΙΑ ΥΠΗΡΞΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΗ! [...]

Ένας κύριος ο οποίος βρισκόταν στο Παρίσι εκείνη την εποχή, πρόσωπο οξυτάτης κριτικής ικανότητος και πλήρως ενημερωμένο επάνω σε οτιδήποτε αφορά το καθεστώς και την παρούσα κατάσταση της χώρας του, με διαβεβαίωσε ότι η πρόσκληση ετούτη, σε συνδυασμό με το υπόμνημα του κυρίου Νέκερ που την ακολούθησε, λειτούργησε σαν ηλεκτρική εκκένωση. Σε διάστημα τεσσάρων ή πέντε ημερών, η εικόνα των Παρισίων μεταμορφώθηκε ριζικώς. Παντού έβλεπε κανείς πλήθη ανθρώπων προσηλωμένα σε φύλλα χαρτιών που ήσαν κολλημένα στους τοίχους – να χωρίζονται σε

μικρότερες ομάδες, να περπατούν πάνω κάτω στους δρόμους κουβεντιάζοντας με θέρμη, να πηγαίνουν στα καφεποτεία, και οι συζητήσεις σε όλες τις παρέες περιστρέφονταν αποκλειστικά γύρω από την πολιτική· και σε όλες αυτές τις συζητήσεις, κυριαρχούσε ένα νέο λεξιλόγιο, όπου η μία στις δύο λέξεις ήταν Ηθική, Φιλανθρωπία, Ανεξιθρησκεία, Ελευθερία και Ισότητα στον καταμερισμό των αγαθών. Ακόμα και στην πρώιμη τούτη περίοδο, κάποιοι ακούγονταν δίχως να προκαλούν επικρίσεις ή ακόμα και κατάπληξη, όταν δήλωναν ότι ήταν ανούσιο να σκέπτεται κανείς την αναδιαμόρφωση της κυβερνήσεως και ότι αυτή θα έπρεπε να αλλαχθεί ριζικώς. Εν ολίγοις, σε διάστημα ενός μηνός, ένα πνεύμα ακολασίας και μια μανία για καινοτομία είχαν διαποτίσει απόλυτα τα μυαλά των Παρισινών. Η πιο καταφανής απόδειξη τούτου ήταν η απρόσμενη κατάληξη του Κοινοβουλίου. Συνεδρίασε νωρίτερα από το σύνηθες και προκειμένου να δώσει μεγαλύτερη έμφαση στις φιλοπάτριδες προσπάθειές του, αλλά και προκειμένου να εξασφαλίσει την ευγνωμοσύνη του λαού, εξέδωσε διάταγμα σχετικά με την παρούσα κατάσταση του έθνους το οποίο περιείχε έναν αριθμό ψηφισμάτων σχετικώς με τα κυριότερα ζητήματα εθνικής ελευθερίας. Μερικούς μήνες νωρίτερα, τούτα θα είχαν τύχει χαρμόσυνης υποδοχής ως η Μάγκνα Κάρτα της Ελευθερίας, και όντως περιείχαν όλα όσα οι συνετοί άνθρωποι θα έπρεπε να επιθυμούν· όμως επειδή τα μέλη του Κοινοβουλίου λίγο καιρό νωρίτερα είχαν γνωμοδοτήσει, ως συνταγματικοί σύμβουλοι του Στέμματος, ώστε να συγκληθεί η Βουλή συμφώνως με τις αρχές της προηγουμένης συνεδριάσεώς της του 1614, οι οποίες διατηρούσαν τα χαρακτηριστικά των ταξικών διακρίσεων, όλες οι πρότερες προσφορές τους ξεχάστηκαν – όλες οι επίπονες συγκρούσεις τους με την προηγούμενη κυβέρνηση και το ανυπέρβλητο θάρ-

ρος και η επιμονή τους που χάθηκαν μόνο με την πτώση τους, όλα ξεχάστηκαν· και τα εξέχοντα τούτα μέλη των οποίων ο ζήλος και τα βάσανα τούς κατατάσσουν δίπλα στους πιο φημισμένους ήρωες και μάρτυρες του πατριωτισμού, θεωρούνταν πλέον ως ποταπά όργανα της Αριστοκρατίας. Το Κοινοβούλιο έδυσε κάτω από έναν φλογερό, ταραγμένο ουρανό – για να μην ανατείλει ποτέ ξανά. [...]

Έχω ήδη αναφερθεί στις ραδιουργίες του Κόμητα Μιραμπό στην Αυλή του Βερολίνου και στην αηδή εισαγωγή και τα σχόλια επάνω στις ανώνυμες επιστολές περί Δικαιωμάτων των Πρωσικών Κρατών. Επίσης, ενόσω βρισκόταν στο Βερολίνο, δημοσίευσε μία *Πραγματεία επί της Σέκτας των Πεφωτισμένων*, ένα εκ των πλέον ασυνήθιστων και αδιάντροπων επιτευγμάτων που έχουν υπάρξει ποτέ. Σε τούτο λοιπόν περιγράφει μια σέκτα που υπάρχει στη Γερμανία, επονομαζόμενη *Οι Πεφωτισμένοι* και λέγει ότι πρόκειται περί των πλέον παραλόγων και χυδαίων φανατικών που μπορεί κανείς να φανταστεί, οι οποίοι εξαπολύουν πολεμικές επιθέσεις με το πρόσχημα του Λόγου και συντηρούν τις γελοιωδέστερες δοξασίες. Δίνει ορισμένα στοιχεία περί τούτων και περί των τελετουργικών, των τυπικών τους κ.λπ., ως εάν είχε υπάρξει μάρτυρας όλων. Η σέκτα του αποτελεί ένα αξεδιάλυτο μείγμα Χριστιανικών δεισιδαιμονιών, Ροδοσταυρικών παραλογισμών και οποιουδήποτε στοιχείου το οποίο μπορεί να εγείρει την περιφρόνηση και το μίσος. Ωστόσο, τέτοια Εταιρεία δεν υπήρξε ποτέ και ο Μιραμπό βασίστηκε στην προσωπική του ικανότητα εξαπάτησης προκειμένου να προφυλάξει από τη διερευνητική παρατήρηση εκείνους οι οποίοι ήσαν γνωστοί ως Illuminati και να εμποδίσει τους κυβερνήτες να ασχοληθούν με τις πραγματικές τους μηχανορραφίες, με τη βοήθεια μιας χίμαιρας δικής του επινόησης. [...] Πραγματοποίησε τον στόχο του έως έναν βαθμό,

καθώς ο Νικολάι και οι υπόλοιποι της φατρίας ενστερνίστηκαν αμέσως τη νέα άποψη και τους ονόμασαν *Obscuranten* (Συσκοτισμένους) και συνεργάστηκαν με τον Μιραμπό περιλαμβάνοντας στη λίστα των *Obscuranten* αρκετά πρόσωπα τα οποία επιθυμούσαν να γελοιοποιήσουν.

Ο Μιραμπό δεν ήταν περισσότερο δυσαρεστημένος με την Αυλή του Βερολίνου για την έλλειψη σεβασμού που είχε επιδείξει απέναντι στις εξαίρετες ικανότητές του από ό,τι ήταν με τη δική του Αυλή, ή μάλλον με τον υπουργό Καλόν που τον είχε στείλει εκεί. Ο Καλόν είχε δυσαρεστηθεί εντόνως από τη διαγωγή του στο Βερολίνο, όπου οι αυταπάτες και τα προσωπικά του σχέδια τον είχαν κάνει να δρα με τρόπο σχεδόν αντιτιθέμενο στους σκοπούς της αποστολής του. Ο Μιραμπό ήταν συνεπώς θυμωμένος με τον υπουργό και εξέδωσε ένα φυλλάδιο στο οποίο το φημισμένο του υπόμνημα επάνω στην κατάσταση του έθνους και τα μέσα ανακουφίσεώς του αντιμετωπίστηκε με απόλυτη δυσμένεια· και μέσα σε τούτη τη διεκδίκηση, το πνεύμα του έφθασε στο σφοδρό αποκορύφωμα της εναντιώσεως, ένα επίπεδο το οποίο έκτοτε διατήρησε. Το να ξεχωρίζει και το να ηγείται ήσαν οι μόνοι του στόχοι – και ανακάλυψε ότι το να τάσσεται κανείς με το μέρος των δυσαρεστημένων αποτελούσε το γονιμότερο έδαφος για την ευγλωττία και την ανυπόμονη φιλοδοξία του. (...) Το κυριότερο εμπόδιο στην ανέλιξή του ήταν η περιφρονητέα αναξιότητα του χαρακτήρος του. Εκείνο που συνήθως αποκαλούμε ασωτία, τουτέστιν διαφθορά, παίγνια, ασέβεια, και κάθε είδους αισθησιασμός δεν ήσαν αρκετά – χαρακτηριζόταν από πλήρη απώλεια ευπρεπείας· τεχνάσματα που θα αίσχυναν ακόμα και κάποιον που συλλαμβάνει κακοποιούς επιστρατεύονταν χωρίς δισταγμό προκειμένου να καλύπτονται τα έξοδά του. [...]

Από αυτή την άποψη, μπορούμε εύκολα να διαβλέψουμε το πώς θα χρησιμοποιούσε τον Διαφωτισμό τον οποίο δέχτηκε στη Γερμανία. Οι μεγαλειώδεις αλήθειες του και η δίκαιη ηθική του φαίνεται πως είχαν την ίδια επίδραση στον νου του, με αυτή που είχαν στον νου του Βάισχαουπτ ή του Μπαρντ.

Το έτος 1786, ο Μιραμπό σε συνεργασία με τον Δούκα του Lauzun[1] και τον Ηγούμενο Περιγκόρ[2] συγκρότησαν μια Στοά Φιλαληθών στο Παρίσι, η οποία συνεδρίαζε στη Μονή ή Κολέγιο των Ιακωβίνων. [...] Σε αυτή μετέδωσε ένα μέρος των γνώσεων των Illuminati τις οποίες είχε λάβει όταν βρισκόταν στο Βερολίνο. Το 1788 ο Μιραμπό και ο Ηγούμενος διατελούσαν Επόπτες της Στοάς. Αντιλήφθηκαν ότι δεν είχαν αποκτήσει τη δεξιότητα στη διοίκηση την οποία εκείνος θεωρούσε ότι επιδείκνυαν οι Αδελφοί του στη Γερμανία, σε σχέση με το να διατηρούν τις επαφές και να διεκπεραιώνουν την αλληλογραφία τους. Εστάλη λοιπόν μια επιστολή από τούτην τη Στοά, υπογεγραμμένη από τους δύο αυτούς κυρίους, προς τους Αδελφούς στη Γερμανία, μέσω της οποίας ζητείτο η αρωγή και η καθοδήγησή τους. Εκείνο το έτος και κατά τη διάρκεια της συνόδου των Προυχόντων, ΕΣΤΑΛΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ από τους Γερμανούς Illuminati προκειμένου να μη χαθεί τούτη η μεγαλειώδης ευκαι-

1. Αναφέρεται στον Αρμάν Λουί ντε Γκοντό (1747-1793), γνωστό και ως Μπιρόν, ο οποίος έπαιξε σημαντικό ρόλο στον Αμερικανικό Πόλεμο της Ανεξαρτησίας προτού εμπλακεί στη Γαλλική Επανάσταση.
2. Αναφέρεται στον Σαρλ Μορίς ντε Ταλεράν-Περιγκόρ (1754-1838), περισσότερο γνωστό ως Ταλλεϋράνδο, σημαντικό Γάλλο διπλωμάτη, γόνο αριστοκρατικής παρισινής οικογένειας ο οποίος λόγω φυσικού ελαττώματος δεν κατάφερε να ακολουθήσει καριέρα στρατιωτικού και, παρά το γεγονός ότι δεν ήταν άνθρωπος της πίστης, ακολούθησε την εκκλησιαστική οδό. Σύμφωνα με τους ιστορικούς, μοιραζόταν τα πάθη του Μιραμπό για πλούτο και σαρκικές απολαύσεις (Σ.τ.Μ).

ρία της εφαρμογής και πλήρους εκτελέσεως του σχεδίου τους με τη μεγαλύτερη λαμπρότητα. [...]

Τίποτα δεν μπορεί να δείξει πιο πειστικά τις αρχικές προθέσεις μιας ομάδας, στη Γαλλία, να ανατρέψει εντελώς το σύνταγμα και να εμφυτεύσει στα ερείπιά του μια δημοκρατία ή ολιγαρχία. Αυτός ήταν ο μοναδικός στόχος των Illuminati. Θεωρούσαν όλους τους Μονάρχες σφετεριστές και τυράννους, και όλες τις προνομιούχες τάξεις ως συνενόχους τους. Σκόπευαν να εδραιώσουν μια κυβέρνηση Ηθικής, όπως την αποκαλούσαν, όπου τα χαρίσματα και ο χαρακτήρας (που θα εκτιμώνταν βάσει των δικών τους αρχών και από τους ίδιους) θα ήταν ο μόνος λόγος εύνοιας. Σκόπευαν να καταργήσουν τους νόμους που υπεράσπιζαν την ιδιοκτησία, η οποία είχε συσσωρευτεί από τη διαρκή και επιτυχημένη εργασία, και να εμποδίσουν στο μέλλον κάθε παρόμοια συσσώρευση πλούτου. Σκόπευαν να εδραιώσουν Παγκόσμια Ελευθερία και Ισότητα, τα απαράγραπτα Δικαιώματα του Ανθρώπου (τουλάχιστον αυτό ισχυρίζονταν σε όλους όσοι δεν ήταν ούτε Μάγοι ούτε Αντιβασιλείς). Και, στο πλαίσιο της απαραίτητης προετοιμασίας για την επίτευξη αυτού του σκοπού, σκόπευαν να εκριζώσουν κάθε θρησκεία και κοινή ηθική, ακόμα και να διαρρήξουν τους δεσμούς της οικογενειακής ζωής, καταστρέφοντας την πίστη στους γαμήλιους όρκους και παίρνοντας την εκπαίδευση των παιδιών από τα χέρια των γονιών τους. *Αυτά δίδασκαν οι Illuminati, και ΑΥΤΟ ΑΚΡΙΒΩΣ ΕΚΑΝΕ Η ΓΑΛΛΙΑ*.

Δεν δύναμαι να συνεχίσω τούτην την εξιστόρηση δίχως να μιάνω τη σελίδα με το μισητό όνομα του δούκα της *Ορλεάνης*[1]. Αυτός χρειαζόταν τον Διαφωτισμό προκειμένου να

1. Λουί Φιλίπ Ζοζέφ, Δούκας της Ορλεάνης (1747-1793), γνωστός και ως Φιλίπ Εγκαλιτέ (Φιλίπ της Ισότητας), ο οποίος οδηγήθηκε στη γκιλοτίνα το 1793 (Σ.τ.Μ).

ενσωματώσει σε ένα σύστημα πάσες τις απόψεις, τις διαθέσεις και τις αρχές που εξέφραζαν τη δική του διεστραμμένη ψυχή. Τούτο το τιποτένιο ον διαφωτίστηκε από τον Μιραμπό και αποδείχθηκε ο πλέον ένθερμος οπαδός του Τάγματος. [...] Και του συμπεριφέρθηκαν βάσει του αληθινού πνεύματος του Τάγματος – χρησιμοποιήθηκε ως απλό εργαλείο, εξαπατήθηκε και καταστράφηκε. Διότι οφείλω σε τούτο το σημείο να προσθέσω ότι οι Γάλλοι δανείσθηκαν από τους Illuminati μιαν αρχή, ανήκουστη σε άλλη ομάδα κακοποιών, τουτέστιν εκείνη της εξαπάτησης του ενός από τον άλλον. Καθώς οι διοικητές είχαν την αποκλειστικότητα των υψηλών βαθμών και ηγούνταν των υπολοίπων βάσει αρχών τις οποίες θεωρούσαν εσφαλμένες και τις οποίες επιστράτευαν μόνον προκειμένου να εξασφαλίσουν τη συνεργασία των κατωτέρων Αδελφών, έτσι και ο Μιραμπό, ο Σιεγιές, ο Πετιόν και άλλοι καθοδήγησαν τον Δούκα της Ορλεάνης πρώτα μέσω της διεστραμμένης φιλοδοξίας του και της ελπίδος αποκτήσεως του στέμματος, το οποίο σχεδίαζαν να καταστρέψουν, προκειμένου να περάσει στα χέρια τους η τεράστια περιουσία του[1] και η επιρροή του στους χιλιάδες εξαρτώμενους από εκείνον συκοφάντες που έτρωγαν το ψωμί του και κολάκευαν τις χυδαίες ορέξεις του. Παρά το γεγονός ότι πολύ σύντομα τον απαντάμε να συμπεριφέρεται ως Illuminati, είναι αδύνατον να θεωρήσουμε ότι τόσο πολύ του έλειπε η κοινή λογική ώστε να προσφέρει την περιουσία του και να διακινδυνεύσει τη ζωή του, μόνο και μόνο για να του αφαιρεθεί αργότερα η πρώτη δια νόμου και η άλλη να έχει την ίδια τύχη με εκείνη του ιπποκόμου ή του προα-

1. Ο Δούκας της Ορλεάνης είχε νυμφευθεί το 1769 τη Louise Marie Adélaïde de Bourbon-Penthièvre, κόρη Δούκα και αρχιναυάρχου, η οποία θεωρείτο η πλουσιότερη κληρονόμος της εποχής της (Σ.τ.Μ).

γωγού του. Ήλπιζε ακράδαντα ότι θα αποκτούσε το στέμμα δίχως την ενεργό του ανάμειξη. Και πράγματι ο Μιραμπό είπε στον Μπεργκάς ότι «όταν αναφέρθηκε το σχέδιο στον Δούκα της Ορλεάνης, εκείνος το δέχθηκε εξαιρετικά ευνοϊκά». Κατά τη διάρκεια των διαμαχών ανάμεσα στην Αυλή και το Κοινοβούλιο των Παρισίων επιζητούσε τη λαϊκή αποδοχή με τόση απρέπεια και αφροσύνη που δεν είχαν άλλη εξήγηση από την ξέφρενη και παθιασμένη φιλοδοξία που τον καθιστούσε τυφλό απέναντι σε όλες τις συνέπειες. Τούτο διαφαίνεται αναμφισβήτητα από τη συμπεριφορά του στις Βερσαλλίες, τις φρικτές ημέρες της 5ης και 6ης Οκτωβρίου του 1789. Οι καταθέσεις στο Σατελέ αποδεικνύουν με τον πλέον αδιαμφισβήτητο τρόπο ότι κατά τη διάρκεια των φρικών που έλαβαν χώρα εκείνες τις δύο ημέρες, εθεάθη επανειλημμένως και ότι όποτε αναγνωριζόταν από το πλήθος επευφημείτο με *Ζήτω ο Ορλεάνης, Ζήτω ο Βασιλέας μας Ορλεάνης* κ.λπ. Κατόπιν αποσύρθηκε και εθεάθη σε άλλα σημεία. Ενόσω όλος ο κύκλος της άτυχης Βασιλικής οικογένειας ανησυχούσε τα μέγιστα για την τύχη τους, εκείνος είχε χαρούμενη διάθεση, κουβεντιάζοντας περί ασχέτων θεμάτων. Η τελευταία του εμφάνιση το βράδυ της 5ης έγινε γύρω στις εννέα, όταν συζητούσε σε μία γωνία με άνδρες ενδεδυμένους με άθλιες ενδυμασίες και ορισμένους με γυναικεία φορέματα· μεταξύ των οποίων βρισκόταν ο Μιραμπό, ο Μπαρνάβ, ο Ντιπόρ και άλλοι εκπρόσωποι της Δημοκρατικής παρατάξεως – και οι ίδιοι άνδρες εθεάθησαν αμέσως μετά, κρυμμένοι ανάμεσα στις τάξεις του *Αποσπάσματος της Φλάνδρας*, τη διαφθορά του οποίου είχαν ολοκληρώσει την ίδια ημέρα. Εθεάθη ξανά το επόμενο πρωινό, να συζητά με τα ίδια πρόσωπα, τα ενδεδυμένα με γυναικεία φορέματα. Και όταν ο εξευτελισμένος Μονάρχης σύρθηκε για τα επινίκεια στο Παρίσι, ο Ορλεάνης εθεάθη ξανά, να κρύβεται

σε ένα μπαλκόνι πίσω από τα τέκνα του προκειμένου να παρακολουθήσει την πομπή των σατανάδων και των στριγγλών, ελπίζοντας εναγωνίως όλη εκείνη την ώρα ότι θα ξεσπούσε κάποια αναταραχή στην οποία ο Βασιλέας θα μπορούσε να χαθεί. [...] Εν ολίγοις ο Ορλεάνης δεν ήταν παρά κατά το ήμισυ πεφωτισμένος εκείνην την εποχή και ήλπιζε ότι θα γινόταν Βασιλέας ή Αντιβασιλέας.

Ωστόσο ήταν βαθιά εξοικειωμένος με τις προκαταρκτικές διδασκαλίες των Illuminati και απολύτως πεπεισμένος για τις θεμελιώδεις αρχές του. Ήταν βέβαιος για τη μεγάλη επιρροή των γυναικών στην κοινωνία και χρησιμοποίησε τούτην την επιρροή ως πραγματικός μαθητής του Βάισχαουπτ. Περισσότερες από τριακόσιες νύμφες από το περιβάλλον του Παλατιού προμηθεύτηκαν χρυσά λουδοβίκια από τον Αβά Σιεγιές και στάλθηκαν να συναντήσουν και να «διαφωτίσουν» δύο Τάγματα του *Αποσπάσματος της Φλάνδρας* που όδευαν προς τις Βερσαλλίες για την προστασία της βασιλικής οικογενείας. Οι στρατιώτες του ενός εκ των ταγμάτων ενημέρωσαν τους ανωτέρους τους περί της απόπειρας που έγινε ενάντια στην αφοσίωσή τους. 45.000 λίβρες τους εδόθησαν στο Σεν Ντενί προκειμένου να διαλυθούν, και τα καημένα τα παιδιά αρχικά θαμπώθηκαν από το ύψος του ποσού το οποίο δεν τους ήταν οικείο – όταν όμως ένα έλλογο ον ανάμεσά τους δήλωσε ότι τούτο αντιστοιχούσε σε δύο χρυσά λουδοβίκια για τον καθένα, απέρριψαν τη δωροδοκία. Τους προσφέρθηκαν τότε 90.000, αλλά δεν τα είδαν ποτέ (Καταθέσεις στο Σατελέ, υπ᾽ αριθμ. 317). (...) Ο Δούκας της Ορλεάνης παραδέχθηκε πριν από τον θάνατό του ότι είχε διαθέσει περισσότερες από 50.000 λίρες στερλίνες προκειμένου να διαφθείρει τη *Γαλλική Σωματοφυλακή*. Το οπλισμένο πλήθος το οποίο έφθασε από το Παρίσι στις Βερσαλλίες την 5η Οκτωβρίου, πιέζοντας τον Βασιλέα για ψω-

μί, είχε τις τσέπες του γεμάτες κορώνες· και ο Ορλεάνης εθεάθη την ημέρα εκείνη με ένα σακί με χρήματα τόσο βαρύ, που ήταν δεμένο στα ενδύματά του με λουρί για να μη βαραίνει υπερβολικά και να παραμένει σε τέτοια θέση, ώστε να είναι εύκολα προσβάσιμο (βλ. Καταθέσεις του Σατελέ, υπ' αριθ. 177). [...]

Οκτώ περίπου έτη πριν την Επανάσταση είχε εκλεγεί (όχι χωρίς τις απαραίτητες μηχανορραφίες, δωροδοκίες και υποσχέσεις) Μέγας Διδάσκαλος της Γαλλίας, έχοντας υπό την καθοδήγησή του όλες τις *Ανανεωμένες* Στοές. Ολόκληρη ετούτη η ένωση ονομάζετο *Η Μεγάλη Ανατολή της Γαλλίας* και το 1785 περιελάμβανε 266 τέτοιες Στοές. Με αυτόν τον τρόπο είχε τη διοίκηση όλων ετούτων των μυστικών εταιρειών· και όλες οι ακόλαστες και ασεβείς δοξασίες που κηρύττονταν τότε σε αυτές ασφαλώς έχαιραν της εγκάρδιας συνταυτίσεώς του. Οι ίδιες μηχανορραφίες που του απέδωσαν τον ανώτατο τίτλο θα πρέπει να είχαν γεμίσει τις Στοές με δικούς του κρυφούς εκπροσώπους και οι άνδρες εκείνοι δεν θα μπορούσαν να κερδίζουν αξιότερα τον μισθό τους, παρά μόνο κάνοντας ό,τι μπορούσαν προκειμένου να διαιωνίζουν την απιστία, την ανηθικότητα και τη μιαρή διαγωγή.

Ωστόσο απαιτείτο κάτι περισσότερο: ασέβεια έναντι των ανώτερων Τάξεων του Κράτους και ανυπακοή στον Μονάρχη. [...] Είμαι βέβαιος ότι η διδασκαλία τέτοιων δογμάτων ήταν συνήθης στις Στοές των *Φιλαληθών* και των *Ενωμένων Φίλων της Αληθείας*. Το ότι θα ήσαν ιδιαιτέρως επίκαιρα στις Στοές των ταπεινής καταγωγής Διανοουμένων και άλλων Αδελφών κατωτέρων τάξεων είναι φυσικό και έχω ήδη αναφερθεί επί μακρόν σε τούτο το θέμα. Όμως οι γαλλικές Στοές είχαν ως μέλη πολλούς αριστοκράτες που ζούσαν μέσα σε ανέσεις και αφθονία. Δεν ελπίζω στην απόλυτη εμπιστοσύνη σας στους ισχυρισμούς μου ότι ακόμα και μεταξύ

τούτων επικρατούσαν οι αυτές αντιλήψεις. Συνεπώς, η ευχαρίστησίς μου ήταν μεγάλη όταν, κατά τη διάρκεια της εκτυπώσεως τούτων των σελίδων, έφθασε σε εμένα ένα νέο στοιχείο το οποίο επιβεβαιώνει τους ισχυρισμούς μου.

Πρόκειται για ένα σύγγραμμα με τίτλο *Το Σχισμένο Παραπέτασμα ή το Μυστικό της Επανάστασης υπό το πρίσμα της Γαλλικής Μασονίας*. Γράφτηκε από έναν κύριο Λεφράν, Διευθυντή της Ιερατικής σχολής των Ευδίκτων στην Καέν της Νορμανδίας, και μια δεύτερη έκδοση κυκλοφόρησε στο Παρίσι το 1792. Ο συγγραφεύς σφαγιάστηκε στη σφαγή του Σεπτεμβρίου[1]. Λέγει ότι μετά το θάνατο κάποιου φίλου που είχε υπάρξει ένθερμος Τέκτονας και επί σειρά ετών Διδάσκαλος σημαντικής Στοάς, ανακάλυψε ανάμεσα στα έγγραφά του μια συλλογή Τεκτονικών γραπτών, τα οποία περιείχαν τελετές, κατηχήσεις και σύμβολα κάθε είδους, τα οποία ανήκαν σε μια μακρά ακολουθία βαθμών του Ελευθεροτεκτονισμού, μαζί με πολλές διαλέξεις που εδόθησαν σε διάφορες Στοές και στιγμιότυπα από τα δρώμενα. Η μελέτη τους του προκάλεσε κατάπληξη και ανησυχία. Διότι ανακάλυψε ότι διδάσκονταν δόγματα και εμφυσούνταν τρόποι συμπεριφοράς τα οποία ανέτρεπαν τη θρησκεία και την τάξη του κράτους· τα θεώρησε τόσο επικίνδυνα για το κράτος ώστε έστειλε σχετική αναφορά στον Αρχιεπίσκοπο Παρισίων πολύ πριν την Επανάσταση και πάντοτε ήλπιζε ότι ο Αιδεσι-

1. Υπό τη σκιά της επερχόμενης επέλασης του πρωσικού στρατεύματος του Δούκα του Μπρούσγουικ στο επαναστατημένο Παρίσι του 1792 και ενώ τα τρόφιμα είχαν αρχίσει να εξαντλούνται, ο τρομαγμένος και αγριεμένος όχλος εισέβαλε στις παρισινές φυλακές και κατέσφαζε επί δύο ημέρες κρατουμένους (μεταξύ των οποίων και μία από τις αδερφές της συζύγου του Δούκα της Ορλεάνης) με την πρόφαση ότι θα μπορούσαν να ξεσηκωθούν εναντίον τους συμμαχώντας με το πρωσικό στράτευμα. Περίπου 1.200 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους τότε, πολλοί από τους οποίους άνθρωποι του κλήρου (Σ.τ.Μ).

μότατος Ιεράρχης θα μετέφερε το ζήτημα στους Υπουργούς του Μεγαλειοτάτου και ότι συντόμως θα έβαζαν ένα τέλος στις συνεδριάσεις τούτης της επικίνδυνης οργανώσεως ή ότι τουλάχιστον θα έθεταν περιορισμούς στις υπερβολές τους. Όμως απογοητεύθηκε· συνεπώς θεώρησε καθήκον του το να τα αποκαλύψει στο κοινό*.

[...] (Μεταξύ άλλων που έχουν εκτενώς παρουσιαστεί σε άλλο κεφάλαιο) ο συγγραφεύς εξετάζει προσεκτικότερα τις ραδιουργίες του Δούκα της Ορλεάνης. Από τούτες γίνεται εμφανές ότι οι φιλόδοξες θέσεις και προσδοκίες του υφίσταντο από καιρού και ότι αποκλειστικώς χάρη στη δική του υποστήριξη και ενθάρρυνση επιτρέποντο τέτοιου είδους μιαρά δόγματα στις Στοές. Αρκετοί ευγενείς και αριστοκράτες αισθάνθηκαν αποστροφή και αποχώρησαν από αυτές τις Στοές και κάποιοι εκμεταλλεύθηκαν την απουσία τους ώστε να *βελτιώσουν* τις Στοές ακόμη περισσότερο, ήτοι να τις κάνουν πιο αναρχικές και μιαρές. Ορδές ασήμαντων γραφιάδων που στοίχειωναν το Παλάτι έγιναν δεκτοί στις Στοές και εκεί εξέφρασαν τα δηλητηριώδη δόγματά τους. Ο Δούκας έστρεψε την προσοχή του κυρίως στον Γαλλικό στρατό, εισάγοντας πολλούς στρατιωτικούς και κατώτατους αξιω-

* Εάν δίνονταν στον καλό ετούτο άνθρωπο μόλις μερικοί επιπλέον μήνες ζωής, η κατάπληξή του σχετικά με τούτην την αμέλεια θα είχε σβήσει. Διότι, στις 19 Νοεμβρίου 1793, ο Αρχιεπίσκοπος των Παρισίων προσήλθε στο Σώμα της Συνελεύσεως συνοδευόμενος από τον Εφημέριό του και ένδεκα ακόμη κληρικούς, οι οποίοι επί τόπου απαρνήθηκαν τη χριστιανική θρησκεία και τους ιερατικούς τους όρκους, αναγνωρίζοντας ότι υποδύονταν τον ρόλο του φαύλου επί σειρά ετών εναντίον των συνειδήσεών τους, διδάσκοντας πράγματα που γνώριζαν ότι ήσαν ψευδή και έχοντας αποφασίσει πλέον να είναι έντιμοι. Ο Εφημέριος είχε πράγματι συμπεριφερθεί σαν αληθινός *Illuminati* πριν από λίγο καιρό, βάζοντάς το στα πόδια με τη σύζυγο κάποιου άλλου άνδρα και το χρηματοκιβώτιό του. Εν τούτοις, κανένας τους δεν φαίνεται να κατάφερε να ανέλθει σε υψηλότερο βαθμό, καθώς όλοι οδηγήθηκαν στη γκιλοτίνα μετά από μικρό χρονικό διάστημα.

ματούχους στις σκοτεινές αλλά ακόμη και στις πλέον σημαντικές Στοές, κι έτσι οι αξιωματούχοι συχνά αηδίαζαν στις Στοές με την αναιδή συμπεριφορά των ίδιων τους των στρατιωτών κάτω από το προσωπείο της Τεκτονικής Αδελφοσύνης και Ισότητος – και η συμπεριφορά αυτού του είδους έγινε λιγότερο σπάνια ακόμα και έξω από τις Στοές. Λέγει με μεγάλη βεβαιότητα ότι τα στρατεύματα είχαν διαφθαρεί σε βάθος λόγω τούτων των ραδιουργιών – και ότι όταν ορισμένες φορές δήλωναν, εν υπηρεσία, ότι δεν θα άνοιγαν πυρ *εναντίον των Αδελφών τους,* η φράση ετούτη εμπεριείχε συγκεκριμένη αναφορά στην Τεκτονική τους Αδελφότητα, διότι αναγνώριζαν πολλούς από τους Αδελφούς Τέκτονες σε κάθε πλήθος. Και η διαφθορά αυτή δεν περιορίστηκε με κανέναν τρόπο στο Παρίσι και τις γύρω περιοχές αλλά εξαπλώθηκε σε κάθε σημείο του βασιλείου όπου υπήρχε Τοπικό Συμβούλιο και Τεκτονική Στοά.

Ο κύριος Λεφράν εφιστά εν συνεχεία την προσοχή μας σε πολλές ιδιομορφίες της Επαναστάσεως οι οποίες έχουν ομοιότητα με πρακτικές του Ελευθεροτεκτονισμού. Όχι μόνον ήταν αρχιεπαναστάτης ο Δούκας της Ορλεάνης, ο Μέγας Διδάσκαλος, αλλά και οι κεντρικοί χαρακτήρες της Επαναστάσεως, οι Μιραμπό, Κοντορσέ, Ροσφουκό και άλλοι, ήσαν εξέχοντες αξιωματούχοι στις σπουδαιότερες Στοές. Λέγει ότι ο καταμερισμός της Γαλλίας σε διαμερίσματα, περιφέρειες, επαρχίες, καντόνια και άλλα είναι απολύτως όμοιος, έχει τις ίδιες υποδιαιρέσεις, με την κατανομή την οποία είχε παρατηρήσει στην αλληλογραφία της Μεγάλης Ανατολής.*

Το καπέλο του Προέδρου της Εθνοσυνελεύσεως έχει α-

* Αδύνατον να μην παρατηρήσω ότι είναι απολύτως όμοια με τις υποδιαιρέσεις που απαντώνται στη μυστική αλληλογραφία των Βαυαρών Illuminati.

ντιγραφεί από εκείνο ενός *Σεβάσμιου Μέγα Διδασκάλου*. Ο μανδύας του Τοπικού Αξιωματούχου είναι ίδιος με εκείνον ενός Μαθητευομένου Αδελφού. Όταν η Συνέλευση τίμησε την Επανάσταση στον Καθεδρικό Ναό, δέχθηκαν τα ανώτατα στελέχη του Τεκτονισμού κάτω από την *Ατσάλινη Αψίδα* που είχε δημιουργηθεί από τα υψωμένα σπαθιά διατεταγμένων σε δύο σειρές Αδελφών. Επίσης αξίζει να παρατηρηθεί ότι η Εθνοσυνέλευση προστάτευσε τις συγκεντρώσεις των Ελευθεροτεκτόνων ενώ είχε αυθαιρέτως απαγορεύσει κάθε άλλη ιδιωτική συγκέντρωση. Η υποχρέωση τού να αφήνουν κατά μέρος όλα τα διακριτικά αστέρια, ζώνες, σταυρούς και άλλες τιμητικές διακρίσεις υπό το πρόσχημα της Αδελφικής Ισότητος δεν αποτελούσε απλώς πρελούδιο, αλλά ενείχε την πρόθεση της προετοιμασίας για την εξάλειψη όλων των πολιτικών διακρίσεων, που έλαβε χώρα κατά το ξεκίνημα σχεδόν της Επαναστάσεως – *και η πρώτη πρόταση για υποχώρηση*, λέγει ο κύριος Λεφράν, *έγινε από έναν ένθερμο Τέκτονα*. Τονίζει επιπλέον ότι οι φρικτοί και αιμοσταγείς όρκοι, τα ξιφίδια, οι νεκροκεφαλές και τα διασταυρωμένα οστά, οι φανταστικές μάχες με τους δολοφόνους του Χιράμ και πολλές άλλες σκοτεινές τελετές έχουν μια φυσική τάση να σκληραίνουν την καρδιά, να αφαιρούν τη φυσική της απέχθεια απέναντι σε πράξεις φρίκης και άνοιξαν τον δρόμο για όλες εκείνες τις τρομερές βαρβαρότητες που κατέστησαν το όνομα των Γάλλων αποτροπιαστικό σε ολόκληρη την Ευρώπη. Οι πράξεις εκείνες διεπράχθησαν πράγματι από έναν όχλο φανατικών· όμως οι αρχές τέθηκαν σε ισχύ και καλλιεργήθηκαν από πρόσωπα που αποκαλούν εαυτούς φιλοσόφους.

Διακρίνω περισσότερες μαρτυρίες επάνω στα σημαντικά ετούτα στοιχεία σε ένα άλλο βιβλίο, το οποίο μόλις εξεδόθη από έναν απόδημο ευγενή (τον κύριο Latocnaye). Επιβεβαι-

ώνει τους επαναλαμβανόμενους ισχυρισμούς μου ότι όλα τα άθρησκα και μιαρά δόγματα ήσαν αντικείμενα αέναων διαλέξεων στις Τεκτονικές Στοές και ότι όλες οι αρχές της Επαναστάσεως, οι οποίες πυροδότησαν τον κοινό νου, δεν αποτελούσαν τίποτε περισσότερο από ενθουσιώδεις μεγεθύνσεις της συνήθους φρασεολογίας του Ελευθεροτεκτονισμού και προέκυψαν φυσικά μέσα από αυτόν. [...]

Θεωρώ ότι οι παρατηρήσεις αυτές δεν αφήνουν πλέον καμία αμφιβολία στον νου του αναγνώστη ως προς την επιρροή της μυστικής Αδελφότητος του Ελευθεροτεκτονισμού στη Γαλλική Επανάσταση και ότι θα δεχθεί ως πολύ πιθανό το ότι ο διαβόητος Δούκας της Ορλεάνης έτρεφε από την πρώτη στιγμή ελπίδες να κατακτήσει τον θρόνο της Γαλλίας. Δεν είναι στη δικαιοδοσία μου η απόδειξη ή μη αυτής της θέσεως, απλώς θεωρώ ότι είναι ολοφάνερο, μέσα από πολυάριθμα περιστατικά και πράξεις που έλαβαν χώρα τον ταραχώδη εκείνο καιρό, ότι οι εν ενεργεία ηγέτες είχαν αρκετά διαφορετικές απόψεις και ωθήθηκαν από φανατικές αντιλήψεις δημοκρατικής ευδαιμονίας ή πιθανότερα από την ίδια τους τη φιλοδοξία να κινήσουν τα γρανάζια της τεράστιας ετούτης μηχανής, να ανατρέψουν τον παλαιό τρόπο διακυβερνήσεως και να εγκαθιδρύσουν μια δημοκρατία της οποίας ήλπιζαν να είναι οι διευθύνοντες. Ο Μιραμπό είχε μάθει, ενώ βρισκόταν στη Γερμανία, ότι οι αρχές της αναρχίας είχαν συνοψισθεί μεθοδικά σε ένα σύστημα, συνεπώς επιθυμούσε να έχει μια καθοδήγηση ως προς τις λεπτομέρειες του ζητήματος και για τον σκοπό ετούτο ζήτησε να σταλεί αντιπροσωπεία από τους *Illuminati*.

Για έναν τέτοιον σκοπό, μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι δεν θα επιστρατευόταν ένα οποιοδήποτε πρόσωπο. Ένας από τους απεσταλμένους ήταν ο Αμέλιος, ο αμέσως επόμενος στην ιεραρχία μετά τον Σπάρτακο και τον Φίλωνα. Το

κοσμικό του όνομα ήταν Γιόχαν Μπόντε από τη Βαϊμάρη, μυστικοσύμβουλος του Πρίγκιπος του Έσε-Ντάρμσταντ. [...] Το πρόσωπο αυτό έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στο σχέδιο του Διαφωτισμού. Ήταν άνθρωπος αξιοσημείωτων και επιδεικτικών ικανοτήτων στη συγγραφή. Διέθετε σπουδαία ικανότητα συζητητού και αποτελούσε ευχάριστη συντροφιά. Σε σχέση με τον αποκρυφισμό, διέθετε μεγάλη εμπειρία. Ήταν ένας από τους Ναΐτες Τέκτονες. Είχε στοχασθεί ιδιαιτέρως επάνω στην προέλευση και την ιστορία του Τεκτονισμού και όταν βρέθηκε στη σύνοδο του Βίλεμσμπαντ προσηλυτίσθηκε στους Illuminati. Ήταν ο βασικός υποκινητής των Νικολάι, Γκέντικε και Μπίστερ στο κυνήγι των Ιησουιτών το οποίο τόσο τους απασχολούσε και είχε προτείνει στον Νικολάι το ταξίδι του στη Γερμανία. [...] Ήταν ακριβώς ο άνθρωπος που επιθυμούσε ο Βάισχαουπτ· το μυαλό του, γεμάτο από Τεκτονικό φανατισμό, απέδιδε τεράστια σημασία στις ελαφρότητες του Τεκτονισμού και ασχολείτο ενεργά με την ενθουσιώδη και άκαρπη έρευνα γύρω από την προέλευση και την ιστορία του. [...]

Ο Μπόντε ήταν επίσης ένας αποφασισμένος και βίαιος υλιστής. Πέρα από όλα αυτά τα χαρακτηριστικά, τα οποία τόσο ευπρόσδεκτα ήσαν στους Illuminati, ήταν επίσης ένας δυσαρεστημένος Ναΐτης Τέκτονας, καθώς είχε επανειλημμένα απογοητευθεί επειδή δεν του δινόταν η προαγωγή που θεωρούσε ότι άξιζε. Όταν έμαθε ότι οι πρώτες επιχειρήσεις των Illuminati ήσαν στραμμένες στην ανάληψη της αποκλειστικής διοικήσεως των Τεκτονικών Στοών και ολόκληρης της Αδελφότητος, ζωντάνεψαν οι ελπίδες του για ανέλιξη σε κάποιες από τις διοικητικές περιοχές τις οποίες ο ενθουσιασμός ή μάλλον ο φανατισμός του τον ωθούσαν να ελπίζει ότι μία ημέρα θα ανακτούσε το Τάγμα του – όμως όταν ανακάλυψε ότι ο επόμενος και δημοφιλέστερος στόχος ήταν

να εκριζωθεί εντελώς το Δόγμα της Αυστηράς Τηρήσεως, άρχισε να διστάζει. Όμως ο Φίλων αντιλήφθηκε ότι η αντίληψη (ας την ονομάσουμε έτσι) που μπορεί να θαμπωθεί από μία επιθυμία, μπορεί να θαμπωθεί και από κάποια άλλη, και έτσι τον έδεσε με τους Illuminati μέσω της μεγαλοπρεπούς εικόνας ενός κόσμου που θα κυβερνάται από το Τάγμα και θα οδηγείται στην ευημερία μέσω της Ελευθερίας και της Ισότητος. Τούτο είχε το ποθούμενο αποτέλεσμα, όπως αντιλαμβανόμεθα από τη μυστική αλληλογραφία όπου ο Φίλων ενημερώνει τον Σπάρτακο για τις πρώτες του δυσκολίες με τον Αμέλιο. Ο Αμέλιος εντάχθηκε στην ομάδα τους τον Αύγουστο του 1782 και αντιλαμβανόμεθα μέσα από την ίδια αλληλογραφία ότι συντόμως του ανετέθησαν οι σπουδαιότερες υποθέσεις – χρησιμοποιείτο γενικότερα για τις επαφές με τους ευγενείς. Όταν ένας Κόμης ή Βαρώνος έπρεπε να πεισθεί προκειμένου να έλθει στο Τάγμα, ο μεσολαβητής ήταν ο Αμέλιος. Ήταν επίσης ο βασικός διαχειριστής όλων των διεκδικήσεων ανάμεσα σε εκείνους, τους Ιησουίτες και τους Ροδοσταύρους. Επίσης ήταν ο Μπόντε εκείνος ο οποίος πέτυχε τη σημαντική προσθήκη του Νικολάι στο Τάγμα. [...] Τέλος, οι πολυάριθμες διασυνδέσεις του ανάμεσα στους Ελευθεροτέκτονες, σε συνδυασμό με την επιρροή που είχε ο Κνίγκε ανάμεσά τους, προσέφερε στους Illuminati τη δυνατότητα να εισχωρήσουν σε κάθε Στοά, καθώς και την απόλυτη, σχεδόν, διοικητική εξουσία της Αδελφότητος.

Αυτός ήταν ο ένας εκ των δύο απεσταλμένων στη Γαλλία. Ο άλλος ήταν ένας κύριος Μπους, ο οποίος στο Τάγμα καλείτο Μπαγιάρ[1]· συνεπώς, πιθανότατα επρόκειτο για έναν

1. Αναφορά στον Pierre Terrail, γνωστότερο ως Ιππότη του Μπαγιάρ (1473-1524), ο οποίος φημίζετο για το θάρρος, τις ικανότητες, την ομορφιά και την ευγένειά του και επονομαζόταν ο Καλός Ιππότης (Σ.τ.Μ).

άνθρωπο σημαντικού χαρακτήρος· διότι τα περισσότερα από τα ονόματα του Σπάρτακου είχαν σημασία, όπως το δικό του. Ήταν στρατιωτικός, Αντισυνταγματάρχης στην υπηρεσία του Έσε-Ντάρμσταντ. Ο άνδρας αυτός ήταν επίσης δυσαρεστημένος Ναΐτης Τέκτονας. Πήρε το χρίσμα από τον Κνίγκε. Επίσης, είχε κάποιες αποτυχίες τόσο στη βασιλική αυλή όσο και στο πεδίο της μάχης, σε καταστάσεις όπου είχε αποπειραθεί να διακριθεί. Όπως και ο Μπόντε, ήταν πνιγμένος στα χρέη. Συνεπώς, βρίσκονταν και οι δύο στην καταλληλότερη κατάσταση για κοσμοπολιτική δραστηριοποίηση.

Ταξίδεψαν στο Παρίσι στα τέλη του 1788, όταν οι Προύχοντες δοκιμάζονταν και ολόκληρο το Παρίσι προσέφερε συμβουλές. Η ανησυχία που είχε γεννηθεί γύρω από τον Ζωικό Μαγνητισμό, ο οποίος είχε πραγματικά δημιουργήσει μεγάλο θόρυβο εκείνη την εποχή και ειδικά στο Παρίσι, είχε ορισθεί από τους ίδιους ως βασικό κίνητρο για το ταξίδι. Ο Μπόντε είπε επίσης ότι ανυπομονούσε να μάθει ποιες ήσαν οι διορθώσεις οι οποίες είχαν γίνει στο σύστημα των *Ιπποτών του Ελέους*. Είχαν υιοθετήσει τούτη την ονομασία αρχικά για να προστατευθούν απέναντι στις εχθρικές αντιδράσεις που γεννούσε εναντίον τους ο τίτλος των Ναϊτών. Είχαν αλλάξει ορισμένα πράγματα στο σύστημά τους όταν υιοθέτησαν την ονομασία *Φιλαλήθεις*. Και όταν πια τα Σχίσματα στους *Φιλαλήθεις* είχαν επουλωθεί και οι Αδελφοί ενώθηκαν εκ νέου υπό την ονομασία *Ενωμένοι Φίλοι*, υποπτεύθηκε ότι είχαν αναμειχθεί οι Ιησουίτες· και επειδή είχε ακούσει ότι οι αρχές των *Ενωμένων Φίλων* ήσαν ιδιαιτέρως ευγενείς, θέλησε να βεβαιωθεί ότι είχαν πλέον αποβάλει κάθε τι σε σχέση με τον Ιησουιτισμό.

Έτσι λοιπόν οι απεσταλμένοι έφθασαν στο Παρίσι και απέκτησαν αμέσως πρόσβαση σε αυτές τις δύο Αδελφότητες. Θεώρησαν ότι αμφότερες βρίσκονταν στην καταλληλότερη

φάση για τη Διαφώτιση, έχοντας πλέον αποβάλει κάθε είδους καβαλιστικές, αλχημιστικές και μυστικιστικές ιδέες οι οποίες τις διατάρασσαν παλαιότερα και θα τους ανάγκαζαν στην παρούσα φάση να χάσουν πολύ χρόνο. Καλλιεργούσαν πλέον με μεγάλη θέρμη τα φιλοσοφικο-πολιτικά δόγματα της οικουμενικής υπηκοότητος. Οι αρχηγοί τους, είκοσι τον αριθμό, αναφέρονται ονομαστικώς στη *Berlin Monatscrift* του 1785, και μεταξύ αυτών απαντώνται ορισμένοι από τους πρωταγωνιστές της Γαλλικής Επαναστάσεως. [...]

Οι *Ενωμένοι Φίλοι* βρίσκονταν λίγο πιο πίσω από τους Illuminati σε σχέση με οτιδήποτε άθρησκο και αναρχικό και δεν είχαν ροπή προς τους τύπους των τελετουργικών κ.λπ. Ήσαν ήδη έτοιμοι για τους υψηλότερους βαθμούς και επιθυμούσαν μόνο να μάθουν τους τρόπους δράσης που είχαν επιτύχει τόσο αποτελεσματικά τη διάδοση των δογμάτων και των ιδεών τους σε ολόκληρη τη Γερμανία. [...] Συνεπώς, όταν τους γνωστοποιήθηκε το σχέδιο του Σπαρτάκου, αντιλήφθηκαν ευθύς αμέσως τη σημασία του σε όλους τους τομείς, παραδείγματος χάριν τη χρησιμότητα των Τεκτονικών Στοών για την αλίευση Minervals· των τελετών και των βαθμών ως δολώματος για τους νέους και ως μεθόδου βαθμιαίας χειραγωγήσεώς προς απόψεις και κριτήρια που, εκ πρώτης, θα μπορούσαν να τους ταράξουν· του αυστηρού ελέγχου που ασκείται στους μαθητευομένους και σε όλες τις κατώτερες τάξεις μέσω των γραπτών αναφορών τους στην πορεία της υποτιθέμενης εκπαιδεύσεώς τους στην αυτογνωσία και την εκμάθηση των άλλων· και πάνω από όλα, της μητροπολιτικής ιεράρχησης του Τάγματος και της επιτήδειας υποταγής και παντελούς εξαρτήσεως από μία επίλεκτη ομάδα ή το Pandaemonium στο Παρίσι, που θα ενέπνεε και θα κατηύθυνε το σύνολο. Θεωρώ (παρ᾽ όλο που δεν έχω ρητές διαβεβαιώσεις για το στοιχείο τούτο) λόγω της

μετέπειτα συμπεριφοράς των Γάλλων επαναστατών, ότι ακόμα και σε τούτην την πρώιμη περίοδο υπήρχαν πολλοί σε αυτές τις εταιρείες οι οποίοι ήσαν έτοιμοι να προβούν σε οτιδήποτε τους πρότειναν οι Illuminati, όπως την κατάλυση της βασιλείας και όλων των προνομιούχων τάξεων, ως εκ φύσεως τυραννικών, την εκμηδένιση και τον εξευτελισμό της ιεροσύνης, την εκρίζωση του Χριστιανισμού και την εισαγωγή του Αθεϊσμού, ή μιας φιλοσοφικής χίμαιρας την οποία επρόκειτο να βαπτίσουν Θρησκεία. Ο Μιραμπό αναφερόταν συχνά στο τελευταίο τμήμα των αρχών των Illuminati και οι συνομιλίες που έλαβαν χώρα κατά τη διάρκεια των τρομερών παύσεων της 5ης Οκτωβρίου (οι οποίες υπάρχουν μεταξύ των καταθέσεων ενώπιον του Σατελέ κατά τη δίκη του Ορλεάνης) δύσκολα μπορούν να θεωρηθούν καπρίτσια ενός τυχαίου πλήθους ανθρώπων.

Ο Μιραμπό, όπως προείπα, ηγείτο αυτής της δημοκρατικής ομάδος και δήλωνε επανειλημμένως ότι η μόνη χρησιμότης του Βασιλέως ήταν διακοσμητική, προκειμένου να δοθεί βαρύτητα στο λαϊκό κριτήριο της γνώμης της μάζας. Και σύμφωνα με τον κύριο Latocnaye, η ομάδα τούτη αριθμούσε πάρα πολλά μέλη και αμέσως μετά την αδιάκριτη και παράλογη πρόσκληση κάθε τυχαίου που θεωρούσε εαυτόν γραφιά προκειμένου να δώσει τη συμβουλή του, η ομάδα δεν δίστασε να εκφράσει τα φρονήματά της δημοσίως και παροτρύνθηκε να εγκωμιάσει τα οφέλη μιας ηθικής δημοκρατικής διακυβερνήσεως από τον κύριο Νέκερ, ο οποίος έτρεφε μια υπερβολική και παιδιάστικη προκατάληψη απέναντι στη συνθήκη της Γενεύης, τόπο καταγωγής του, και ήταν επίσης πολύ επηρεασμένος από την κοσμοπολιτική φιλοσοφία της εποχής. [...]

Εφ' όσον επικρατούσε τούτη η κατάσταση των πραγμάτων στο Παρίσι, ήταν σαφές ότι η αποστολή των Γερμανών

μπορούσε εύκολα να διεκπεραιωθεί. Οι *Φιλαλήθεις*, οι *Φίλοι της Αληθείας*, το *Κοινωνικό Συμβόλαιο* κ.λπ. τους υποδέχθηκαν με ανοικτές αγκάλες και σε διάστημα ελαχίστων εβδομάδων κατά τα τέλη του 1788 και την αρχή του 1789 (δηλαδή πριν από τα τέλη Μαρτίου) ολόκληρη η Μεγάλη Ανατολή, συμπεριλαμβανομένων των *Φιλαληθών*, των *Ενωμένων Φίλων*, των *Μαρτινιστών* κ.λπ. είχαν γίνει γνώστες των μυστικών των Illuminati. [...]

Η πρώτη διαδικασία που εφαρμόστηκε, κατόπιν συμβουλής των απεσταλμένων, ήταν η δημιουργία μιας Πολιτικής Επιτροπής σε κάθε Στοά. Η επιτροπή τούτη επικοινωνούσε με τις μακρινές Στοές και σε αυτήν συζητούνταν και ρυθμίζονταν όλες οι πολιτικές αρχές που έπρεπε να μεταδοθούν στα μέλη της. Ο συγγραφεύς του *Neueste Arbeitung* λέγει επακριβώς ότι «είχε σαφείς γνώσεις πάνω στο ζήτημα, ότι ανετέθη σε τούτες τις επιτροπές να διαμορφώσουν γενικούς κανόνες και να φέρουν εις πέρας το μέγα σχέδιο της ευρύτερης ανατροπής της θρησκείας και της κυβερνήσεως». Οι βασικοί ηγέτες της επερχόμενης Επαναστάσεως ήσαν μέλη τούτων των επιτροπών. Εκεί καταστρώνονταν τα σχέδια και διαβιβάζονταν σε ολόκληρο το Βασίλειο από τις ειδικές Επιτροπές.

Με τον τρόπο αυτόν έγιναν οι ηλίθιοι Βαυαροί (όπως κάποτε αρέσκονταν οι Γάλλοι να τους αποκαλούν) διδάσκαλοί τους στην τέχνη της ανατροπής του κόσμου. Οι Γάλλοι ήσαν πράγματι οι πρώτοι που την έθεσαν σε εφαρμογή. Οι επιτροπές ετούτες δημιουργήθηκαν από τους Illuminati της Βαυαρίας, οι οποίοι δεν είχαν με κανέναν τρόπο εγκαταλείψει το έργο τους· επίσης, οι επιτροπές τούτες δημιούργησαν τη Λέσχη των Ιακωβίνων[1]. Δεν είναι ανούσιο να παρα-

1. Φημισμένος πολιτικός σύλλογος της Γαλλικής Επανάστασης, οι θέσεις του οποίου ήταν αρχικά μετριοπαθείς αλλά εξελίχθηκαν σε θέσεις επαναστα-

τηρήσουμε ότι η τεκτονική φράση που χρησιμοποιούν τα πρόσωπα που επιθυμούν να απευθυνθούν στους Αδελφούς τους έχει παρθεί αυτούσια από τη Λέσχη των Ιακωβίνων. Ασφαλώς δεν υπάρχει φυσική σύνδεση ανάμεσα στον Ελευθεροτεκτονισμό και τον Ιακωβινισμό – όμως βλέπουμε τον συνδετικό κρίκο: Illuminati.

[...]

Με τούτον τον τρόπο μετασχηματίστηκαν οι γαλλικές Στοές, μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, σε ένα σύνολο μυστικά συνδεδεμένων εταιρειών που επικοινωνούσαν μέσω των μητρικών Στοών των Παρισίων, που λάμβαναν εκείθεν τις αρχές και τις οδηγίες τους και ήσαν έτοιμες να ξεσηκωθούν μονομιάς όταν κληθούν να το κάνουν, προκειμένου να συνεχίσουν το μεγάλο έργο της ανατροπής του κράτους.

Εκ τούτου προέκυψε το ότι οι Γάλλοι στόχευαν, από την αρχή, στην ανατροπή της παγκόσμιας τάξης. Σε όλες τις επαναστάσεις που πραγματοποιήθηκαν σε άλλες χώρες, τα σχέδια και οι συνωμοσίες δεν είχαν επεκταθεί πέραν του έθνους όπου γεννήθησαν. Όμως στην περίπτωση ετούτη διαπιστώσαμε ότι εμπλέκουν ολόκληρον τον κόσμο. Το έχουν επανειλημμένως δηλώσει στα μανιφέστα τους και μέσα από τη δράση τους. Αυτός ακριβώς είναι ο στόχος των Illuminati. Λόγω τούτου εξηγείται επίσης το πώς η επανάσταση ξέσπασε σχεδόν ταυτοχρόνως σε κάθε σημείο της Γαλλίας. Οι επαναστατικές εταιρείες σχηματίστηκαν από νωρίς και εργάζονταν μέσα σε μυστικότητα πριν από το ξεκίνημα της Εθνοσυνελεύσεως και ολόκληρο το έθνος άλλαξε μορφή ξανά και ξανά, σαν να υπάκουε στον ρυθμό ενός τυμπάνου.

τικής αριστεράς. Μέλη του εν λόγω συλλόγου υπήρξαν ο Ροβεσπιέρος και ο Μαρά. Στα πέντε χρόνια της ύπαρξής του έφτασε να αριθμεί εκατοντάδες χιλιάδες μέλη (Σ.τ.Μ).

Όσοι είχαν μυηθεί δεόντως σε τούτο το άνομο μυστήριο ήσαν έτοιμοι παντού για το σύνθημα. Και βλέπουμε την επιθυμία του Βάισχαουπτ να εκπληρώνεται σε έναν αναπάντεχο βαθμό και τις αποφάσεις ενός συλλόγου να υπαγορεύουν τους κανόνες των επισήμων εθνικών συνελεύσεων και ολόκληρη τη Γαλλία να υποτάσσεται στην πόλη των Παρισίων. Τα μέλη του συλλόγου είναι Illuminati, καθώς επίσης κι ένα μεγάλο ποσοστό των εκπροσώπων τους. Ο καθένας τους λειτουργεί μέσα στο κράτος όπως θα λειτουργούσε ένας Minerval στο Τάγμα και το σύνολο προχωρά με συστηματική ακρίβεια. [...]

Θα πρέπει να σημειωθεί επίσης ότι οι ιδρυτές του συλλόγου στο Μετς ήταν Illuminati πριν από την Επανάσταση και επικοινωνούσαν με μιαν άλλη Στοά στο Στρασβούργο· και οι δύο αυτές είχαν ισχυρότατη δράση κατά τη διάρκεια του έτους 1790. Σε έντυπο με τίτλο *Μεταθανάτια Έκδοση Απομνημονευμάτων του Κιστίν*[1] αναφέρεται ότι όταν ο Στρατηγός όδευε προς την Ολλανδία, οι Illuminati στο Στρασβούργο, το Γουόρμς και το Σπάιρ σχημάτισαν αμέσως ομάδες και τον προσκάλεσαν στη συγκεκριμένη περιοχή και, πηγαίνοντας στο Μετς και ενθαρρύνοντας τους Αδελφούς τους στην πόλη εκείνη, οργάνωσαν ομάδα εναντίον της φρουράς και παρέδωσαν, στην πραγματικότητα, την περιοχή στον γαλλικό στρατό.

Ένα μικρό βιβλίο, το οποίο μόλις εξεδόθη με τίτλο *Paragraphen* (*Παράγραφοι*), αναφέρει ότι ο Τσίμερμαν, στον οποίον έχω πολλάκις αναφερθεί, πήγε στη Γαλλία για να κηρύ-

1. Πρόκειται για τον Στρατηγό Adam Philippe κόμητα του Custine (1740-1793), ο οποίος, αφού ηγήθηκε αρκετών επιτυχημένων επιχειρήσεων στη νοτιοδυτική Γερμανία, κατηγορήθηκε για προδοσία μετά από αποτυχία έναντι των Αυστριακών και οδηγήθηκε στη γκιλοτίνα (Σ.τ.Μ).

ξει την ελευθερία. Δραστηριοποιείτο ως απόστολος της Επαναστάσεως στην Αλσατία, όπου είχε παλαιότερα υπάρξει άκρως επιτυχημένος απόστολος των Illuminati. (...) Όταν επέστρεψε ως κήρυκας της Επαναστάσεως, συνήθιζε να ανεβαίνει στον άμβωνα με ένα ξίφος στο χέρι και να ουρλιάζει: «Ιδού, Γάλλοι, τούτο είναι ο Θεός σας. Τούτο μόνον μπορεί να σας σώσει». Ο συγγραφεύς προσθέτει ότι όταν ο Κιστίν εισέβαλε στη Γερμανία, ο Τσίμερμαν κατάφερε να τον πλησιάσει και δεσμεύθηκε να του παραδώσει το Μάνχαϊμ. Προκειμένου να επιτύχει τούτον τον σκοπό, προσφέρθηκε να βάλει φωτιά σε ορισμένα σημεία της πόλεως και τον διαβεβαίωσε για την υποστήριξή του. Ο Κιστίν αρνήθηκε την προσφορά. Ο Τσίμερμαν ενεφανίσθη ως μάρτυς κατηγορίας εναντίον του ενώπιον του Επαναστατικού Δικαστηρίου και τον κατηγόρησε για προδοσία στην αποστολή του. Η απάντηση του Κιστίν είναι αξιοσημείωτη. «Μόλις και μετά βίας», λέγει, «είχα πατήσει το πόδι μου στη Γερμανία, όταν ο άνθρωπος τούτος και όλοι οι μωροί της χώρας του άρχισαν να με πιέζουν και θα μου παρέδιδαν τις πόλεις και τα χωριά τους – τι λόγο θα είχα να κάνω οτιδήποτε στο Μάνχαϊμ, τη στιγμή που ο Πρίγκιπας ήταν ουδέτερος;» [...]

Τα ίδια στοιχεία επιβεβαιώνονται και σε άλλη έκδοση με τίτλο *Φωνή της Λογικής* και σε μία τρίτη με τίτλο *Τα Βγαλμένα Προσωπεία*. Παρατηρήστε επίσης ότι δεν κατηγορούνται απλώς οι σύλλογοι για ετούτην την προδοσία, αλλά οι Illuminati. Επίσης, ο *Λα Μετερί*, στον πρόλογο του *Journal de Physique* για το 1790, δηλώνει σαφώς ότι: «Ο σκοπός και τα στρατεύματα της Γαλλίας στηρίχθηκαν δυναμικά στη Γερμανία από μια σέκτα φιλοσόφων που ονομάζονταν Πεφωτισμένοι». Στον πρόλογο του *Journal* του 1792 λέγει ότι: «Επιστολές και αντιπροσωπείες κατέφθασαν στη Συνέλευση, ο οποίες προέρχονταν από διάφορες αντίστοιχες Εταιρείες

της Αγγλίας, που τους συνέχαιραν για τον θρίαμβο του Λόγου και της Ανθρωπίνης Φύσεως και τους υπόσχονταν την εγκάρδια στήριξή τους». [...]

Ο Ανάχαρσις Κλοτς, γεννηθείς στην πρωσική Βεστφαλία, ενθουσιώδης Illuminati, ήρθε στο Παρίσι αποκλειστικώς για να προωθήσει το *μέγα έργο* και μέσω της μεθόδευσης με τον τρόπο του Τάγματος, κατάφερε να αναδειχθεί σε Εκπρόσωπο του Έθνους. Φαίνεται ότι ήταν ένας από τους πλέον φανατικούς στον Κοσμοπολιτισμό και αποτελούσε ακριβώς το εργαλείο που θα επέλεγε ο Βάισχαουπτ για μια σκληρή και δύσκολη αποστολή. Όρμησε αμέσως μέσα στην ανόητη υπερβολή του αλόγου όχλου, ενώ ο λόγος του ταυτιζόταν με τον ακατάληπτο λόγο των Illuminati. [...]

Είναι επίσης άξιο αναφοράς το ότι εκείνον τον καιρό, ο Λόιχτφενρινγκ, που είδαμε ότι υπήρξε τόσο ένθερμος Illuminati, όπως είχε υπάρξει και ένθερμος Προτεστάντης, διδάσκαλος Αρχόντων και Ανώτατος Αυλικός, ήταν πλέον γραμματεύς ή υπάλληλος σε ένα από τα παραρτήματα της γαλλικής Εθνοσυνελεύσεως.

Θα προσέθετα ως τελική «πινελιά» ότι η γαλλική Εθνοσυνέλευση ήταν το μοναδικό σώμα που γνώρισα ποτέ το οποίο ανοικτά και συστηματικά πρότεινε την εφαρμογή των δολοφονιών και την καθιέρωση μιας ομάδος φιλοπάτριδων οι οποίοι θα τις έφεραν εις πέρας, χρησιμοποιώντας σπαθί, πιστόλι, ή δηλητήριο· και παρ' όλο που η πρόταση δεν ολοκληρώθηκε, μπορεί να εκληφθεί ως έκφραση της απόψεως της συνελεύσεως· διότι απλώς καθυστερείτο μέχρι να κρίνουν πόσο μπορούν να προχωρήσουν χωρίς απερισκεψία, διότι θα μπορούσαν να δεχθούν και αντίποινα. Ο Αβάς Ντιμπουά συμφώνησε να δηλητηριάσει τον Κόμη ντ' Αρτουά· όμως εληστεύθη και δηλητηριάσθη ο ίδιος από τους συνεργούς του. Υπήρχαν σοβαροί λόγοι να πιστεύεται ότι ο Αυτο-

κράτωρ της Γερμανίας δηλητηριάσθη – και ότι ο Μιραμπό εξηπατήθη με τον ίδιον τρόπο από τον μαθητή του, δούκα της Ορλεάνης. [...]

Μετά από όλες αυτές τις λεπτομέρειες, μπορεί κανείς να τρέφει την παραμικρή αμφιβολία ότι το Τάγμα των Illuminati ανεμείχθη επισήμως στη Γαλλική Επανάσταση και συνεισέφερε τα μέγιστα στην εξέλιξή της; Δεν αρνείται κανείς τη θρασύτητα και την καταπίεση που επέβαλλαν το Στέμμα και οι Αριστοκράτες, ούτε τη δυστυχία και την υποδούλωση του λαού, ούτε το γεγονός ότι υπήρχαν προκλήσεις και κίνητρα για μια ολοκληρωτική αλλαγή του τρόπου αντιμετωπίσεως και των αρχών. Ωστόσο η ταχύτητα με την οποία η ίδια άποψη εξαπλώνετο σε κάθε γωνιά, για να μεταβληθεί κατόπιν με την ίδια ταχύτητα και η αλλαγή να ανακοινώνεται παντού, καθώς και η απόλυτη ταύτιση των αρχών και η κοινή γλώσσα, ακόμη και πάνω σε ασήμαντες λεπτομέρειες, δύσκολα μπορεί να ερμηνευθεί με άλλον τρόπο.

[...]

* * *

Σχετικοί τίτλοι που κυκλοφορούν από το Έσοπτρον

ΦΩΤΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ILLUMINATI *SIMON COX*

Ένας πολύτιμος οδηγός για τους πολυάριθμους θαυμαστές του μυθιστορήματος του Dan Brown *Illuminati – Οι Πεφωτισμένοι.*

ΣΠΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΚΩΔΙΚΑ ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ *SIMON COX*

Μια ανεκτίμητη πηγή γνώσεων και πληροφοριών για τους θαυμαστές του μυθιστορήματος του Νταν Μπράουν, *Κώδικας Ντα Βίντσι*, αλλά και για όσους ενδιαφέρονται για τη συναρπαστική αλήθεια που κρύβεται πίσω από τον θρύλο του Αγίου Δισκοπότηρου.

ΜΑΡΙΑ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ – Η ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ *LAURENCE GARDNER*

Όλη η αλήθεια για την ταυτότητα της Μαρίας Μαγδαληνής και τον πραγματικό ρόλο που διαδραμάτισε στο πλαίσιο του Χριστιανισμού..

ΚΕΝΤΡΑ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ *ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΣΤΡΙΓΑΣ*

Μια συγκλονιστική διείσδυση στα άδυτα των κέντρων εξουσίας που ελέγχουν την Ανθρωπότητα, από τον κορυφαίο Έλληνα ερευνητή και συγγραφέα.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΧΡΟΝΟΔΙΝΗ *DAVID ICKE*

Ο κορυφαίος συνωμοσιολόγος εκθέτει με λεπτομέρειες τα μυστικά που κρύβονται πίσω από την 11/9, τον «παγκόσμιο πόλεμο κατά της τρομοκρατίας», την εισβολή στο Ιράκ και την προσχεδιασμένη επίθεση εναντίον της Β. Αφρικής, της Μέσης Ανατολής και άλλων, εξίσου σημαντικών στόχων.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ *JON RAPPOPORT*

Ένα βιβλίο-κλειδί για την απελευθέρωση της Ανθρωπότητας από τα δεσμά των εξουσιαστών της!

Η ΑΛΙΚΗ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ *DAVID ICKE*

Ο διάσημος ερευνητής και συγγραφέας αποκαλύπτει, μεταξύ άλλων, νέα και συγκλονιστικά στοιχεία για τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου και τους πολέμους του Ιράκ και του Αφγανιστάν.

ΝΕΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΤΑΞΗ *ΣΥΛΛΟΓΙΚΟ*

Μια διεξοδική ανάλυση του φαινομένου της Παγκοσμιοποίησης και του πώς επιδρά στη ζωή όλων μας, οδηγώντας μας μεθοδευμένα σε μια Νέα Πραγματικότητα που απέχει κατά πολύ από το όραμα της Ιδανικής Κοινωνίας που μας υπόσχονται τα κέντρα εξουσίας του πλανήτη.

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ
ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ILLUMINATI
ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ
ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΤΟ 1797
ΜΟΛΙΣ 20 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ
ΤΗΣ ΠΕΡΙΒΟΗΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ
ΑΠΟ ΤΟΝ ADAM WEISHAUPT